ÎN CURÂND

ÎN CURÂND

ÎN CURÂND

Grupul editorial ALCRIS
lansează o nouă colecţie de carte

„MARI ROMANE DE DRAGOSTE“

ALCRIS *lansează o nouă colecție de carte:* ***„MARI ROMANE DE DRAGOSTE“*** *– mai multe întâmplări, răsturnări de situații, decepții, bucurii și multă dragoste pe parcursul a 320 de pagini – la un preț foarte accesibil sutelor de mii de cititori.*

Titlu original (eng.): Karen

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
DERN, PEGGY
Karen / Peggy Dern
Traducător: Elena Mitu
București: Alcris, 2006.
ISBN 10 973-7870-66-2
13 978-973-7870-66-7
I. Micu, Aurelian (Editor)
II. Drăghici, Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

PEGGY DERN

Karen

ALCRIS
Romance

Vă recomandăm din aceeași colecție: „ EL și EA“

601. Vis texan – *Susan Smith*

Domnule Hamilton, am auzit că exploatați din nou această fermă și că faceți angajări. Spunând acestea, Jamie Dunn luă poziția specifică a cowboyului care se odihnește, cu picioarele ușor îndepărtate, cu umerii înainte și cu degetele în chingile centurii. Tatăl ei o învățase de când era de-o șchioapă să aibă grijă de animale și să se urce pe cal, iar Jamie nu se vedea făcând altceva. Știa totuși că trebuie să lupte pentru a se impune în lumea fermierilor...

602. Surprizele unei căsătorii din interes – *Renèe Shann*

"Ori căsătorie, ori altceva nimic", îi spusese Kimberley Adams lui Slade Darville, neacceptând nici un compromis. Așadar, se căsătoriră. Însă Slade nu știa că, pentru Kimberley, nu era doar o chestiune de moralitate și să nu se mărite din dragoste, ci pentru că în testamentul lăsat de tatăl ei, moștenirea casei la care ea ținea enorm era condiționată de căsătorie.

603. Limpede precum cristalul – *Meredith Roselli*

Este lucru hotărât: Sara își schimbă viața! S-a săturat să fie un "tânăr cadru dinamic". Și pentru început, îi va face o vizită bătrânului unchi excentric, Lowell Kincaid. Dar acesta nu este acasă. Cabana este răvășită. Ca un bun agent secret, evident a lăsat mesaje... Atât de bine codate, încât Sara nu înțelege nimic. Aur, un lup, Vietnam, un măr din cristal... Există doar o soluție: să se îndrepte spre vecinul și prietenul lui Lowell, Adrian Saville. Dar are oare Sara dreptate să-i acorde încredere?

Capitolul 1

Era după-amiaza târzie a unei zile foarte fierbinți. Cu toate că era mijlocul lunii noiembrie, în Florida climatul era mai degrabă apropiat de cel din luna iulie al emisferei nordice.

Drumul se întindea de-a lungul deșertului, larg, bine pavat, neclintit în căldura înăbușitoare a soarelui care se apropia încet de apus. Pensiunea Granada era o oază în această căldură. Înconjurată în partea din spate de livezi de portocali, era împrejmuită de un zid de șase picioare înălțime, acoperit de verdeață: iederă și viță de vie sălbatică. Cele douăsprezece căsuțe, construite într-un pseudo-stil spaniol, erau așezate în jurul unui mic parc, în mijlocul căruia o fântână arteziană împrăștia picături fine de apă, răcorind aerul încins. Copaci înalți, din soiuri rare sau exotice și palmieri cu frunze mari umbreau reședința. Grădini de flori, pline cu mușcate și begonii înmiresmau aerul, din latura exterioară a parcului, iar fiecare căsuță dispunea de o "grădină" proprie, cu plante pline de flori multicolore.

Livezile de portocali care se zăreau în spatele zidului aduceau în plus o notă de prospețime și de miresme.

Karen Justin, îmbrăcată cu eleganță într-un costum de culoare roz pal, ridică privirea și zâmbi când ușa cafenelei se deschise, lăsând să intre un bărbat înalt, roșcat, îmbrăcat într-o uniformă imaculată și care îi zâmbea larg. Ochii lui verzi străluceau de admirație, în timp ce o privea lung, din vârful cocului elegant, din bucle șaten-aurii, până la degetele de la picioare.

– Exact așa cum îmi aminteam, zâmbi el, cu o notă de satisfacție în voce.

– Chiar așa? îl ironiză Karen, ochii ei cenușii trădând amuzamentul. Și a trecut atât de mult de când nu ne-am văzut… Când a fost? Azi-dimineață?

– Ore și ore și ore, dădu Bill Ramsey cu demnitate din cap. Orice oră departe de tine, comoara mea, este un secol.

– Sunt emoționată, ridică ea din umeri cu nepăsare.

– Ar trebui să fii. Nu păstrez pentru oricine cele mai bune discursuri ale mele.

– Ah, acesta a fost un discurs bun? se miră ea, ridicând sprâncenele întrebător.

Prefăcându-se jignit, Bill protestă:

– Ei bine, foarte multe dintre prietenele mele ar crede că da.

– Oh, nu, știu sigur că poți mai mult decât atât, zâmbi tânăra. Te-am auzit.

Bill se sprijini de tejghea și o studie cu vădită satisfacție.

– Ești drăguță, o informă el. Drăguță ca o ureche de insectă.

Karen începu să râdă.

– Domnule, vă pot ajuta cu ceva?

– De fapt, cred că da. Poți să fii soția mea.

Tânăra râse mai tare.

– Da, ce zi minunată o să fie aceea!

– Nu-i așa? fu el de acord. Ce părere ai? Să fie mâine, se poate? Pentru că azi trebuie să mă duc la muncă.

– Nu, nu e bine mâine, se prefăcu tânăra că se gândește profund. Dar dacă amânăm pentru… să zicem un an sau doi?

Bill dădu din cap gânditor.

– Poate că așa e mai bine, hotărî el. O să am timp să-mi calc și costumul celălalt și să-mi recuperez a doua cămașă de la spălătorie. O să-mi notez data în agendă, să nu uit cumva.

– Sigur, așa să faci. Vrei o cafea? Un ceai cu gheață? Sau ce-ai prefera? Oricum, e prea devreme pentru cină.

– Iar eu intru de serviciu în exact douăzeci de minute, oftă el. Să fie o cafea. Unde e drăguța ta mamă?

– Oh, Molly a fost în tura de dimineață aici, răspunse Karen, când se întoarse cu ibricul de cafea și-i turnă în ceașcă. Pentru după-amiază, am trimis-o la plajă.

Bill se așeză la tejghea, își puse frișcă în cafea și amestecă, studiind-o pe tânăra din fața lui cu seriozitate.

– N-ai mai primit nici o veste de la băieții de sus? întrebă el cu voce scăzută.

Karen clătină din cap, cu o privire îngrijorată.

– Nu, iar acum începe și sezonul– noaptea trecută am avut opt turiști care erau în trecere. Sinceră să fiu, Bill, sunt îngrijorată, recunoscu ea.

Bărbatul se încruntă la cafeaua din fața lui, de parcă ar fi uitat de ce o comandase.

– Știu, răspunse el. E mare păcat că tatăl tău a fost nevoit să le vândă afacerea. Locul ăsta era viața lui.

Tânăra aprobă cu tristețe.

– Era tot ce aveam, spuse ea. Dar a fost un sezon foarte dificil, Bill. Nimeni nu venea în Florida în acel an. Ori vindea sindicatului și păstra o parte din afacere pentru restul vieții, ori era nevoit să renunțe la ea pentru totdeauna. Iar în acei ultimi ani, înainte de a muri, tata a fost atât de fericit ocupându-se cu îngrijirea florilor și copacilor lui favoriți. Nu i-a venit niciodată ideea că sindicatul nu ne va lăsa în continuare pe mine și pe Molly să ne ocupăm de afacere. Doamne, Bill, am crescut aici! Pensiunea Granada e singura casă pe care o cunosc. Cred că o să mor dacă o să ne-o ia și o să pună pe altcineva să se ocupe.

Bill se întinse și-i luă mâna cu un gest liniștitor, iar ea zâmbi nesigur.

– Îmi pare rău, n-am vrut să mă văicăresc. De fapt, sunt foarte îngrijorată pentru Molly, își ceru ea scuze.

– Desigur, dădu el din cap. Tu te vei mărita și te vei muta în noua ta casă, imediat ce voi strânge destui bani să depun prima rată pentru o rulotă! Dar în ceea ce o privește pe Molly…

Karen îl privi, amuzată în ciuda problemelor ei.

– Nesiguranța, suspansul sunt cele care mă afectează cel mai tare, explică ea după o clipă de tăcere. Când compania a trimis un reprezentat pentru audit, în primăvară, era atât de secretos, de tăcut și grijuliu, fără să dea nici o indicație dacă e de părere că am făcut

treabă bună în ultimul an sau nu. Credeam că da și încă mai cred. Cele mai multe dintre căsuțe au fost închiriate pentru un sezon întreg și n-am avut loc decât pentru câțiva turiști ocazionali. Iar Molly și cu mine am muncit ca niște nebune să păstrăm cheltuielile la o cotă cât mai joasă.

– Știu, iar acest lucru nu-mi place deloc, se încruntă Bill. Amândouă vă ocupați de cafenea, serviți la mese când n-aveți destui chelneri, supravegheați femeile de serviciu și uneori chiar vă ocupați de căsuțe, când e prea mult de lucru.

– Nu ne deranjează. La urma urmei, aceasta este casa noastră, observă ea.

– Desigur, nu contest acest lucru. Dar, dacă tot munciți atât de mult, aveți dreptul să știți dacă veți continua sau veți fi concediate.

Karen suspină la auzul cuvântului, iar el o privi imediat, îngrijorat.

– Scuze, a sunat destul de brutal, începu el.

Karen îi zâmbi liniștitor, dar cuta dintre sprâncene i se adânci.

– Nu este vorba despre acest lucru. E doar că Molly și cu mine trebuie să ne obișnuim cu ideea că, în orice clipă, o limuzină imensă, strălucitoare, va aluneca printre porțile deschise și un individ solid, cu o servietă, va coborî din ea și ne va spune: "Cărați-vă, voi două– am venit să preiau controlul."

Bill începu să râdă.

– Îmi place portretul pe care-l faci mai marilor sindicatului, spuse el. Dar îți mai aduci aminte cum a venit cel care a făcut evaluarea? Într-un Ford vechi de trei ani, părând la fel de neimpozant ca mașina lui și fiind slab și firav.

– Nu contează, nu era decât evaluatorul companiei. Dar bărbatul care va veni aici să preia afacerea va trebui să arate ca o persoană importantă.

Bărbatul dădu din cap gânditor.

– Probabil că ai dreptate, fu el de acord, apoi adăugă. Ai primit vreun indiciu de la birou că sunt nemulțumiți de munca voastră?

– Nu, n-a fost nici un fel de indiciu, recunoscu tânăra. Numai un singur lucru mă neliniștește. Trimitem rapoartele, iar ceea ce primim înapoi este un anunț tipărit că le-au primit. Atâta tot.

– Cine știe, poate că vă faceți probleme degeaba…

– Chiar așa crezi, Bill?

– Ei, bine, să încercăm să privim lucrurile în alt fel, încercă el s-o liniștească. Sezonul s-a deschis oficial pe data de întâi a lunii. Nu crezi că, dacă ar fi hotărât să trimită un nou director, ar fi vrut să se instaleze înainte de deschiderea sezonului?

Karen rămase o vreme pe gânduri cântărind cuvintele lui, nerăbdătoare să accepte această explicație, dar temătoare să nu spere prea mult.

– Presupun că ai dreptate, răspunse ea în cele din urmă. Numai că vârful de sezon este din decembrie până în martie și mai e destul timp pentru un nou director să se instaleze înainte.

Bill nu răspunse nimic. Brusc, tânăra îi zâmbi, aruncă o privire la ceas și spuse cu o voce prefăcut severă:

– Acum, domnule, ar fi cazul să vă mișcați mai repede, altfel soția lui Terry o să vă ia scalpul. A planificat să fie condusă de Terry la Lakeland, pentru niște cumpărături, iar el o să aștepte o persoană care să-l înlocuiască la pompă.

– O să-mi fie recunoscător toată viața lui, dacă nu apar, râse Bill. Astfel o să aibă o scuză de fier ca să nu se ducă la cumpărături cu ea. Dar presupun că șeful nu va fi prea fericit. La urma urmei, nu orice stație de benzină de pe autostradă se poate lăuda că nu are doar un om care să opereze pompa de benzină, ci și un expert mecanic!

– Unul dintre lucrurile pe care le-am admirat mereu la tine, Bill, este modestia ta fermecătoare! râse Karen.

– Oh, nu mă laud, răspunse el cu mândrie, sunt doar realist. Oricum, răsună niște zgomote ciudate de sub capota celor mai multe dintre mașinile care ajung la benzinărie. Este mare lucru pentru șoferi să fie cineva în stare să le spună de unde provin.

Bărbatul zâmbi larg și se ridică, bătând-o ușor pe umăr.

– Acum, fii te rog fată cuminte și nu-ți mai face probleme, iar eu îți promit că te scot la dans în prima seară liberă, promise el.

– Oh, mulțumesc, domnule, murmură Karen, părând copleșită. O să aștept cu nerăbdare să se întâmple această minune!

Bill râse, se aplecă peste tejghea, sărutând-o repede pe obraz și dispăru.

Ochii cenușii ai lui Karen se măriră de uimire, iar tânăra rămase o vreme urmărindu-l îndreptându-se spre mașină și conducând jumătate de milă de-a lungul autostrăzii spre noua și impunătoarea benzinărie, în care îndeplinea funcția de asistent manager și de mecanic șef.

***

Câteva zile mai târziu, Sara Lee Grayson și Joanna Stuart ajunseră și se cazară în căsuța numărul nouă.

Karen le primi cu politețe și curtoazie, străduindu-se să nu privească prea insistent femeia care rămăsese în mașină, în timp ce însoțitoarea ei, femeia înaltă și subțire care condusese mașina, îndeplinea formalitățile de cazare. Femeia din mașină era scundă și îndesată, cu părul grizonant ondulat permanent într-un stil demodat. Dar mașina era lungă, strălucitoare și părea ultimul model. Probabil, își spuse tânăra în timp ce nota detaliile necesare pentru cazare, femeia din mașină era guvernanta acestei tinere femei înalte și subțiri, care o privea cu ochi reci și atenți.

Pe registrul de înscriere, Karen citi: "Domnișoara Sara Lee Grayson și domnișoara Joanna Stuart". Brusc, femeia înaltă se întoarse spre ea și o întrebă pe un ton tăios:

– Ai citit vreuna dintre cărțile Sarei Lee Grayson?

– Îmi pare rău, nu, recunoscu tânăra.

Femeia înaltă îi întinse mâna și o strânse cu fermitate.

– Felicitările mele, murmură ea. Ai ratat unele dintre cele mai plictisitoare… începu ea, apoi se opri și clătină din cap cu tristețe. Uite că încep din nou. E un obicei de-al meu, să mușc mâna care mă hrănește. Dar, orice ai face, n-o lăsa pe Sara să afle că nu i-ai citit cărțile. O să facă un atac de apoplexie.

Karen aruncă o privire spre mașina în care femeia stătea lăsată pe spate, cu ochii închiși, mișcând încet buzele de parcă ar fi fost într-un vis extatic.

– În mașină este domnișoara Grayson? întrebă ea.

– Da, ea este, de unde rezultă că eu sunt Joanna Stuart, răspunse femeia înaltă. Sunt secretara ei, însoțitoare de suflet, jucătoarea de fotbal favorită sau orice ai vrea să spui. Sara scrie ceea ce sunt, din punctul meu de vedere, cele mai proaste romane istorice concepute vreodată. Dar ea crede că sunt minunate, draga de ea, și sub toată această afectare se ascunde o inimă bună. Sunt foarte legată de ea și ne cunoaștem deja de opt ani.

Sunetul claxonului mașinii o făcu să tresară și privi repede afară.

– Hei, se pare că e cazul să mă grăbesc, spuse Joanna și ieși repede, urmată de Karen care avea cheia de la căsuța numărul nouă.

– Ei, Joanna, ți-a luat o veșnicie să ne înregistrezi, comentă femeia din mașină, care arăta foarte ciudat.

Se opri o clipă, observând-o pe Karen din cap până-n picioare, apoi continuă:

– Rămânem aici în seara asta?

– Sigur, Sara, doar dacă te mulțumește, răspunse Joanna.

Sara Lee privi în jurul ei, observând frunzișul exotic, fântâna arteziană, palmierii înalți și grădinile cu flori strălucitoare. Brusc, dădu din cap, iar în spatele ochelarilor cu rame pătrate privirea ei se însufleți.

– E un loc creator, Joanna, observă ea pe un ton conspirativ. Sunt sigură că-mi va face plăcere să lucrez aici. Trebuie să rămânem până îmi termin cartea.

– Mă bucur foarte mult, domnișoară Grayson, interveni Karen zâmbind. Este o mare onoare pentru Pensiunea Granada să aibă o scriitoare celebră în vizită.

Sara Lee se îndreptă în scaun, umflându-și pieptul.

– Joanna, i-ai spus că sunt scriitoare?

În vocea ei răsuna o indignare prefăcută.

– Bineînțeles, Sara. Ți-a recunoscut numele în registru și m-a întrebat: "Oh, este vorba despre celebra Sara Lee Grayson, scriitoarea?" răspunse Joanna cu gravitate, privind-o pe Karen în față, ca și cum ar fi provocat-o să nege. De fapt, Sara Lee, voiam să mă asigur că ne va fi repartizată o căsuță liniștită și retrasă, în care să poți lucra în voie.

Sara Lee hotărî să arate mulțumită. Cu un gest împăciuitor, atinse brațul Joannei, apoi îi zâmbi lui Karen cu căldură.

– Draga mea copilă, înțeleg foarte bine poziția Joannei, spuse ea, pe un ton foarte de sus. Dar nu vreau să se facă nici un fel de agitație în legătură cu sosirea mea aici. Nu vreau ziariști, nici publicitate… nimic de acest gen. M-am săturat de interviuri de presă și de autografe.

– Desigur, domnișoară Grayson, răspunse Karen cu politețe.

Sara Lee o privi pătrunzător.

– Nu vei anunța presa locală că sunt aici? insistă ea.

– Dacă nu doriți, nu, desigur.

Karen se întrebă dacă, pentru o clipă, în ochii mici dar pătrunzători ai femeii nu se citi o urmă de dezamăgire.

– Desigur, sunt conștientă că sosirea mea aici ar însemna pentru acest loc puțină publicitate în ziarele locale, dar noi, artiștii creatori, trebuie să fim foarte geloși cu timpul și cu intimitatea noastră, continuă să insiste scriitoarea.

– Este în regulă, domnișoară Grayson, o asigură Karen. Acum, poate vreți să vedeți căsuța.

– Aș vrea să văd mai multe, pentru ca s-o pot alege pe cea mai potrivită pentru munca mea, o asigură femeia cu fermitate.

– Ei bine, șase dintre căsuțe au fost deja închiriate pentru restul sezonului, explică tânăra. Dar mai sunt două sau trei dintre care puteți alege. Vă rog să mă urmați.

Le zâmbi amândurora și le conduse pe aleea circulară, cu căsuțe pe fiecare parte. Mașina nouă și strălucitoare o urma încet. Se opri în fața ultimei căsuțe de pe dreapta și deschise ușa, pășind într-o parte, în timp ce Joanna parca mașina și cobora.

Mai jos de clădire, zidul care înconjura pensiunea era acoperit de iederă. În spatele lui se întindeau, până la linia orizontului, rânduri de portocali. Lângă unul dintre pereții căsuței creștea o iasomie noptatică, arătând destul de săracă și prea puțin impresionantă. Dar la lăsarea nopții o să-și elibereze mireasma copleșitoare, iar florile mici, de culoarea smântânii, o să strălucească de o frumusețe ireală în lumina lunii.

Sara Lee ridică încet capul și trase cu nesaț în piept aerul parfumat de florile de portocal. Brusc, zâmbi cu căldură înspre Karen și Joanna, deschise portiera mașinii și coborî repede.

– Oh, e perfect! exclamă ea cu veselie. Oh, draga mea Joanna, aici pot lucra… pot lucra cu adevărat!

– E minunat, Sara Lee. Las-o pe domnișoara… începu Joanna, apoi se întoarse nesigură spre gazda lor.

– Sunt Karen Justin, zâmbi aceasta.

– Încântată de cunoștință, Karen, răspunse femeia la zâmbet, apoi se întoarse spre scriitoare. Las-o pe Karen să-ți arate căsuța și apoi, dacă îți place…

– Oh, sunt sigură că-mi va plăcea, ciripi Sara Lee, cu o voce veselă și încântată. Ar fi imposibil să nu-mi placă o căsuță așezată într-un loc atât de minunat. Joanna, draga mea, știi foarte bine că nu mă interesează confortul personal, când sunt înconjurată de atâta frumusețe.

– Știu, Sara Lee, răspunse secretara ei, pe un ton liniștit. Dar e bine să fim practice. Dacă nu te simți foarte confortabil și în deplină armonie, știi foarte bine ce greu îți este să creezi.

– Da, draga mea, poate că ai dreptate, zâmbi scriitoarea.

În timp ce-o urma pe Karen în interiorul căsuței, femeia povestea bine dispusă:

– Joanna este o ființă minunată, atât de înțelegătoare! Pur și simplu, nu știu ce m-aș face fără ea.

Karen murmură o remarcă politicoasă, urmărind cum femeia face o inspecție amănunțită și atentă a salonului încăpător, a dormitorului cu două paturi și dulapuri asortate, a băii care strălucea de curățenie și a terasei pe care se afla frigiderul, o măsuță și două scaune.

Scriitoarea se încruntă gânditoare, întorcându-se de pe terasă.

– E convenabil, recunoscu ea. Desigur că nu voi face o rezervare pentru întreg sezonul până când nu sunt sigură dacă pot lucra aici.

– Desigur că nu, domnișoară Grayson, răspunse Karen. Nici nu ne așteptam la acest lucru. Puteți rămâne peste noapte, dacă doriți, sau chiar o săptămână. Sezonul abia a început.

Sara Lee îi aruncă o privire suspicioasă.

– Sper că nu încerci să mă grăbești să mă hotărăsc? se încruntă ea.

– Deloc, domnișoară Grayson, răspunse Karen. Dar de obicei căsuțele se ocupă în totalitate, cu rezervări pentru întregul sezonul. Aceasta se întâmplă până la jumătatea lunii decembrie. Va trebui ca până atunci să știm dacă doriți să mai rămâneți sau nu, ca să știm cum să tratăm cererile de rezervare.

Joanna intră, aducând două valize grele, iar Karen se întoarse imediat spre ea.

– Oh, nu trebuie să faceți acest lucru, protestă ea. O să-l trimit pe unul dintre băieții de la cafenea să vă ajute cu bagajele.

– Doar în cazul în care hotărâm să rămânem, o întrerupse Sara cu fermitate. Până nu ne hotărâm, bagajele rămân în mașină.

Karen aprobă cu un semn din cap, zâmbi și spuse:

– Cum doriți.

Imediat, le lăsă pe cele două femei să se sfătuiască.

În clipa în care trecu pe lângă căsuța numărul cinci, o voce veselă o strigă, iar doamna Hopeton apăru în cadrul ușii, îmbrăcată într-un costum îngrijit în culori pastelate și cu părul alb coafat proaspăt.

– Karen, draga mea, strigă ea încântată, e minunat să te văd din nou. Ești mai frumoasă ca niciodată.

– Tot atât de drăguță? râse Karen. Știu întotdeauna că vom avea un sezon bun dacă sosiți dumneavoastră și domnul Hopeton. Arătați minunat.

Femeia zâmbi, ochii ei albaștri străluciră în spatele ochelarilor cu ramă subțire.

– Nu numai că ești foarte frumoasă, dar ești și o mincinoasă desăvârșită, o acuză ea cu veselie. Arăt ca și cum aș fi coborât dintr-un serial de desene animate, iar tu știi foarte bine acest lucru.

Ar trebui să fie o lege împotriva femeilor de vârsta și greutatea mea, care să le interzică să poarte culori pastelate. Dar, la urma urmei, am o inimă tânără, chiar dacă la exterior arăt ca o paiață. Intră, te rog, să bem un ceai împreună.

– Mi-ar face mare plăcere, doamnă Hopeton, dar trebuie să fiu la recepție pentru eventualele înregistrări, răspunse Karen. Altădată, cu mare plăcere.

– Oricând ai timp, draga mea! Tata și cu mine o să te vedem la cină, zâmbi femeia.

Tânăra își continuă drumul, gândindu-se cât de bine ar fi dacă toți oaspeții pensiunii ar semăna cu familia Hopeton.

Chiar înainte să ajungă în fața biroului, păși repede lângă alee, lăsând loc pentru o mașină lungă și cu alură sportivă, care tocmai intra. În spatele volanului stătea domnul Hopeton, masiv, cu o chelie impresionantă și cu fața roșie de la expunerea din prima zi la soarele Floridei.

Bărbatul opri mașina, zâmbindu-i încântat lui Karen în timp ce se întoarse spre interiorul mașinii și ridică un șirag de pești proaspăt prinși, arătându-i-l plin de mândrie.

– Ce noroc minunat am avut azi! exclamă el. Mai ales că era și prima zi. Acesta este un semn bun și înseamnă că voi avea o vacanță foarte plăcută. Mă gândeam că ai vrea să-i duci la bucătărie. Sunt foarte proaspeți, cred că familiile lor nici n-au avut timp să-și dea seama că lipsesc.

Karen râse, acceptând peștele.

– E minunat, domnule Hopeton, îi mulțumi ea cu un zâmbet cald. Să-l rog pe bucătar să pregătească o mâncare anume pentru cina din seara asta?

Bărbatul se scutură, cu o grimasă.

– Nici să nu îndrăznești! protestă el. Mama și cu mine nu mâncăm niciodată pește. Nu pot suporta nici măcar să-l văd pe un platou. Îmi place doar să prind peștele. Uite ce i-am adus mamei.

Domnul Hopeton ridică un buchet de gladiole multicolore, proaspete și luminoase, cu florile ca niște fluturi uriași.

– Sunt uluitor de frumoase, domnule Hopeton, spuse tânăra. Am rugat-o pe menajeră să pună vaza aceea mare în căsuța dumneavoastră. Știam că o veți vrea imediat ce veniți. Întotdeauna e nevoie de ea.

Bărbatul zâmbi încântat, cu bucuria unui copil.

– Locuim într-un apartament în Chicago, explică el, deși Karen știa acest lucru din prima zi în care ajunseseră în Pensiunea Granada. Singura posibilitate pe care o avem să punem picioarele pe pământ adevărat, e când facem o plimbare în parc. Singurele flori pe care le avem, sunt cele pe care le cumpărăm de la florărie. Sunt mai bune decât nimic, desigur, dar nici măcar nu se apropie de cele pe care poți să le culegi direct de pe câmp. Pe acestea le-am ales și le-am tăiat cu mâna mea! Nu sunt niște frumusețe?

– Ba da, într-adevăr! îl asigură Karen cu sinceritate. Știu că domnul Hudson, proprietarul câmpurilor, e foarte încântat să vă vadă. Cred că sunteți cel mai bun și mai fidel client al lui!

Domnul Hopeton o mai privi o dată fericit, apoi își continuă drumul. Intrând în birou, Karen își spuse că familiile ca aceasta sunt cele care fac din sezonul de iarnă de la Pensiunea Granada o perioadă foarte plăcută.

Capitolul 2

Abia Sara Lee și Johanna avuseră timp să decidă că vor să rămână pentru restul sezonului, înainte ca toate căsuțele să fie închiriate, cu excepția uneia.

Într-o după-amiază târzie, un Rolls-Royce mare, de modă veche, opri în fața biroului și Karen ieși să-i întâmpine pe noii sosiți. O blondă drăguță, care avea în jur de douăzeci de ani, stătea în spatele volanului cu o expresie obosită. În spate, stând țepene, erau două femei în jur de șaizeci de ani, care priviră în jur cu neîncredere.

– Bună ziua, le întâmpină ea. Vă pot fi de folos?

– Ne puteți oferi cazare pentru noapte? întrebă una dintre cele două femei, îmbrăcată în negru.

– Mai avem o căsuță neocupată, răspunse Karen. E pentru două persoane, dar are o canapea în salon foarte confortabilă.

– Nu aveți camere separate pentru servitori? întrebă femeia.

Tânăra aruncă o privire rapidă spre fata drăguță de la volan.

Avea părul liber, de culoare care amintea de mierea de salcâm și ochi albaștri, foarte mari.

– Avem două camere pentru o persoană la capătul aleii, răspunse Karen femeii subțiri, care o privea cu o grimasă de neplăcere.

– În acest caz, arată-ne căsuța, te rog, o repezi femeia.

– Desigur, răspunse tânăra cu politețe, pornind pe alee urmată încet de mașină.

Merse spre spre căsuța din fața celei ocupate de Sara Lee și Johanna. Când mașina opri lângă ea, deschise ușa și păși într-o parte, lăsându-le pe cele două femei înalte și slabe să treacă pe lângă ea, în timp ce fata rămăsese liniștită la volan.

Căsuța era aerisită, cu un salon încăpător, un dormitor mare de două persoane în care, pe lângă paturi, se găsea un birou și un dulap cu sertare.

– Ei, ce părere ai, Emily? întrebă bătrâna în negru.

– Arată destul de confortabil și de curat, răspunse femeia în maro.

Urmă, așa cum Karen își imaginase deja la vederea celor două femei, o discuție încinsă despre chirie. Dar tânăra era deja obișnuită cu astfel de clienți și, cu o politețe fermă, refuză orice "ofertă specială".

– E un preț scandalos, desigur, dădu din cap cu nemulțumire Emily. Dar trebuie să te obișnuiești în cele din urmă să fii jefuit în Florida, dacă ești destul de nebun să vii aici în iarnă. O să o luăm, desigur, deoarece avem nevoie de un loc unde să dormim. Adu bagajul înăuntru, Margery.

– Da, domnișoară Emily, răspunse fata de la volanul mașinii și coborî cu greutate.

– O să-l chem pe unul dintre băieții de la cafenea să dea o mână de ajutor… începu Karen.

– Ce? Și să mai adaugi o mulțime de bacșișuri la nota de plată și așa piperată pe care suntem nevoite s-o plătim? se răsti domnișoara Emily. În nici un caz. Să aducă bagajele este măcar un lucru pe care e în stare să-l facă. Margery dorește să se facă utilă, iar noi dorim același lucru.

Tânăra dădu din cap, fără să aibă prea multă încredere în propria stăpânire de sine ca să nu răspundă pe măsură, apoi se întoarse în birou.

Aruncă o privire în registrul de la recepție care fusese completat de noile vizitatoare.

"Domnișoara Emily Poindexter, domnișoara Anne Poindexter și menajera" stătea scris negru pe alb, cu o caligrafie de modă veche. Și menajera, își spuse Karen cu amărăciune. Nici măcar nu i-au scris numele!

Era ocupată cu aranjarea actelor în birou, când o zări pe tânăra blondă în fața recepției, privind neajutorată în toate părțile.

– Oh, bună! zâmbi Karen cu căldură, înconjurând tejgheaua și apropiindu-se de ea. Cu ce pot să te ajut, Margery? Ah, nu te deranjează dacă îți spun Margery? Eu sunt Karen.

Un mic zâmbet se citi în ochii albaștri ai tinerei, la vederea primirii călduroare. Apoi zâmbetul dispăru și o privi din nou cu îngrijorare.

– Karen, trebuie să recunosc un lucru, dădu ea din cap cu teamă. Domnișoara Emily și domnișoara Anne mi-au spus că trebuie să te anunț și că nu pot să-l strecor înăuntru și afară din cameră fără să descoperi că este acolo.

Nedumerită, Karen ascultă în continuare.

– E vorba despre Christmas Knight, continuă Margery, aproape în pragul lacrimilor. Cu "K".

Mai nedumerită ca niciodată, Karen repetă:

– Christmas… cu "K"?

– Nu, de fapt "K" e în "knight"– Christmas Knight, se bâlbâi Margery, privind-o cu teamă. E un motan. Motanul meu.

Interlocutoarea ei începu să râdă.

– Așadar, ai un motan, răspunse ea zâmbind. Foarte bine, bravo ție.

Surpriza plăcută se citi pe figura tinerei blonde, iar ochii albaștri începură să strălucească.

– Nu te deranjează? întrebă ea, incapabilă să creadă că totul era în regulă.

– Să mă deranjeze că ai un motan? Desigur că nu!

– Oh, Karen! exclamă ea, cu lacrimi în ochi, dacă ai ști… E tot ce am pe lume care-mi aparține cu adevărat. L-am găsit pe treptele unei biserici, în timpul unei furtuni de zăpadă în urmă cu patru ani. Era în ajunul Crăciunului. M-a cucerit cu totul în clipa în care l-am găsit ghemuit într-un colț, mieunând. Nu puteam să plec și să-l las acolo, nu-i așa?

– Desigur că nu. Nu te-aș mai fi plăcut dacă ai fi făcut-o, o asigură Karen cu căldură.

Ochii tinerei străluceau de încântare.

– Am avut multe probleme cu domnișoara Emily și cu domnișoara Anne, continuă Margery. Nu iubesc pisicile. Nu le-am spus despre el până când nu l-am spălat și l-am hrănit și a început

din nou să toarcă. Voiau să mă facă să renunț la el. Numai că le-am spus că, dacă vor să-l alung, o să plec și eu. Și știu foarte bine că, dacă eu plecam, erau nevoite să facă rost de o menajeră și să o plătească. Oricum, chiar atunci Chrissie a prins primul lui șoarece. Era atât de mândru, încât l-a adus în salon să-l arate tuturor.

Karen o privea cu ochi mari, fără să-i vină să creadă.

– Margery, îmi spui cumva lucrul de necrezut că aceste două femei nu-ți plătesc un salariu? protestă ea, șocată.

Obrajii tinerei se colorară, iar ea plecă privirea cu umilință.

– Oh, am camera mea, am mâncare și haine. Și mă lasă să-l păstrez pe Chrissie. Aceasta este prima oară când m-au adus în Florida cu ele. De obicei, eu și cu Chrissie rămânem acasă. Când au hotărât să mă ducă la școala de șoferi, ca să pot lua un permis de conducere și să le aduc aici cu mașina, am spus că nu vin decât dacă mă lasă să-l iau pe Chrissie. Și, Karen, a fost îngrozitor. A trebuit să-l ascund în fiecare loc unde ne-am oprit. Acum, pentru că domnișoara Emily și domnișoara Anne au hotărât să rămânem aici tot sezonul, mi-au spus că trebuie să vin să te anunț.

– Oh, au hotărât să petreacă sezonul aici?

Karen nu era foarte fericită să afle acest lucru.

O strălucire neașteptată de maliției apăru în privirea albastră a tinerei.

– Oh, sunt încântate de prețul pe care-l vor plăti, chiar dacă mai degrabă ar muri decât să recunoască, mărturisi ea. De obicei se duc undeva pe coasta de est, unde plătesc niște prețuri enorme. Apoi, aerul sărat nu este bun pentru sinusurile domnișoarei Anne.

– Sunt surprinsă să descopăr că există ceva care cutează să nu i se potrivească, observă Karen cu răutate, iar Margery râse încântată.

– Trebuie să mă duc să-i dau lui Chrissie ceva de mâncare. Karen, mulțumesc pentru că m-ai lăsat să-l păstrez.

– N-o să te primesc să rămâi aici, decât dacă și el rămâne cu tine, îi făcu tânăra un semn prietenesc cu ochiul. Așteaptă un pic, vreau să merg cu tine. Sunt nerăbdătoare să-l cunosc pe "Christmas Knight"… cu "K".

Se duse până la bucătărie și se întoarse câteva minute mai târziu, purtând o farfurie acoperită cu un șervețel. Cele două tinere se îndreptară împreună spre camerele de o singură persoană de la capătul aleei.

Când trecură pe lângă căsuța repartizată surorilor Poindexter, domnișoara Emily apăru pe terasă și aruncă o privire severă înspre farfuria acoperită din mâna lui Karen.

– Room-service pentru menajera noastră? observă ea cu o voce neplăcută. Nu este nevoie. Margery va mânca împreună cu noi, în salon.

– Aceasta este pentru pisica lui Margery, domnișoară Poindexter.

– Fără îndoială, costul ei va apărea pe nota noastră de plată.

– Oh, nu, domnișoară Poindexter, este vorba de o tratație din partea casei, răspunse Karen, străduindu-se să-și păstreze sub control vocea și temperamentul.

– Ha! făcu femeia neîncrezătoare, din tonul ei reieșind că nu crede. Poți să fii sigură că ne vom studia nota de plată cu atenție.

– Sunt sigură că o veți face, domnișoară Poindexter.

– Și, dacă va fi trecută o porție de mâncare pentru pisici…

– N-o să fie.

Karen o urmă pe Margery în cameră și închise cu fermitate ușa după ea.

Camera era mică, curată, cu un pat îngust de o singură persoană, un dulap, un șifonier și o sală de baie. Încolăcit la un picior al patului, un motan imens de culoare galbenă se ridică la auzul ușii și rămase în așteptare, coada lui stufoasă începând să se agite la vederea lui Margery.

Tânăra îl luă în brațe și îl legănă cu afecțiune, apoi ridică o pereche de ochi strălucitori spre Karen.

– Nu e minunat? întrebă ea.

– E magnific! răspunse Karen cu sinceritate, zâmbind la vederea bucuriei ei copilăroase. A sosit cina, Chrissie. Mănâncă bine, băiete; aici ești în țara peștelui. Dacă îți place peștele, ai mare noroc!

Puse farfuria pe podea, iar Margery lăsă motanul jos. Acesta mirosi bucățile de creveți și de pește, apoi ridică privirea spre stăpâna lui, de parcă i-ar fi venit greu să creadă că asemenea noroc poate da peste el. Apoi începu să mănânce, fără prea multă eleganță, dar plin de entuziasm.

Cele două femei își zâmbiră pe deasupra capului lui plecat, iar Margery observă cu o voce tremurătoare:

– E cea mai bună masă pe care a avut-o vreodată!

– Ei bine, e foarte multă mâncare în plus pe aici, o asigură Karen. O să am grijă ca, după fiecare masă, chelnerii să păstreze ceva pentru el. O să-l facem atât de gras și vioi, încât o să alerge toate veverițele din zonă.

– N-a fost niciodată afară din casă, spuse tânăra agitată. Te-ar deranja dacă o să-l scot din când în când la plimbare? O să-l țin în lesă.

– Hei, copil prostuț, n-o să faci una ca asta! protestă Karen. O pisică în lesă? Prostii– lasă-l să zburde, în afară de cazul în care nu ți-e teamă că va fi lovit de o mașină.

– Oh, sunt sigură că nu, promise Margery cu nerăbdare. O să-l las doar după-amiaza, când voi putea să-l supraveghez. Am după-amiezile libere, când domnișoara Emily și domnișoara Anne își fac siesta. Oh, Karen, o să-i placă atât de mult! Atâta iarbă moale și copaci înalți în care să se cațăre…

– Te rog să taci, Margery, înainte să încep să plâng, o întrerupse tânăra femeie. Tu și Chrissie trebuie să vă simțiți în totalitate acasă, ai înțeles?

– Da, Karen, mulțumesc foarte mult.

Ochii tinerei străluceau printr-o perdea de lacrimi, dar zâmbetul ei era fericit.

***

Când Karen intră în cafenea ceva mai târziu, Molly era în spatele tejghelei. În parcarea din apropierea intrării erau câteva mașini, iar pasagerii lor erau așezați pe scaune în cafenea. Cei trei chelneri, cu hainele imaculate și fețele bronzate și plăcute la vedere, îi serveau.

Molly, foarte atrăgătoare în rochia ușoară, de culoare roz, îi zâmbi fiicei ei:

– Bună. Putem afișa deja anunțul "Nu mai avem locuri libere"? întrebă ea.

– Nu încă, îi răspunse Karen. Mai este o cameră de o singură persoană. Căsuțele sunt toate ocupate. Ar trebui însă să vezi pe cine am instalat la numărul opt. Necazuri, îmi e teamă– sunt două gemene!

– Oh, doamne! se plânse mama ei, în clipa când primi descrierea foarte colorată a celor două femei și a menajerei lor. Chiar par aducătoare de necazuri.

Pe figura ei se citi deodată alarma și întrebă imediat, cu voce scăzută:

– Karen, crezi că…

Fiica ei dădu din cap.

– Îmi e teamă că așa e, răspunse ea. Par imaginea perfectă a spionilor pe care sindicatul i-ar trimite să ne testeze răbdarea și priceperea în tratamentul clienților dificili. Ah, uite-le!

Cele două domnișoare Poindexter, îmbrăcate în haine lungi, probabil îmbrăcămintea adecvată pentru seară, din punctul lor de vedere, intrară în cafenea urmate de Margery.

Femeile o priviră pe Karen, care avea meniurile pregătite, iar Emily spuse:

– Nu te obosi să ne conduci la o masă, până când nu inspectăm bucătăria.

Tânăra femeie reuși să zâmbească politicos, dar cu buzele strânse, apoi opri un chelner care trecea în grabă pe lângă ele.

– Jim, aceste doamne ar dori să inspecteze bucătăria, spuse ea liniștită.

– Bucătăria e foarte plină, domnișoară Karen, iar bucătarul șef nu e foarte fericit, protestă Jim neliniștit.

– Ha! făcu o grimasă Emily, de parcă bănuielile ei ar fi fost confirmate.

– Bucătarul șef trebuie să se abțină, Jim. Spune-i că l-am rugat s-o facă, insistă tânăra femeie.

– Bine, domnișoară Karen, fu de acord Jim. Doamnelor, vreți să mă urmați?

– Margery, tu aștepți aici, se răsti domnișoara Anne, iar menajera se opri lângă tejghea.

– Margery, ea este mama mea, spuse Karen, apoi se întoarse spre Molly. Ea e Margery. Are motanul acela superb despre care îți povesteam.

– Îmi pare bine, Margery. Aș vrea să-l cunosc și eu pe "Christmas Knight", pare să fie un motan grozav, spuse Molly cu atâta căldură, încât Margery se relaxă și zâmbi, în timp ce Karen se grăbea să întâmpine un alt grup de vizitatori.

Era ora de vârf a serii și toți oaspeții pensiunii erau de față. În acea clipă apăru Bill Ramsey, însoțit de un tânăr înalt, mai degrabă slab, care părea să aibă în jur de treizeci de ani. Cu păr de culoarea nisipului și cu ochi cenușii, avea pe figura prelungă o expresie de mânie sau de enervare, sau poate o combinație a acestora.

Bill era destul de grav când Karen le ieși în întâmpinare, dar în ochi îi lucea o luminiță de amuzament.

– Karen, draga mea, acesta este domnul Blayden, îl prezentă Bill pe noul venit, care o privi pe tânăra femeie cu răceală. A avut un

oarecare accident de mașină și are nevoie de un loc unde să stea până când va primi piesele necesare pentru reparații. Ai unde să-l primești?

– Bună seara, domnule Blayden, zâmbi Karen. Îmi pare rău să aflu că ați avut un accident. Din nefericire, nu mai avem liberă decât o cameră de o singură persoană.

– Sunt singur, așadar nu am nevoie de mai mult de o singură cameră. Pot s-o văd?

– Desigur, răspunse tânăra cu politețe, lăsând meniurile pe care le ținea în brațe pe tejghea și îndreptându-se spre ușă.

– Domnule Blayden, o să aștept până când vă hotărâți dacă vreți să rămâneți aici, începu Bill cu politețe.

– Dacă vreau? Am cumva de ales? Nu mai există nici un alt motel sau hotel prin preajmă. Și n-am de gând să fac zece mile până la cel mai apropiat și să las oamenii tăi să-și vâre nasul în mașina mea! Poți să te întorci la benzinărie. O să rămân, chiar dacă n-au să-mi ofere decât o prelată întinsă sub un copac.

– Pare o idee minunată și sunt sigură că aici puteți găsi tot ce vă doriți, ridică din umeri Bill, făcându-i cu ochiul lui Karen, apoi, urcându-se în mașină, demară grăbit.

Bărbatul o urmă pe Karen fără să spună nici un cuvânt. Ajunseră la camera disponibilă, ea descuie și el aruncă o privire circulară, dând apoi din cap.

– E în ordine, spuse el scurt. Cred că angajatul benzinăriei mi-a lăsat bagajul la recepție. Aș dori să iau cina, vă rog.

– Desigur, răspunse Karen cu politețe.

În timp ce se întorceau pe alee, tânăra făcu o remarcă de curtoazie:

– Sper că problema mașinii dumnevoastră nu este foarte gravă.

– N-ar fi, dacă incompetenții de la acea benzinărie ar fi de-ajuns de inteligenți încât să aibă în stoc piese pentru orice mașină, nu doar pentru Ford sau Chevrolet, răspunse el.

– Dar am înțeles de la Bill că au în stoc piese pentru practic orice mașină, protestă ea.

– Nu pentru cele străine, o repezi el.

– Ah, aveți o mașină străină?

– Da, un Jaguar.

– Înțeleg.

După cină, Blayden se înregistră și Karen îi dădu cheia de la cameră. După plecarea lui, observă că bărbatul se identificase ca Stanley Blayden din New York. Se întristă. La New York se afla sediul central al sindicatului care se ocupa de motelurile din toată țara. Din punctul ei de vedere, era firesc să trimită pe cineva de la sediul central care să verifice cum stau lucrurile la pensiunea Granada.

Când Bill se întoarse la zece și jumătate pentru a-și lua cina, așa cum făcea de fiecare dată, înainte de a se duce la culcare în apartamentul lui din spatele benzinăriei, Karen era în spatele tejghelei. Luminile în cafenea erau stinse, dar până la miezul nopții se serveau încă băuturi și comenzi scurte.

– Ei, l-ai pus pe Înălțimea Sa în siguranță în pătuț? o întrebă el pe un ton ironic, în timp ce-și primea cafeaua.

– Bill, crezi cumva… începu ea să întrebe cu neliniște, în timp ce-i punea în față farfuria cu mâncare.

Bill, adăugând lapte în cafea, o privi cu atenție.

– Draga mea, oftă el, ca și cum ar fi fost foarte obosit, dacă o să te chinui singură de fiecare dată când un nou oaspete se cazează, la gândul că a venit să-ți ia serviciul și casa, o să ajungi o bătrânică înainte să împlinești măcar treizeci de ani.

Dar Karen refuză să se lase amuzată.

– Da, dar ar putea fi… insistă ea.

– Presupun că da, numai că, într-un fel, nu-mi pot imagina că acest sindicat, care are mii de milioane investite în moteluri și hoteluri din toată țara, ar fi atât de ascuns și de grijuliu cu instalarea unui nou manager. Cred că, dacă ar fi hotărâți s-o facă, ai primi o telegramă în care ești anunțată de sosirea domnului X pe o anume dată și la o anume oră și în care ești rugată să predai conducerea locului și să dispari.

Karen dădu din cap.

– Și eu cred că ar fi mai degrabă așa, spuse ea. Desigur, Molly și cu mine ne-am gândit că ar fi posibil ca domnișoarele Poindexter…

Bărbatul o privi curios.

– Domnișoarele Poindexter? Nu le cunosc, ridică el din umeri. Cine sunt și ce fac?

Tânăra îi povesti despre sosirea și instalarea celor două femei, iar el ascultă cu atenție, încruntându-se ușor când află modul în care aceste femei o tratau pe Margery.

– Hei, dar ele nu știu nimic despre un individ pe nume Abe Lincoln– sau mă înșel eu când îmi imaginez că el a eliberat sclavii? protestă el la sfârșitul povestirii.

– Așa se pare… Bill, Margery este o drăguță– e frumoasă ca un tablou– sau cel puțin ar fi dacă ar avea niște haine decente și un pic de machiaj. Iar motanul ei e superb.

– Hm, numai că aici s-ar putea să fie o problemă, observă bărbatul. Nu există o regulă și anume că nu este voie cu animale de companie în pensiunea Granada?

– Ba da, recunoscu tânăra femeie cu nemulțumire. Dar, în general, este vorba despre câini…

– Pentru că sunt puțini cei care călătoresc împreună cu pisicile, așa că nu s-a crezut necesar să se facă o regulă și împotriva lor.

– Dar, Bill, dacă ai fi văzut-o pe biata fată! Mi-a spus că motanul este singurul lucru din lume care-i aparține cu adevărat. Domnișoarele Poindexter au făcut-o să vină și să-mi spună despre el. E o adevărată frumusețe.

Bill îi zâmbi cu tandrețe.

– Îngerașule, știi foarte bine că nu pe mine trebuie să mă convingi, observă el. Mă bucur că această fată are o sursă de confort, dacă scorpiile o tratează așa rău cum spui. Dar prezența unei pisici în pensiune ar putea crea necazuri, în cazul în care vreunul dintre turiști are legătură cu sindicatul.

– Singurele persoane care ar putea fi spionii sunt domnișoarele Poindexter, acest bărbat pe nume Blayden, familia Cameron de la numărul doi și familia Mahlen, de la numărul patru.

Bill primi o bucată de plăcintă cu mere, acoperită cu un strat gros de frișcă, își umplu din nou ceașca de cafea și ridică privirea spre ea.

– Nu crezi că tu și Molly vă faceți probleme degeaba și că sindicatul poate fi perfect satisfăcut de felul în care conduceți

pensiunea? Poate că nici nu le trece prin cap să schimbe conducerea, sugeră el.

Karen oftă adânc.

– Ce bine ar fi dacă aș putea să cred acest lucru! declară ea.

Capitolul 3

În ziua următoare, cu puțin înaintea amiezii, Karen era în camera în care se păstra lenjeria, la capătul aleii, dincolo de camerele de o singură persoană, verificând lenjeriile pe care femeile de serviciu urma să le ducă în camere, când cea mai bătrână dintre acestea, care era și șefa lor, intră în cameră.

– Domnișoară Karen, cele două doamne în vârstă de la numărul opt nu ne lasă să intrăm în camere să facem curățenie, raportă ea, cu o expresie supărată. Spun că se va ocupa de acest lucru propria lor menajeră.

– Ah, da? Așa spun? Sadie, roagă-le pe fete să înceapă din colțul opus. Când o să ajungă la numărul opt, le voi fi pregătit deja terenul, răspunse tânăra.

Femeia de serviciu zâmbi mulțumită.

Când Karen atinse soneria de la intrarea căsuței numărul opt, ușa se deschise imediat, iar în cadrul ei apăru domnișoara Emily, care o privea cu răceală.

– Da, ce e? întrebă ea, fără nici o urmă de politețe.

– Domnișoară Poindexter, v-aș ruga pe dumneavoastră și pe sora dumneavoastră să mergeți în salonul de primire până când femeile de serviciu o să-și facă treaba, începu tânăra femeie.

– Margery va face curățenie.

– Îmi este teamă că acest lucru va deranja rutina zilnică, protestă Karen, păstrând un ton politicos. Au de îndeplinit anumite operațiuni necesare.

– Și noi avem propria noastră menajeră.

– Dar de ce ar face Margery treburile pentru care ne plătiți deja?

Expresia femeii suferi o mică schimbare.

– Plătim pentru curățenie zilnică?

– Desigur, domnișoară Poindexter.

– În acest caz, puteți să ne faceți o reducere a facturii.

– Din nefericire, nu poate fi vorba despre acest lucru, prețurile noastre includ acest serviciu, insistă Karen cu fermitate. Acum, n-ar fi mai bine dacă i-ați cunoaște pe ceilalți oaspeți care sunt deja în salon? Bărbații au plecat la pescuit, iar câteva doamne au ales să meargă la cumpărături sau la cinematograf. Dar mai sunt oaspeți care joacă bridge, se uită la televizor sau fac plajă. Căsuța va fi gata pregătită imediat după masa de prânz.

În spatele femeii o zări pe Margery, care se agita neliniștită. Karen îi zâmbi larg, cu prietenie, dar tânăra nu îndrăzni să-i răspundă.

Domnișoara Emily ezită o clipă, apoi se întoarse spre sora ei.

– Foarte bine, Anne, din moment ce oricum plătim, măcar să ne bucurăm cum putem mai bine, ridică ea din umeri, cu un zâmbet neplăcut. Margery, dacă tot nu faci nimic, ai putea să speli mașina.

Cu domnișoara Anne urmând-o de aproape, domnișoara Emily porni pe alee, cu un mers foarte țeapăn. Karen le urmări cu privirea, numără în gând până la zece, apoi se întoarse spre Margery.

– Nu înțeleg cum poți să le răspunzi cu atâta hotărâre, spuse tânăra. Pe mine mă sperie de moarte.

– Dar, Margery, n-ar trebui să le permiți! Dumnezeule, copilă, unde ți-e respectul de sine?

Margery se îmbujoră, lăsând ochii în pământ.

– Cred că n-am avut niciodată prea mult, mărturisi ea cu umilință. De fapt, mama mea le-a fost menajeră. A murit când aveam doisprezece ani. Și ei îi era frică de ele– pentru că mă avea pe mine și-i era teamă că, dacă o concediază, nu poate fi sigură că va fi primită de altă familie împreună cu un copil. După moartea ei, n-aveam unde să mă duc, așa că domnișoarele Emily și Anne mi-au spus că pot rămâne să-mi termin școala, dar că trebuie să muncesc pentru cazare și masă.

– Câtă generozitate din partea lor, observă Karen cu ironie, dar tânăra consideră afirmația adevărată.

– Nu e așa? întrebă ea. Desigur, la început nu eram de prea mare folos. Dar, după ce am terminat școala, am muncit din greu să le răsplătesc pentru ceea ce au cheltuit cu mine.

– Da, aproape au sărăcit, bietele de ele… Ei, trebuie să mă întorc la lucru.

– Și eu, dădu din cap Margery. Mașina e mare și-mi ia foarte mult timp când trebuie s-o spăl și s-o lustruiesc.

Cele două tinere ieșiră din căsuță, îndreptându-se spre mașina parcată lângă alee. Karen întrebă zâmbind:

– Cum se simte Chrissie?

Figura lui Margery se lumină.

– A, se simte minunat! I-a plăcut foarte mult cina de aseară!

– Și cum îi place afară, în natură?

– A, încă nu l-am lăsat afară.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu?

– Păi, domnișoara Emily mi-a spus că s-ar putea să deranjeze păsările, recunoscu tânăra cu un aer vinovat. Cred că are dreptate.

– Vai, ce prostie! protestă Karen. Cred că nici nu știe ce este o pasăre! Hai să-l scoatem afară și să vedem cum îi place la pensiunea Granada.

– Oh, sunt sigură că-i va plăcea foarte mult. E cel mai frumos loc din lume– știu sigur că așa este, zâmbi Margery cu convingere.

Alergă apoi spre camera ei și se întoarse purtând motanul în brațe.

– Să-i pun lesa?

– În nici un caz! Bine, poate doar în cazul în care nu crezi că va încerca să fugă.

– N-a fugit niciodată de mine, răspunse Margery și puse un genunchi pe pământ, lăsând jos pisica.

Chrissie se ridică în picioare, ridicând o labă și punând-o din nou pe iarbă, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că e adevărată. Făcu un pas cu mare grijă, apoi încă unul, mirosi iarba și brusc se rostogoli în ea, torcând cu încântare.

Giumbușlucurile lui erau atât de amuzante și de grațioase, încât cele două tinere rămaseră o vreme cu ochii la el. De aceea, nu fură conștiente de prezența domnului Blayden, până când acesta nu întrebă cu o voce șocată:

– Este cumva o pisică?

Karen se ridică în picioare, în timp ce Margery rămase în apropiere de Chrissie cu un aer protector, aruncând o privire speriată spre noul venit.

– Desigur că este o pisică, răspunse tânăra femeie, străduindu-se să-și ascundă iritarea din voce. Nu-i o frumusețe?

– Urăsc pisicile, declară Stan cu răceală.

– Îmi pare rău să aud acest lucru, domnule Blayden.

– Credeam că există o regulă împotriva animalelor de companie.

– Ei bine, nu acceptăm câinii. De obicei urmăresc veverițele și strică rondurile de flori, săpând.

– Iar pisicile mănâncă păsări.

– Păsările au aripi, domnule Blayden. Dacă nu pot să zboare de o pisică, înseamnă că trebuie să se mențină un oarecare echilibru în natură.

– Această declarație este absurdă și cred că știi foarte bine. Regula care se aplică animalelor de companie trebuie să se aplice și pisicilor.

– Aveți cumva câine, domnule Blayden? întrebă Karen cu grijă.

– În nici un caz! Sper că am mai multă minte decât să călătoresc însoțit de animale! se răsti bărbatul.

Aruncă apoi o privire răuvoitoare spre Chrissie.

– E un motan tare cuminte, se bâlbâi Margery.

– Domnule Blayden, ea este domnișoara Evans.

– Încântat, rosti el printre dinți. Mă întreb cum ați avut ideea să târâți un motan după dumneavoastră?

– Dar n-am cu cine să-l las…

Stan se întoarse pe călcâie și se îndepărtă înspre cafenea, iar Margery ridică o privire înspăimântată spre Karen.

– Doamne, e cumva nebun? întrebă ea cu voce slabă.

– Nu te mai gândi, draga mea, încercă s-o liniștească tânăra femeie. Nu va sta aici decât vreo câteva zile, până când îi va fi reparată mașina. Mama și cu mine conducem pensiunea Granada, iar pentru noi Chrissie este un oaspete binevenit!

Îi zâmbi cu căldură și se întoarse să plece, când pe alee în fața lor apăru Sara Lee, cu o țigară în colțul buzelor, privindu-le cu interes.

– Ce animal superb! exclamă ea la vederea lui Chrissie. E al tău?

Figura copilărească a lui Margery se lumină de încântare.

– Da. E frumos, nu-i așa? se bucură ea, apoi o întrebă pe noua venită. Vă plac pisicile?

– Le ador, spuse Sara Lee, apoi se așeză pe iarbă, întinzând o mână spre motan. Au capacități paranormale, știai?

Karen se opri și se întoarse, privindu-le amuzată.

– Paranormale? repetă Margery, uimită.

– Oh, da. Ele aud și văd foarte multe lucruri pe care oamenii nu le pot percepe. De foarte multe ori le invidiez.

Chrissie mirosise degetele Sarei Lee și, recunoscând un prieten, o lăsase să-l mângâie. Karen, văzând încântarea din privirea fetei, se întoarse la lucru.

***

Cu destul de mult timp înaintea sfârșitului primei săptămâni de stat, cele două domnișoare Poindexter semnară contractul de închiriere pentru întreg sezonul și, cu vădită neplăcere că sunt nevoite să renunțe la o sumă atât de mare, îi dădură lui Karen cecul cu plata pe toată perioada.

– Sper că veți avea o ședere cât mai plăcută la pensiunea Granada, domnișoară Emily, spuse tânăra femeie după semnarea contractului și înmânarea chitanței pentru plată.

– Dacă n-am avea neplăcerea de a plăti pentru patru luni în avans, probabil că ne-am simți mult mai bine, declară femeia, întorcându-i apoi spatele și îndreptându-se spre domnișoara Anne, pentru jocul de cărți săptămânal.

Odată cu trecerea timpului, spre bucuria lui Karen, o oarecare prietenie începuse să se înfiripe între domnul Blayden și Margery. Bărbatul părea să-și fi depășit aversiunea pentru pisici, cu toate că motanul încă nu-l acceptase, ci stătea încordat, privindu-l cu ochii lui aurii și îndepărtându-se de fiecare dată când Stan încerca să-l atingă.

Într-o dimineață în care Karen se întorcea de la magazia de lenjerie, Joanna i se alătură, aruncând o privire spre Margery și Stan care discutau despre Rolls, consumul lui de benzină și alte amănunte tehnice.

– Pare începutul unei frumoase prietenii, spuse Joanna.

– Așa mi se pare și mie, fu de acord Karen. Îmi pare rău să știu că, în clipa în care mașina lui va fi reparată, va pleca. Margery are mare nevoie de un prieten.

– Recunosc, așa este…

Dar numai o persoană ca tine ar fi făcut un astfel de aranjament pentru a-i alina singurătatea, dădu însoțitoarea ei din cap.

– N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești.

– Nu, fiind tu, nu mă îndoiesc de acest lucru, comentă Joanna cu ironie. Să introduci un visător ca acesta exact genului de fată care-l poate cuceri și lega de ea…

– Joanna, spui numai prostii, râse Karen. De unde până unde e Stan Blayden un visător?

– De ce nu? Nu are mai mult de treizeci de ani, pare sănătos la minte și la trup, arată bine și probabil are și o mulțime de bani– sau cel puțin a avut, când a cumpărat bestia aceea de Jaguar. Mie mi se pare un visător.

– Foarte bine, dar eu am altă imagine despre un visător.

– Arată cumva ca Bill Ramsey? mai degrabă afirmă decât întrebă femeia.

Karen se îmbujoră.

– Aș fi curioasă să văd ce-ar răspunde Bill la această declarație! spuse ea. Bill e prietenul meu, cel mai bun prieten– dar nu cred că este un visător.

Joanna o privi o clipă cu atenție, apoi oftă.

– Eh, ce bine e să fii tânăr și să ai o mulțime de posibilități matrimoniale! Presupun că voi aveți ceva planuri în această direcție, nu?

– Poate într-o zi, când fratele lui termină stagiatura și nu mai are nevoie de sprijinul lui financiar, ezită tânăra femeie.

– Oh, murmură Joanna, de data aceasta pe un ton grav. Despre asta este vorba? Crede-mă, știu foarte bine cum stau lucrurile, din

proprie experiență. Una dintre surorile mele, pe care am întreținut-o în timpul studiilor pentru a deveni învățătoare, a fugit și s-a măritat, renunțând la ideea de a preda– dar nu până când eu am ratat orice șansă de a mă mai căsători vreodată.

O bătu pe Karen pe umăr cu prietenie, apoi se îndreptă spre căsuța în care era cazată, în timp ce tânăra femeie, gândindu-se la ceea ce auzise, continuă să se îndrepte spre cafenea.

Spre surpriza ei, Bill o aștepta acolo.

– Bună, Rază de soare! exclamă el cu obișnuita bună dispoziție, privind-o cu căldură. Am după-amiaza liberă. Ce părere ai dacă evadăm spre plajă și facem și o baie?

– Mm, sună bine, Bill. S-o întreb pe Molly dacă se poate descurca o vreme fără mine…

– M-am ocupat deja de această problemă, declară el cu fermitate. Spune că s-ar bucura să scape de tine pentru o vreme.

Karen râse și, înainte să poată răspunde, Stan intră în cafenea, se așeză pe un taburet și ceru o cafea.

– Mașina ta e gata, Blayden, spuse Bill. Am venit să-ți spun că poți s-o iei oricând vrei. Știu că erai nerăbdător să pleci.

Karen se strădui să-și păstreze figura calmă și liniștită. Biata Margery, își spuse ea în gând. O să-și piardă prietenul nou găsit. Dar Stan ezita, amestecând gânditor în cafea.

– Mă bucur să aflu că mașina e gata, Ramsey, răspunse el. Dar nu știu dacă sunt chiar atât de grăbit să plec. Îmi place aici, cu toate că va fi mult mai bine de acum, dacă pot să-mi folosesc mașina. De fapt, dacă este în ordine pentru tine și pentru mama ta, Karen, mi-aș dori să mai rămân. Aș dori să închiriez camera pentru acest sezon.

– O să ne bucurăm să te avem ca oaspete, domnule Blayden, spuse Karen cu politețe.

– Mulțumesc, este frumos din partea ta, zâmbi ușor Stan, părând ușurat. Apropo, ce se poate face aici pentru divertisment?

Impulsiv, înainte să-și dea seama ce spune, Bill declară:

– Păi, eu și cu prietena mea aici de față o să mergem la plajă. Dacă îți găsești o fată drăguță cu care să mergi, ești binevenit.

– Ce idee bună! Crezi că lui Margery i-ar plăcea să meargă? o întrebă Stan pe Karen.

– Sunt sigură că i-ar face mare plăcere, răspunse ea repede.

– În acest caz, fug s-o întreb. E o fată minunată, nu-i așa?

Fără să mai aștepte răspuns, bărbatul plecă repede.

Bill o privi lung pe Karen:

– Nu înțeleg, clătină el din cap. Sunt pe punctul să am o după-amiază minunată cu tine, când îmi deschid gura asta mare și deodată, în loc de doi, suntem patru. De ce nu pot să învăț să-mi țin în lesă inima asta prea bună?

– Tocmai pentru că este o inimă prea bună, râse Karen. Oh, Bill, mă bucur foarte tare că Margery se va simți bine. O s-o adori.

– În nici un caz, protestă el. Te ador pe tine.

Rămase o clipă nemișcat, fără să creadă că tocmai făcuse o asemenea declarație. Karen începu să râdă și-i puse o mână pe braț, liniștitor:

– Nu-ți face probleme, Bill. N-o să te iau în serios.

Mâna lui îi prinse degetele și se aplecă spre ea, privind-o cu tandrețe.

– Curând, draga mea, curând! șopti el.

– Da, știu, răspunse ea, întâlnindu-i privirea.

Stan și Margery intrară în grabă, tânăra părând îmbujorată și agitată.

– Oh, Karen, domnișoara Emily spune că pot să merg! Nu e minunat?

Era strălucitoare și se bucura ca un copil.

– Da, e grozav, draga mea, fu de acord tânăra femeie.

Luă o geantă mare de plajă în care puse un prosop mare, costumul de baie, loțiune de plajă și toate cele necesare, apoi se întoarse spre Margery:

– Unde este costumul tău de baie, Margery?

– N-am costum de baie, Karen, recunoscu ea întristată.

– Nici o problemă, există pe plajă un loc de unde se poate închiria.

Margery ezită, apoi privi în pământ.

– Mai bine nu merg, șopti ea cu tristețe. N-am bani să închiriez costum de baie.

Stan o privi cu răceală, încruntându-se, iar ea ridică privirea spre el, implorator:

– Oricum, probabil că vei prefera să nu merg, continuă ea. Pentru că, dacă nu ți-ai dat deja seama, nu sunt nepoata domnișoarelor Poindexter, sunt menajera lor.

Bill și Stan priviră cu uimire figura roșie și încurcată, iar Karen își ținu respirația.

Stan răspunse repede:

– Nu fi o gâsculiță!

Tânăra ridică privirea spre el:

– Nu te deranjează?

– Și de ce m-ar deranja, pentru numele lui Dumnezeu? protestă el. În ceea ce privește banii, nici să nu te gândești. Ești invitata mea și nu las niciodată invitatele să poarte bani la ele. Îmi coboară respectul de sine.

Stan o conduse spre mașina lui Bill, în timp ce acesta o privea pe Karen, cu o expresie ciudată:

– Așadar, aceasta este Margery! murmură el.

– E o dulceață.

– Un pic prea docilă și blândă pentru gustul meu, comentă el. Mie îmi plac fetele mai hotărâte și cu personalitate, ca tine.

– Eu n-am fost crescută ca Margery, o apără Karen.

– Draga mea, trebuie să fii recunoscătoare pentru acest lucru.

– Oh, chiar sunt! îl asigură ea cu căldură, apoi adăugă. Bill, te rog să fii drăguț cu ea.

Bărbatul o privi cu prefăcută asprime.

– Resping orice insinuare că nu sunt întotdeauna drăguț cu oamenii, declară el, apoi o conduse spre mașină.

Capitolul 4

În mai puțin de o oră ajunseră la plajă, iar cele două femei se duseră în cabine să se schimbe în costumele de baie. Ochii lui Margery străluceau când dezbrăcă rochia fără formă pe care o purta și își ajustă bretelele costumului de baie alb pe care-l alesese.

Karen o privi cu uimire, uluită să vadă transformarea. Margery era subțire și delicată, dar formele ei fuseseră ascunse de hainele nepotrivite pe care le purta întotdeauna. Se întrebă ce vor spune cei doi bărbați la vederea frumuseții ei inocente, aproape de copil.

Margery, văzând expresia tinerei ei prietene, întrebă neliniștită:

– Nu e prea scurt sau prea strâmt?

– E perfect, o asigură Karen, și indecent de atrăgător.

Tânăra făcu ochii mari.

– Indecent… se bâlbâi ea.

– Oh, dacă pot să-l citez pe Stan: "Nu fi o gâsculiță!", protestă prietena ei, trăgând-o după ea. Așteaptă să vezi celelalte costume de pe plajă. Acesta pe care-l porți este foarte modest... Dar, dacă încerci

să te acoperi cu prosopul, să știi că te bat. Acum, să mergem și să ne distrăm! Nu avem foarte mult timp la dispoziție. Pensiunea Granada ne va striga în cel mult o oră și jumătate.

Când cele două femei ieșiră din cabană, bărbații îi așteptau, iar amândoi rămaseră uimiți, admirând frumusețea inocentă a lui Margery. Soarele strălucea în părul ei blond și costumul alb, simplu, scotea în evidență rotunjimile ei ademenitoare.

Stan părea destul de năucit în clipa în care îi întinse mâna și o conduse spre apă. Bill îi privi îndepărtându-se, cu o expresie amuzată.

– Karen, draga mea, ai făcut o minune aducându-i pe aceștia doi împreună, șopti el.

Tânăra femeie îl privi nedumerită.

– Eu i-am adus împreună? A cui a fost ideea să-l invităm pe Stan cu noi?

– Și a cui a fost ideea că Margery va fi partenera potrivită pentru el? Și aveai atâta dreptate! El este o persoană sofisticată– sau cel puțin așa crede– iar Margery este imaginea perfectă a inocentei care cere ajutor de la cavalerul pe un cal alb. Dacă stau să mă gândesc, lui Stan i s-ar potrivi de minune un armăsar alb.

Karen râse.

– Mă întreb ce părere ar avea despre asta. Mai ales despre partea cu armăsarul alb.

– Oh, cred că în secret ar fi încântat, zâmbi larg Bill. Dar n-am venit aici să facem o baie? De ce stăm degeaba, pierzând timpul cu discuții?

O trase spre el, iar cei doi, mână în mână, alergară în întâmpinarea valurilor.

Când toți patru se întâlniră pe plajă ceva mai târziu, Margery strălucea de fericire, în timp ce îngenunchea epuizată pe plajă. Își eliberă părul lung și strălucitor din cascheta de baie, apoi îl aruncă pe spate dintr-o singură mișcare, ridicând privirea spre Stan.

– Oh, exclamă ea, e cea mai fericită zi din viața mea! N-am știu că te poți simți atât de bine!

Bărbatul o privea neîncrezător.

– Doar un astfel de lucru te face atât de fericită? întrebă el curios.

Margery râse.

– Oh, este doar în parte vederea oceanului, experiența de a înota în el. Dar cea mai mare importanță o are faptul de a avea prieteni.

Se uită la cei trei din fața ei, apoi plecă privirea, îmbujorându-se.

– N-am mai avut vreodată prieteni, mărturisi ea, cu acea umilință pe care Karen o găsea imposibil de suportat.

– Dar unde ai trăit– într-o peșteră în sălbăticie? Ești o femeie pustnic? o tachină Stan cu curiozitate.

– Oh, nu, răspunse ea cu gravitate. La școală n-am avut niciodată prieteni, pentru că trebuia să mă grăbesc acasă imediat după terminarea orelor. Și n-am putut invita niciodată pe cineva acasă și, desigur, n-am putut să mă duc în vizită.

Toți trei o priveau cu curiozitate, iar ea se fâstâci, ca și cum ar fi spus prea mult.

– Știu că sună ca dintr-un serial de televiziune, ridică tânăra din umeri. Îmi pare rău, de fapt n-a fost chiar atât de rău. E doar că… ei bine, mi se pare minunat să vă cunosc, încheie ea cu jenă.

– Foarte bine, începând de azi lucrurile se vor schimba, declară Stan cu fermitate. Sunt sigur că sunt multe lucruri frumoase de văzut în preajmă.

– Desigur, fu de acord Bill. Cinematografe în aer liber, dansuri în fiecare weekend, picnicuri– o adevărată nebunie!

– Din această clipă, vom participa la toate, promise Stan.

– Ah, dar îmi este teamă că nu mi se va permite, începu Margery, apoi întrebă brusc. Cât e ceasul?

Stan se întoarse pe o parte și, luând ceasul de pe marginea prosopului, spuse:

– Oh, e devreme– patru și un sfert. Avem timp pentru încă o lecție de înot.

Strigătul scurt de nemulțumire al lui Margery care se ridică repede în picioare îl întrerupse.

– Oh, trebuie să fiu înapoi la cinci, exclamă ea, apoi porni în fugă spre cabana de schimb.

Ceilalți priviră uimiți după ea.

– Hei, ce se întâmplă? se încruntă Bill. O bat dacă stă mai mult?

– Nu fizic, răspunse Karen nemulțumită, ridicându-se ca s-o urmeze pe prietena ei. Cel puțin nu cred că o fac, deși cred că sunt în stare de așa ceva. Ne vedem în mașină.

Stan și Bill se ridicară și ei, îndreptându-se spre cabina de schimb. Stan părea nemulțumit.

– Nu cred că înțeleg, spuse el. Foarte bine, este menajera lor, dar în toate casele pe care le cunosc, menajerele au ore libere în fiecare zi, precum și seara.

– Și primesc un salariu, nu-i așa? adăugă Bill cu ironie.

Celălalt bărbat îl privea încremenit.

– Vrei să-mi spui că nu-i plătesc un salariu?

Bill dădu din cap.

– Așa mi-a spus Karen, dădu el din cap. Desigur, îi oferă cazare și masă, precum și hainele acelea îngrozitoare pe care le poartă. Și o lasă să păstreze motanul.

Stan înjură încet în șoaptă.

Cele două femei erau deja în mașină, când ei li se alăturară. Margery stătea într-un colț, cu mâinile strânse în poală, speriată și palidă.

– Bill, trebuie să ne grăbim, îl rugă ea în clipa în care se așeză la volan.

Bărbatul se întoarse spre ea.

– Margery, drumul este de patruzeci de mile, iar traficul e foarte aglomerat în această după-amiază. E imposibil să ajungem până la cinci, așa că te rog să te relaxezi. Vom ajunge cât de repede posibil.

Obrajii fetei erau roșii, iar ochii i se umpluseră de lacrimi.

– Îmi pare rău că v-am stricat după-amiaza, se scuză ea. N-ar fi trebuit să vin.

– Prostii! o întrerupse Stan în clipa în care Bill porni mașina și conduse spre autostradă. Ce să spun, ne-ai stricat după-amiaza! Nici n-ar fi fost atât de plăcută fără tine. Și le provoc pe cele două vrăjitoare să te atingă măcar cu un deget– altfel decât din afecțiune!

Margery începu să râdă amar la auzul acestor cuvinte.

– Afecțiune! făcu ea o grimasă la auzul cuvântului, dar apoi adăugă. Dar sunt bune cu mine, desigur. Am tot ce-și poate dori o tânăra decentă.

– Taci! spuse Stan cu asprime, iar ea ridică spre el ochii mari, uimiți. Nu faci decât să repeți cuvintele cu care te-au bătut la cap o viață întreagă și pe care ai ajuns să le crezi. Copil prostuț ce ești,

nu-ți dai seama că nu trebuie să le suporți toate toanele? Ai putea să le părăsești, să-ți găsești undeva de lucru unde să ți se dea un salariu și să poți fi liberă!

Pentru o clipă, tânăra își permise să viseze. Apoi oftă și clătină din cap.

– N-aș putea face așa ceva, declară ea cu regret. N-am nici un fel de pregătire. Nici măcar nu sunt o menajeră bună. Nimeni nu și-ar dori o menajeră nepregătită.

– Oh, taci din gură, o repezi Stan.

Bill conduse cât de repede îndrăzni, dar era destul de bine după cinci când fațada impunătoare a pensiunii Granada fu în fața lor.

Când mașina intră pe porți, Margery se grăbi să prindă mânerul portierei, înnebunită, dar Bill o opri:

– Ai răbdare, Margie. O să te duc până la căsuță.

– Oh, nu, Bill! Te rog să mă lași aici, îl imploră ea.

– Margie, merg cu tine, spuse Karen.

– Oh, nu! E mai bine dacă mă duc singură, nu vor fi atât de supărate.

Tânăra coborî și alergă pe alee, înainte ca vreunul dintre ei s-o poată opri.

Stan coborî din mașină și, deși Karen întinse mâna să-l oprească, se îndepărtă cu pași mari. Bill, privindu-l cum se grăbește după Margery, râse și comentă:

– Uite un cavaler în armură strălucitoare, care n-are nevoie de armăsarul alb.

– Oh, Bill, dar ar putea să înrăutățească situația lui Margery.

– Chiar crezi că e posibil? ridică el din umeri.

***

Ușa de la căsuța numărul opt era deschisă și, chiar înainte ca Stan să ajungă la trepte, auzi sunetul unui plâns înfundat și voci violente și mânioase. Când urcă scările, vocile încetară și domnișoata Emily, o figură înaltă și mânioasă, se ivi în cadrul ușii.

– Da, tinere, ce vrei? întrebă ea.

– Ceva ce probabil vă este necunoscut, domnișoară Poindexter: dreptate, bunătate și milă.

Vocea lui Stan răsună că o lovitură de bici.

– Cum îndrăznești? se răsti domnișoara Emily, în culmea furiei. După ce ai luat-o la plimbare pe menajera noastră și ai ținut-o o veșnicie, mai ai cutezanța să vii și să vorbști așa?

– Am plecat de aici la unu și jumătate, observă el cu fermitate. Acum este cinci și jumătate. Chiar un prizonier la închisoare are dreptul la ceva mai mult timp pentru exerciții și relaxare.

– Margery este menajera noastră.

– Margery este sclava dumneavoastră neplătită, dragă domnișoară Poindexter, ceea ce poate fi considerată o ilegalitate. Pedeapsa pentru aceasta este închisoarea– sau nu știați?

– Nu voi sta în cadrul ușii ca să fiu insultată, spumegă ea.

– În acest caz, voi intra.

– Nu vei face asta.

– Margery nu trebuie să suporte așa ceva, observă Stan cu răceală. Poate să plece oricând.

– Și unde să plece, mă rog? N-are pe nimeni pe lume și nu știe să facă nimic.

– Știu o mulțime de persoane care ar dori să aibă ocazia să-i dea o slujbă și un salariu decent.

– Nu este nevoie de așa ceva, interveni domnișoara Anne, pășind din spatele surorii ei și privindu-l cu ochi mânioși, dar în care se citea o urmă de neliniște. Margery este ca și fiica noastră. E firesc să fim îngrijorate pentru ea.

– Sunt sigur!

– Puteți fi sigur că această scenă nu se va repeta, domnule Blayden, spuse din nou domnișoara Emily, pășind în fața surorii ei. Margery nu va mai ieși niciodată cu dumneavoastră. Până la plecarea noastră, va rămâne în casă.

– Oh, dar eu cred că va ieși, domnișoară Poindexter, spuse Stan cu răceală. Cred că va merge cu mine la film, la dans și oriunde va fi ceva interesant de văzut sau de făcut.

– Asta e o prostie, îl repezi domnișoara Emily. N-are haine decente pentru așa ceva.

– Este vina dumneavoastră, nu a ei.

– Are destule haine care se potrivesc poziției de menajeră, dar nu pentru ieșit nu știu pe unde, unde să intre și în necazuri.

– Ah, credeți că poate intra într-un necaz mai mare decât cel în care este deja, oferit de dumneavoastră și de fermecătoarea dumneavoastră soră? o ironiză bărbatul.

– Am avut grijă de ea de când era un copil. Iar mai înainte, am avut grijă de mama ei.

– Și le-ați muncit până în pragul nopții, ca pe niște sclave.

– Domnule Balyden, găsesc că manierele dumneavoastră sunt foarte neplăcute.

– Îmi pare rău, dar până când nu veți începe să-i oferiți lui Margery o viață decentă, cred că veți găsi că sunt din ce în ce mai neplăcut, afirmă Stan cu fermitate. La început eram hotărât să plec de aici în clipa în care îmi recuperez mașina. Dar acum m-am răzgândit. O să stau până la sfârșitul sezonului, ca și dumneavoastră. O să supraveghez cu grijă situația lui Margery și, dacă nu începeți s-o tratați mai bine…

Domnișoara Emily era palidă de furie.

– Pot să întreb ce vei face dacă nu o tratăm mai bine, cum îți place să spui, tinere?

Stan rămase o vreme pe gânduri.

– Păi pot face două lucruri, spuse el. Pot să mă duc în oraș și să descopăr angajatul guvernamental care se ocupă cu protecția muncii. Trebuie să se asigure că toți angajații sunt tratați corect, iar munca lui e să descopere și să-i sancționeze pe cei care nu o fac. Sau pot să o iau pe Margery de aici și să-i găsesc ceva de lucru la unul dintre prietenii mei.

Domnișoara Emily era neplăcut surprinsă.

– Și pot întreba ce înțelegi prin a o trata corect? se strădui ea să pară impasibilă.

– Să-i plătiți un salariu…

– Dar îi oferim cazare și masă…

– Să-i cumpărați niște haine decente…

– Asta e culmea! exclamă ea în culmea furiei.

– Și să-i dați timp liber pentru acele activități care le fac plăcere tinerilor, termină Stan, de parcă nici n-ar fi auzit-o.

Fără să-i dea timp să răspundă, se întoarse și se îndreptă cu pași mari spre camera lui, intră și izbi ușa cu putere.

Când, o oră și ceva mai târziu, cele două surori Poindexter intrară în sala de mese, își țineau spatele drept, iar obrajii le erau roșii. Se îndreptară spre masa lor, fără să se uite în dreapta sau în stânga, iar Karen, după ce le salută cu politețe, le puse în față un meniu.

Domnișoara Emily ridică o privire acuzatoare spre ea:

– Presupun că ție trebuie să-ți mulțumesc pentru scena scandaloasă pe care am avut-o mai devreme cu îngrozitorul domn Blayden.

– Nu știu nimic despre o scenă cu domnul Balyden, răspunse Karen cu calm, conștientă de privirile atente ale celorlalți oaspeți.

– Ne-ai făcut o scenă teribilă că încurcăm rutina zilnică a femeilor de serviciu, îi aminti femeia, dar ți se pare firesc să ni se încurce rutina noastră cu propria menajeră.

– Domnișoară Poindexter, femeile noastre de serviciu au liber toată ziua, după ce au terminat curățenia de dimineață, explică tânăra liniștită. De aceea, am considerat că Margery este liberă să facă orice dorește, în momentul în care nu este nevoie de ea.

– Foarte bine, acest lucru nu se va mai întâmpla, se răsti domnișoara Emily.

– Da? răsună vocea politicoasă a lui Karen.

– Nu! O să plecăm din pensiunea Granada în această dimineață.

– Îmi pare rău.

– O să-ți pară și mai rău, când o să-ți cerem banii înapoi.

Zâmbetul lui Karen era rece.

– Domnișoară Poindexter, îmi este teamă că n-ați citit cu atenție contractul de închiriere, spuse ea cu blândețe. Nu se returnează banii la rezilierea contractului sezonier. Nu ne putem permite să se rezilieze astfel de contracte așa de ușor.

– Vrei să spui că suntem nevoite să rămânem? se încruntă femeia neîncrezătoare.

– Oh, nu, domnișoară Emily, sunteți libere să plecați oricând doriți, o asigură Karen. Dar nu vă pot returna banii. Vedeți, pensiunea este proprietatea unui sindicat hotelier din New York, ceea ce înseamnă că în toate unitățile hoteliere există aceeași regulă și anume că toate contractele sezoniere trebuie plătite în avans. Dacă am permite oricărui oaspete sezonier să-și ceară banii înapoi și să plece când dorește… puteți să vă dați seama că am ajunge într-o situație neplăcută.

– Înțeleg, observă femeia cu un zâmbet neplăcut. Așadar, nu ești proprietara pensiunii?

– Nu, răspunse Karen, simțind un fior de neliniște strecurându-se de-a lungul spatelui.

– Pot să întreb cine este proprietarul? Care este numele acestui sindicat?

– Îmi pare rău, nu vă pot oferi această informație, sosi răspunsul scurt al tinerei.

Zâmbetul femeii era de o răutate evidentă.

– Sunt sigură că nu este chiar atât de greu de aflat, observă ea. Trimite-ne, te rog, un chelner care să ia comanda.

– Desigur, domnișoară Emily, răspunse Karen, făcând semn unui chelner și plecând să întâmpine un grup de turiști care se opriseră să ia masa la pensiune.

Stan sosi o jumătate de oră mai târziu, aruncă o privire spre masa la care cele două femei luau masa și o întrebă pe Karen, care îl conduse la masa lui:

– Unde este Margery?

– Nu știu, Stan. Probabil a fost trimisă la culcare fără să mănânce, ca pedeapsă pentru

că a îndrăznit să râdă.

Karen își înghiți celelalte cuvinte amare pe care le gândea, văzând furia din ochii bărbatului care se ridică repede, împingând scaunul.

– Pregătește o tavă cu mâncare, ordonă el.

Tânăra se aplecă spre el, ca și cum i-ar fi recomandat o anume mâncare.

– Te rog, Stan, nu face lucrurile mai neplăcute decât sunt deja, murmură ea. O să-i trimit o tavă cu mâncare și o să mă duc s-o văd imediat ce se mai liniștește situația. Dar cele două domnișoare Poindexter sunt gata de război! Nu se pot răzbuna pe tine sau pe mine, dar îi pot face viața foarte neplăcută.

Nemulțumit, Stan se așeză la loc, dar ochii lui plini de ură întâlniră o clipă privirea mânioasă a domnișoarei Emily.

Capitolul 5

Când ora de vârf trecu fără nici un incident neplăcut, iar Molly și chelnerii erau în stare să se ocupe de toate fără ajutorul ei, Karen se duse la bucătărie, pregăti o tavă cu mâncare și o acoperi cu un șervețel.

Porni repede pe alee, la umbra palmierilor înalți.

Știa că domnișoarele Poindexter erau în salon, stând de vorbă cu restul oaspeților, dar bătaia ei în ușă fu ușoară. Auzi un răspuns slab și împinse ușa.

Margery era întinsă pe pat, cu fața în jos, iar Chrissie era încolăcit lângă ea, ca și cum ar fi încercat să-i ofere confort în supărarea ei. Tânăra ridică privirea, zărind-o pe Karen.

– Oh, Karen, se plânse ea ca un copil, mâine dimineață plecăm.

Karen așeză tava cu mâncare lângă ea și zâmbi.

– O, nu, nu veți pleca, spuse ea cu prefăcută bucurie. Spală-te pe față și vino să mănânci. Și tu, Chrissie– deși, pentru că n-ai plâns, tu n-ai de ce să te speli pe față, decât după masă.

Motanul auriu sări din pat și se apropie de farfuria de plastic pe care se aflau resturi de pește și de creveți.

Margery se ridică și o privi pe tânăra femeie din fața ei.

– Dar domnișoara Emily a spus că plecăm… foarte devreme, se bâlbâi ea.

Karen dădu din cap.

– Știu. Dar, când a aflat că nu pot să-i restitui banii, și-a schimbat punctul de vedere.

Tânăra o privi cu ochii larg deschiși.

– Ai refuzat să-i dai banii înapoi? întrebă ea cu neîncredere.

– Margery, chiar dacă aș fi vrut, nu pot să-i dau banii înapoi. E o chestiunele legală– una dintre regulile de fier ale sindicatului care deține proprietatea. Trebuie să fie această regulă, dacă nu, n-ar avea nici un sens să se închirieze pe un întreg sezon. Am fi în acest fel o pensiune pentru turiștii care sunt în trecere și care aleg să stea o săptămână, două, cât vor. Pentru că n-am ști niciodată cât au de gând să stea, n-am putea să facem rezervări și am rămâne pe perioade întregi liberi. Oricum, aici sezonul este destul de scurt; în acest fel este necesar să obținem cel mai bun profit în această perioadă.

Tânăra începuse să mănânce cu poftă.

– Credeam că tu și doamna Molly sunteți proprietarele pensiunii.

– Tata a construit-o și am fost proprietarii ei până la perioada de depresiune economică. Atunci, el a fost de acord să o vândă unei firme mari. Aceasta a fost salvarea pensiunii, iar el a fost angajat ca manager. Dar, la moartea lui, firma proprietară ne-a sfătuit pe Molly și pe mine să ne ocupăm în continuare de ea, "până la noi

instrucțiuni".

Karen se opri o clipă, stând pe gânduri, apoi se întoarse spre Margery, privind-o cu atenție:

– Margery, domnișoarele Poindexter sunt bogate?

– Cred că da.

Tânăra femeie se ridică.

– Bine, poftă bună, draga mea. Stan voia să-ți aducă el tava cu mâncare, dar m-am gândit că e mai bine să vin eu.

– Oh, nu! Domnișoara Emily mi-a spus că nu mai am voie să-i mai vorbesc vreodată lui Stan.

Karen o privi uimită.

– Și ai de gând să le permiți așa ceva? întrebă ea.

– Nu știu, clătină tânăra din cap întristată, apoi o privi cu disperare. Karen, mi-e teamă de ele, mărturisi ea.

– Margery, uite care este problema, îi spuse Karen, cu o notă de mânie în voce. Stan și cu mine chiar te-am apărat astăzi, dar trebuie să ai și tu puțină mândrie. Nu te putem salva din această situație, fără ca tu să cooperezi.

Fata o privi neliniștită.

– Să mă salveze? repetă ea. Vrei să spui că Stan vrea să…

– Dar de ce crezi că a avut acea scenă cu domnișoara Emily după-amiază? Trebuie să fi fost de față, eu n-am fost. Domnișoara Emily mi-a spus că a fost "o scenă scandaloasă".

Fața pătată de lacrimi a lui Margery fu luminată de un zâmbet.

– A fost o scenă foarte frumoasă, șopti ea, copleșită de amintirea lui Stan care o apărase.

Karen zâmbi ușor.

– Ei, bine, am auzit întotdeauna că "frumusețea este în ochiul privitorului", iar domnișoara Emily n-a văzut nimic frumos în această scenă, spuse ea cu ironie. Dar ești datoare și lui Stan și mie să ne ajuți să luptăm pentru tine.

Tânăra rămase o clipă tăcută, apoi ridică bărbia cu mândrie și spuse răspicat:

– O să vă ajut, Karen.

– Așa mai merge, Margery! o aplăudă prietena ei, apoi se întoarse spre ușă. Trebuie să mă întorc în salon. Ne vedem mâine dimineață.

Ieși din căsuță și, după ce închise ușa, se sprijini câteva secunde de ea încercând să-și recapete calmul, apoi se îndreptă spre salon. Stan îi ieși în întâmpinare și, după ce-și aruncă țigara, o întrebă neliniștit:

– Se simte bine?

– Destul de bine, încercă ea să-l calmeze. Acum ia cina împreună cu Chrissie, părând foarte mulțumiți amândoi. În plus, mi-a promis că se va apăra și va lupta pentru mândria ei.

– Hm, ar fi și timpul, fu de acord bărbatul. Nu pot înțelege cum a putut să ajungă în această situație.

Karen îl studie o clipă, observând nerăbdarea și exasperarea de pe figura lui.

– Nu, presupun că nu poți înțelege, Stan, recunoscu ea cu gravitate. Bill spunea și el că e prea ascultătoare ca să fie interesantă.

– N-am spus așa ceva, protestă bărbatul. Ar putea să fie o persoană încântătoare. Dar e atât de speriată și de călcată în picioare tot timpul, încât jumătate din timp am tendința s-o scutur violent, să se trezească.

– Iar restul timpului? întrebă tânăra femeie cu un zâmbet amuzat.

– Oh, restul timpului sunt prea ocupat să-mi doresc să le sucesc gâtul vrăjitoarelor. Așa încât nu cred că am timp să-mi fie cu adevărat milă de ea. Nu-mi plac oamenii de care trebuie să-ți fie milă– mai ales când n-au nici un motiv.

– Margery ți-a vorbit despre ea? Ți-a spus de ce îi este teamă de domnișoarele Poindexter?

– Nu foarte mult– doar că mama ei a lucrat pentru ele ca menajeră și, după moartea ei, au primit-o să stea ca menajeră neplătită. Câtă generozitate din partea lor!

– Mda. Trebuie să mă întorc la muncă, Stan. Ne vedem dimineață, la micul dejun.

– Vreau să-mi încerc mașina, după reparații. Nu vrei să mă însoțești? propuse bărbatul.

– Din nefericire, nu, Stan. Molly e foarte ocupată și trebuie s-o ajut. Poate altădată. Și, orice ai face, nu o invita pe Margery, nu în această seară. Nu cred că mai poate suporta alte situații tensionate.

Ceva mai târziu, auzi scrâșnetul roților Jaguarului lui Stan.

Când intră în birou, unde mama ei pregătea raportul zilnic, Molly ridică privirea, își dădu jos ochelarii și-i zâmbi cu afecțiune.

– Draga mea, arăți de parcă poți pe umeri toate necazurile lumii, o întâmpină ea.

– Îmi e teamă că ne-am vârât într-o încurcătură, mărturisi tânăra femeie.

Zâmbetul nu dispăru de pe buzele lui Molly, care întinse mâinile spre fiica ei. Karen se apropie și se lăsă în genunchi lângă mama ei, care o cuprinse în brațe cu dragoste.

– Ei, draga mea, nu te lăsa doborâtă, șopti Molly la urechea fiicei ei. La urma urmei, n-ar fi prima oară când intrăm într-o încurcătură și am scăpat mereu cu fața curată. Despre ce este vorba?

Tânăra femeie povesti pe scurt ce se întâmplase, insistând pe încântarea de pe figura domnișoarei Emily la auzul faptului că nu sunt proprietarele pensiunii. La auzul acestui lucru, figura lui Molly se întunecă abia vizibil. Când Karen termină, mama ei rămase o vreme pe gânduri.

– Ei, cel puțin acum știm că domnișoarele Poindexter nu lucrează pentru sindicat, spuse ea în cele din urmă, reușind să zâmbească.

– Nu încă, mormăi fiica ei.

Molly ridică privirile, întrebător.

– Oh, crezi că vor încerca să cumpere pensiunea? În nici un caz, draga mea. Știm foarte bine amândouă că valorează cel puțin un sfert de milion de dolari. Nu cred că sunt în stare să renunțe la o sumă atât de mare de bani doar pentru a se răzbuna pe tine sau pe Stan. Și oricum, nu cred că sindicatul ar fi dispus să vândă. La urma urmei, aducem un profit bunicel.

– Cred că ai dreptate, dădu din cap Karen, convinsă de raționamentul mamei sale. Bill spune că am devenit paranoică din cauza nesiguranței. Spune că, în cazul în care se întâmplă ce e mai rău și suntem date afară de aici, o să mă ia de soție și o să mergem să locuim la el!

Ochii cenușii ai lui Molly străluciră de amuzament și de tandrețe.

– Ce drăguț din partea lui, să fie în stare de un astfel de sacrificiu, doar de dragul nostru!

Karen râse, îmbujorată.

– Oh, da, e un bărbat caritabil– mereu gata să facă un sacrificiu pentru văduva singuratică și odrasla ei!

Molly o strânse din nou în brațe, apoi o privi cu gravitate.

– Draga mea, cred că vreau ca într-o zi să fii soția lui Bill, recunoscu ea cu voce blândă.

– Și eu, dădu din cap Karen, ascunzându-și fața la pieptul mamei ei. Și el vrea același lucru. Dar mai trebuie să așteptăm până când Marsh își găsește un serviciu.

Femeia în vârstă dădu încet din cap.

– Durează foarte mult pentru un medic să-și găsească de lucru, spuse ea într-un târziu.

– Știu, șopti Karen cu voce răgușită, dar reușind să zâmbească. Dar suntem tineri. Putem să așteptăm. Tu și tata ați așteptat– îți aduci aminte?

– Îmi aduc, murmură mama ei.

– A meritat așteptarea?

Molly o privi cu dragoste.

– Tu ce crezi?

– Cred că sunt cea mai fericită fată din lume, să vă am pe tine și pe tata părinți și pe Bill prieten, declară tânăra cu fermitate, ridicându-se. Nu știu de ce ne speriem, nu e singurul motel din lume.

În ciuda hotărârii ei, vocea îi tremura și avea lacrimi în ochi.

***

La scurtă vreme după micul dejun, Rollsul cu cele două domnișoare Poindexter stând foarte drepte și cu o Margery mică în spatele volanului, ieși pe porțile pensiunii Granada.

Stan, care lua micul dejun la bar, le urmări cu o privire ciudată.

– Acum unde crezi că se mai duc cele două vrăjitoare, fără să-și ia și măturile? o întrebă el pe Karen pe un ton morocănos.

– E o dimineață foarte frumoasă, răspunse aceasta, străduindu-se să zâmbească. Poate au ieșit la o plimbare…

– Să irosească benzina? Crede-mă, monstrul acela antic înghite cinci galoane de benzină, fără să meargă mai mult de cinci mile– ți se pare o plimbare plăcută de dimineață? clătină el din cap. Au pus ceva la cale.

– Da, cred că ai dreptate, dar nu știu despre ce poate fi vorba, recunoscu Karen, apoi aruncă o privire în jur. Îmi e teamă că vor să cumpere pensiunea– sunt foarte supărate pe mine. De altfel, nici pe tine nu te iubesc prea tare.

– Să cumpere pensiunea? întrebă el uimit. Nu prea cred…

Tânăra femeie îi explică pe scurt scena care avusese loc seara trecută. După ce termină, zâmbi amar.

– Pentru o vreme, imediat după ce ai sosit, am crezut că poate tu ești trimisul sindicatului, mărturisi ea.

Stan o privi cu nemulțumire.

– Eu, Karen? Oh, cred că glumești! protestă el. Sunt sigur că nu arăt ca un spion!

– Tocmai despre asta e vorba. Molly și cu mine suntem sigure că, dacă proprietarii vor să verifice cum ne descurcăm, o să trimită pe cineva care în nici un caz nu arată ca un spion.

Bărbatul era încă nemulțumit.

– La urma urmei, se apără Karen, ai ajuns aici în niște circumstanțe destul de neobișnuite.

– Am ajuns aici pentru că mașina mea a fost împinsă într-un șant de un camion imens cu citrice, iar piesele pentru reparația ei a trebuit comandate la New York, protestă el ofensat.

– Păreai foarte grăbit să pleci, dar când mașina a fost reparată, ai ales să rămâi, își continuă tânăra demonstrația.

– Dar îmi place aici, răspunse el.

– Da, după ce ai întâlnit-o pe Margery, îi aminti Karen.

– Într-adevăr, am întâlnit-o pe Margery. Iar, dacă o fată a avut vreodată nevoie de apărare– ei, bine, doar nu puteam să plec și s-o las în ghearele ciorilor acelora, nu-i așa? declară el cu hotărâre. Dar tot nu văd de ce te-ar face să crezi că sunt potrivit pentru rolul de spion!

– Îmi pare rău că te-am judecat greșit, Stan, își ceru tânăra femeie scuze.

– Ei bine, presupun că pot înțelege, fu el de acord în cele din urmă. Cei mai mulți dintre vizitatori au mai venit aici, așa că nu rămâneau decât noii veniți. Dar tot nu înțeleg de ce credeți că sindicatul ar avea nevoie de asemenea subterfugii, dacă ar vrea să verifice situația de aici.

Karen se îmbujoră.

– Bill spune că am devenit paranoică, recunoscu ea. Pentru părinții mei, construirea pensiunii a însemnat ani buni din viață. E singura casă pe care am cunoscut-o vreodată. Când m-am născut eu, erau doar două căsuțe. Au crescut cu timpul, odată cu mine.

Iar tata a adus toate aceste flori și restul de verdeață. A construit fântâna cu mâinile lui. Oh, Stan, iubesc fiecare piatră și fiecare plantă de pe acest teren!

Tânăra femeie oftă adânc, încercând să-și recapete controlul.

– Îmi pare rău că te-am deranjat cu necazurile mele, reuși în cele din urmă să spună.

– Și crezi că acele două vrăjitoare vor să cumpere pensiunea doar ca să-ți facă rău și să aibă plăcerea să te dea afară? întrebă el, cuprins de mânie.

– Nu cred că am motive, mărturisi ea. Poate că Bill are dreptate și mă port ca o paranoică.

Karen întinse o mână și-l bătu pe Stan pe braț, în semn de mulțumire pentru înțelegere.

– Da, pare exact genul de lucru care le-ar face să jubileze ca niște iele, spuse bărbatul gânditor. Dar e nevoie de o mulțime de bani, iar din câte am văzut, țin la bani ca la ochii din cap.

– Pensiunea Granada ar fi o investiție foarte bună, răspunse ea. Are un profit considerabil în fiecare an.

– Atâta timp cât tu și Molly aveți grijă de ea. Dar nu cred că lucrurile ar sta la fel sub conducerea lor, cele două… se strădui el să evite să mai pronunțe alte cuvinte urâte. Cred că ai ghicit deja că nu sunt prea legat de cele două femei.

– Dar cine ar putea fi? se întrebă Karen.

Zâmbiră privindu-se cu înțelegere, iar Bill, care venise pentru cafeaua de dimineață, se opri în cadrul ușii privindu-i cu răceală, apoi se îndreptă spre Stan.

– Tinere, fata cu care flirtezi este prietena mea, declară el cu duritate.

Stan ridică privirea spre el.

– Du-te să te răcorești și pune-ți capul sub robinetul de apă rece, sugeră el.

– O să-l pun pe al tău, dacă trebuie răcorit.

– Hei, băieți, glumi Karen, uimită să descopere că Bill nu părea să glumească deloc. Bill, care este problema?

Bărbatul se așeză pe un scaun și o privi cu răceală, în timp ce Stan urmărea scena amuzat.

– Am venit aici pentru obișnuita vizită de dimineață și te-am găsit ținându-te de mâini cu acest… începu el.

– Calmează-te, amice, interveni Stan. Karen și cu mine vorbeam despre domnișoarele Poindexter și subiecte la fel de plăcute.

– Da? ridică sprâncenele neîncrezător Bill.

– Da, chiar așa, continuă Stan fără să-i ia în seamă ironia. Chiar în această clipă, Karen e sigură că vrăjitoarele vor să cumpere pensiunea Granada, doar ca să aibă plăcerea să le arunce pe ea și pe mama ei în stradă.

– Oh, Karen, iubito, nu începe din nou! protestă Bill, apoi se întoarse spre celălalt bărbat. Nu mai departe de ieri, era destul de sigură că tu ești personajul negativ în povestea asta.

– Da, asta era ieri, spuse Stan. De ieri s-au întâmplat o mulțime de alte lucruri.

Bărbatul se ridică, îi zâmbi lui Karen și spuse cu căldură:

– Nu-l lăsa să te deranjeze, Karen. Trimite-mi semnale de fum și o să fug în ajutorul tău.

– Pe armăsarul tău cel alb? întrebă Bill cu răutate.

Stan se întoarse și-l privi curios.

– Gluma asta nu o înțeleg, recunoscu el.

– Oh, Karen susține că ești un cavaler în armură strălucitoare, călare pe un armăsar alb, călărind cu viteza luminii să salvezi domnișoarele în pericol.

– Bill, n-am spus eu… începu Karen, dar bărbații o ignorară.

– Și e ceva rău în asta? întrebă Stan cu răceală.

– Depinde de domnișoara pe care vrei s-o salvezi, răspunse Bill.

Zâmbetul lui Stan era destul de slab, deși ochii îi străluceau.

– Pe cea care se află în cel mai mare pericol, nu crezi?

– În acest caz, fugi și caut-o pe Margery.

– Tocmai asta vorbeam cu Karen, îl informă Stan. Margery tocmai le-a condus pe cele două vrăjitoare undeva și nu avem idee unde.

– N-ai decât să te duci la colțul străzii și să le aștepți.

Bill era cu siguranță răutăcios, iar Karen interveni cu hotărâre.

– Bill, te porți îngrozitor! se răsti ea. Ne datorezi scuze și mie și lui Stan.

Bărbatul o privi lung, apoi îl privi pe Stan, care era vizibil amuzat și se ridică. Figura lui era întunecată.

– Chiar așa? În acest caz, scuze amândurora, spuse el scurt, apoi se grăbi spre ieșire.

– Bill! strigă Karen după el. Vino înapoi imediat! Nu ți-ai luat cafeaua.

El se întoarse și o privi din nou, cu aceeași lipsă de expresie.

– Mulțumesc, dar nu cred că vreau în această dimineață, răspunse el, ieșind din cafenea și îndreptându-se spre mașina parcată în apropiere.

Cu ochi mari, tânăra îl urmări urcând în mașină și demarând în trombă.

– Karen, îmi pare foarte rău, începu Stan.

– De ce să-ți pară rău? Nu e vina ta.

– Nu știam că va lua o glumă atât de în serios. Știu că e nebun după tine, dar să se înfurie în asemenea hal… clătină el din cap, cu o privire neliniștită. Dacă să fii îndrăgostit până peste cap de o femeie înseamnă să ajungi să te porți așa, înseamnă că sunt norocos că am scăpat.

Karen îl întrebă cu voce calmă:

– Ești sigur că ai scăpat?

El o privi speriat.

– La ce te referi?

– Păi, există Margery, îi aminti ea.

Stan izbucni în râs.

– Eu îndrăgostit de Margery? Karen, ești nebună, protestă el. Îmi pare rău de ea, da! Dar să fiu îndrăgostit? Nu mă face să râd. E ultima fată din lume de care m-aș putea îndrăgosti!

– În acest caz, e mai bine s-o lași în pace, îl rugă ea.

Bărbatul o privi uimit, de parcă n-ar fi auzit bine.

– S-o las în pace? repetă el. Dar o deranjez?

– N-a cunoscut pe nimeni ca tine, Stan. Ești foarte atractiv, iar ea este îngrozitor de vulnerabilă. N-o lăsa să se îndrăgostească de tine, decât dacă o poți iubi la rândul tău, încheie tânăra, știind că se amestecă în ceva în care n-ar trebui, dar fără să se poată abține.

– Doamne, Karen! N-am făcut decât să mă port civilizat cu o biată fată, protestă el cu aprindere.

– Știu, Stan, dar e foarte ușor pentru ea să înțeleagă greșit și să fie foarte rănită.

Bărbatul părea foarte jenat, iar Karen îl privi cu îngrijorare.

– N-am avut nici cea mai mică idee… ezită el.

– Știu, Stan. Iartă-mă că ți-am spus.

– N-am de ce să te iert, spuse el repede. Mulțumesc. O să am grijă. Ne vedem mai târziu.

Ieși grăbit din cafenea, iar ea îl urmări cu privirea în timp ce se îndrepta spre camera lui.

Rollsul intră încet în parcare aproape de ora prânzului. Cele două domnișoare Poidexter și Margery, care părea îmbujorată și avea o privire strălucitoare, intrară în sala de mese printre primele.

Când aruncară o privire spre Karen, care stătea în spatele tejghelei, zâmbetele lor erau ca acele ale unei familii de pisici care tocmai a avut la cină o familie de canari. Dispoziția lui Karen nu putea să se prăbușească mai jos, pentru că deja avea impresia că i se află în papuci. Dar ora mesei de prânz era foarte aglomerată, iar timpul pentru a se îngrijora lipsea cu desăvârșire. Spera că Bill va veni să ia masa, dar acesta nu apăru. Când sala de mese începuse să se golească, se întoarse spre tânăra din spatele tejghelei.

– Jennie, o să lipsesc aproape o oră, spuse ea repede. Te poți descurca singură? Sau vrei să o chem pe Molly să te ajute?

Jennie aruncă o privire în sală, apoi răspunse:

– Poți să fugi, Karen, pot să mă descurc singură.

Tânăra se opri la cafenea și luă un termos cu cafea proaspătă, apoi se îndreptă spre mașină.

Când ajunse la benzinărie, Bill nu se vedea nicăieri. Terry Carter, unul dintre ajutoare, apăru în ușă și îl întâmpină cu un zâmbet, dar nu apucă să întrebe unde este Bill, pentru că bărbatul îi zâmbi spunându-i repede:

– Îi pune diagnosticul unui Chevvy bolnav, Karen. Știi unde să-l găsești.

– Mulțumesc, Terry, răspunse Karen.

Purtând termosul cu cafea, ocoli clădirea și ajunse într-o parcare interioară în care o mașină era parcată, înconjurată de toate părțile ei componente. În mijlocul a ceea ce părea un adevărat haos metalic, îl găsi pe Bill, jumătate sub mașină.

Pentru o clipă se opri, privindu-l cu tandrețe.

El se ridică în cele din urmă, se întoarse și-și șterse mâinile murdare. Când ridică privirea și o zări, încremeni.

– Oh, bună ziua. Vă pot ajuta cu ceva? întrebă el cu o voce rece, ca și cum ar fi fost un străin.

Karen continuă să zâmbească.

– Da, poți să mă săruți.

El se îndreptă, iar ochii începură să-i strălucească, dar nu făcu nici o mișcare spre ea.

– Îmi este teamă că n-am timp de jocuri, declară el.

– Bill! se răsti ea, privindu-l iubitor. Bill, dragule, cum poate un bărbat atât de minunat ca tine să fie atât de idiot?

– Păi… presupun că trebuie destul de mult antrenament. Crede-mă, nu e ușor.

– Ți-am adus cafea, spuse ea, ridicând termosul.

– Mulțumesc. Uite, asta înțeleg eu prin servicii adevărate.

– Bill, chiar ești un idiot, dar te iubesc atât de mult, încât cred că nu-mi pasă. Toată gelozia asta…

– Cine spune că sunt gelos?

– Dacă nu ești, de ce ai plecat de lângă mine ca o furtună, doar pentru că vorbeam cu Stan?

– Dar trebuia să-l ții de mână?

Ea îl privi cu ochi mari.

– Bill, nu-l țineam de mână.

– Ba da, te-am văzut.

– Bill, mă iubești?

Bărbatul o privi lung, întunecându-se.

– Dacă tot vorbim despre idioți, ce fel de întrebare este asta? se răsti el.

– Stai jos și ascultă-mă, îl rugă ea, trăgându-l spre un bananier sub care era o bancă.

După ce se așezară față în față, îi povesti despre problemele și întrebările ei legate de cele două femei.

În timp ce asculta, figura lui Bill se lumină, iar la sfârșitul povestirii, dădu din cap.

– Mă ierți? o rugă el.

– Să te iert? repetă ea zâmbind. Trebuie să mă rogi vreodată să te iert pentru ceva?

Bill o studie o clipă, apoi zâmbi încurcat, privind spre hainele murdare și spre mâinile acoperite de ulei.

– Hm, a trebuit să apari tocmai când sunt prea murdar ca să te pot atinge, mormăi el nemulțumit.

– Oh, cui îi pasă? râse Karen.

Cu o batistă, șterse petele de ulei de pe fața lui. Apoi, abandonând această muncă inutilă și care dura prea mult, râse înveselită, îi prinse fața în mâini și-l sărută cu pasiune. Uitând orice altceva decât prezența ei atât de aproape, bărbatul o cuprinse în brațe, strângând-o la piept. Pentru câteva clipe, lumea se opri în loc, în acel moment minunat în care inimile lor băturã la unison.

Capitolul 6

Când ajunse în spatele căsuței numărul unu, în care locuia împreună cu mama ei, Karen o găsi pe Margery care o aștepta.

– Am ceva să-ți arăt și foarte multe să-ți spun, spuse tânăra cu încântare. Ai un minut liber?

– De ce nu? E abia patru, iar Jennie și Molly cred că mai pot avea grijă de toate încă un pic, răspunse Karen, iar cele două tinere se grăbiră spre camera lui Margery.

Căsuța numărul opt era tăcută, iar tânăra șopti când ajunseră în dreptul ei.

– Acum dorm… Au somn foarte ușor.

– Foarte bine pentru ele, făcu o grimasă prietena ei.

Ajunseră la camera lui Margery, care închise ușa cu grijă în urma lor.

Uimită, Karen privi hainele împrăștiate pe pat și la cele care se vedeau din dulapul larg deschis.

– Oh, Doamne, murmură ea, impresionată.

– Nu sunt frumoase, Karen? exclamă Margery, mângâind rochiile întinse pe pat, lângă lenjeria nouă, ciorapii de mătase și sandalele albe. Nu știu de ce domnișoara Emily a hotărât brusc să-mi cumpere haine. A spus că vor amândouă să fiu "îmbrăcată decent". Dar nu prea cred că acesta e motivul. Tu ce crezi?

Karen atinse hainele și descoperi că erau din materiale ieftine. Toate obiectele de îmbrăcăminte răspândite prin cameră nu costau mai mult de douăzeci și cinci, treizeci de dolari, dar strălucirea din ochii tinerei arăta că erau cele mai frumoase haine pe care le avusese vreodată.

– Ei, să fim drăguțe, spuse ea în cele din urmă. Poate că au hotărât că modul în care te îmbrăcau nu le făcea cinste.

– Oh, Karen, n-au mai fost niciodată atât de drăguțe cu mine, șopti fata, cu ochi mari. Mă sperie un pic.

– Doamne, Margery, protestă Karen, dacă sunt rele cu tine, te sperie, dacă sunt drăguțe, la fel. Draga mea, nu poți trăi toată viața într-o închisoare de teamă.

Tânăra dădu din cap gânditoare.

– Știu, recunoscu ea. La fel spune și Stan. Oh, Karen, Stan este un bărbat minunat, nu-i așa?

Karen deveni atentă.

– Da, este într-adevăr un tânăr pe cinste, ridică ea din umeri. Din nefericire, este foarte speriat la gândul că s-ar putea îndrăgosti vreodată. E unul dintre acei bărbați care crede, cum scria Kipling: "Cel care călătorește singur, ajunge mai departe."

Tânăra o privea uimită, fără să spună nimic.

– Doar nu crezi că Stan este… adică ar putea fi… se bâlbâi ea.

– Margery, draga mea, nu cred că trebuie să-ți faci prea multe speranțe în ceea ce-l privește pe Stan, începu Karen cu blândețe.

Margery se îmbujoră și plecă privirea, rușinată.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Karen, n-aș îndrăzni niciodată, protestă ea. Numai că n-am mai avut vreodată un prieten. A fost foarte drăguț cu mine, iar eu sunt recunoscătoare, atâta tot.

– Foarte bine, spuse Karen, acceptând minciuna înduioșătoare și dorind din toată inima s-o creadă. Nu trebuie decât să te porți prietenește cu el și să fii atentă.

Ochii albaștri ai tinerei deveniseră aproape închiși la culoare. În expresia ei și în înălțarea capului se zări o urmă de mândrie.

– Dacă mă avertizezi să nu mă îndrăgostesc de el, nu trebuie să te obosești, Karen. Îmi dau foarte bine seama că nu s-ar putea îndrăgosti vreodată de un nimeni ca mine. Sunt sigură că are o mulțime de cunoștințe drăguțe, bogate și atrăgătoare– în cazul în care plănuiește să se îndrăgostească vreodată.

Karen răspunse repede:

– Draga mea, nimeni nu planifică să se îndrăgostească. E ca o lovitură de fulger. Acum ești liniștit, cu inima netulburată și liberă ca pasărea cerului, văzându-ți de treaba ta fără să deranjezi pe nimeni și deodată, bum! Ești îndrăgostită până peste cap. Așa se întâmplă, nu e nevoie de nici un plan, crede-mă.

Prietena ei părea neatentă, privind în gol, cu ochi mari și fața palidă.

– Da, murmură ea ca pentru sine, așa se întâmplă.

Karen o privi șocată, iar Margery se întoarse repede, dându-și seama că rostise cuvintele cu voce tare.

– Așa trebuie să se fi întâmplat cu tine și cu Bill, spuse ea repede, străduindu-se să-și recapete veselia. Și, într-o zi, dacă sunt norocoasă, o să mi se întâmple și mie.

– Desigur, draga mea, dădu din cap Karen, admirând curajul fetei de a încerca să ascundă clipa de neatenție.

– Ce crezi că ar trebui să port în seara asta la cină? întrebă Margery, prefăcându-se absorbită de această problemă. Rochia alb cu albastru? Nu-i drăguță? Sau poate jacheta de mătase… sau rochia galbenă?

Mâna ei atinse cu blândețe materialul lucios și auriu, cu micile lui flori albastre și albe.

– E prima rochie de mătase pe care o am, zâmbi ea. Poate ar fi mai bine s-o păstrez pentru o ocazie specială.

– Mai bine așa, comentă Karen. O să-i convingem pe Bill și pe Stan să ne ducă sâmbătă la dans. O să-i cucerești pe toți cu rochia asta! Cea cu alb și albastru este potrivită pentru cină. Acum trebuie să fug, draga mea. Am lipsit toată după-amiaza și nu vreau să descopere nimeni că e mai ușor fără mine!

Margery o însoți la ușă și-i spuse cu o voce blândă.

– Karen, îți mulțumesc foarte mult.

– Pentru ce?

– Pentru că nu m-ai lăsat să mă fac prea tare de râs, răspunse ea, făcându-i loc ca să poată ieși.

Câteva zile mai târziu, o mașină verde cu alb parcă lângă cafenea și un tânăr înalt, în jur de douăzeci și cinci de ani, intră în birou.

Karen îi ieși în întâmpinare.

– Bună, spuse el cu veselie, ochii lui negri zâmbind spre ea. Le caut pe domnișoarele Poindexter. Cred că sunt cazate aici, nu-i așa?

Pentru o clipă, tânăra femeie rămase privind la el, dar când îi văzu privirea nedumerită se strădui să-și recapete calmul.

– Da, sunt aici. Să vă conduc la căsuța domniilor lor?

– Da, mulțumesc, dădu bărbatul din cap.

În timp ce mergeau pe alee, acesta privi în jur cu plăcere.

– E un loc foarte frumos. Nu cred că am mai văzut ceva atât de agreabil prin zonă.

– Ne place să considerăm pensiunea Granada ca un loc special, spuse Karen. Tatăl meu a făcut planurile și, în mare parte, a construit-o singur.

– A făcut un lucru foarte bun, dădu el din cap, apoi se opri brusc. Ia te uită! șopti el.

Karen urmă direcția privirii lui, descoperind-o pe Margery, îmbrăcată într-una dintre rochiile cele noi, stând pe iarbă și jucându-se cu Chrissie.

Ca și cum ar fi simțit privirile ațintite asupra ei, Margery ridică ochii și-i zări, apoi se ridică repede în picioare cu o mișcare grațioasă. Obrajii i se aprinseră la vederea admirației din privirea bărbatului.

– Oh, bună! spuse ea.

– Margery, acest tânăr vrea să le vadă pe domnișoarele Emily și Anne, începu Karen, dar înainte să termine ce avea de spus, domnișoara Emily apăru în cadrul ușii.

– A, foarte bine, Gregory, exclamă ea cu entuziasm primitor. Mă bucur că ai putut să vii.

– Sunt încântat să mă aflu aici, domnișoară Emily, răspunse tânărul, luându-și cu greu privirea de la Margery. Arătați splendid.

Nici nu mă miră, pentru că ați găsit un loc minunat unde să vă petreceți vacanța.

– Nu-i așa? zâmbi ea încântată. Anne și cu mine ne-am îndrăgostit cu adevărat de pensiunea Granada– un loc într-adevăr fermecător.

Cu o expresie înghețată, femeia se întoarse spre Karen.

– Karen, el este domnul Gregory Jason, spuse ea scurt. O să stea cu noi o săptămână sau două.

– Îmi pare rău, domnișoară Emily, dar nu avem nici un loc liber.

– Oh, nici o problemă, o îndepărtă femeia. O să stea în camera lui Margery, iar ea se va muta cu noi.

Margery părea speriată, dar când domnișoara Emily o fulgeră cu privirea, plecă ochii resemnată.

Gregory spuse repede:

– Oh, nu, nu vreau s-o deranjez pe Margery.

– Prostii, îl întrerupse domnișoara Emily. Margery va fi încântată, nu-i așa?

– Desigur, domnișoară Emily, voi face bagajul chiar acum, fu de acord tânăra, întorcându-se spre camera ei.

– Lasă-mă să te ajut, spuse Gregory repede.

– În nici un caz, Gregory, îl opri femeia. Margery poate să se descurce și singură. Oricum, Anne și cu mine suntem nerăbdătoare să aflăm ce vești ai pentru noi. Intră, te rog.

Bărbatul aruncă o privire rugătoare spre Margey, apoi o urmă pe domnișoara Emily în interior.

Margery se îndreptă spre camera ei, iar Karen o urmă.

– Margery, îmi pare rău că nu mai avem nici o cameră liberă, își ceru ea scuze.

Tânăra se întoarse spre ea.

– N-ar fi contat nici dacă ai fi avut o duzină, Karen, răspunse ea posomorâtă. Trebuie să-i plătească în această perioadă cazarea și oricum plătesc pentru camera mea. Sunt norocoasă că nu ți-au cerut să-mi pregătești un hamac într-unul dintre copaci.

Lua din dulap și așeza pe pat hainele cele noi, iar Karen o urmărea, îngrijorată.

– Cine este acest bărbat, Margery? întrebă ea neliniștită.

– Nu l-am mai văzut niciodată. Dar ieri au trimis telegrame și au vorbit la telefon. Cred că este fie din partea firmei de avocați, fie din partea celei de investitori.

Margery se întoarse repede spre prietena ei, frângându-și mâinile.

– Karen, sunt hotărâte să cumpere pensiunea Granada, dacă pot strânge suficienți bani lichizi, explodă ea. Știu că nu e frumos să le înșel încrederea, dar ai fost bună cu mine și cred că ai dreptul să știi ce vor să facă.

Karen se apropie de ea și o luă în brațe, încercând s-o liniștească.

– Nu-ți face probleme pentru că le-ai divulgat secretul, draga mea. Știam că asta au de gând. Domnișoara Emily a fost elocventă.

Margery o privi înfricoșată.

– Dar pot să facă acest lucru, Karen?

– Nu știu, Margie. Cred că da, dacă prețul nu va fi destul de mare… Proprietarii sunt oameni de afaceri și sunt sigură că nu vor ezita să accepte o ofertă care le aduce profit, recunoscu tânăra femeie.

– Karen, dar e casa ta!

– Nu cred că acesta este un motiv pentru domnișoarele Poindexter. N-ar ezita nici o fracțiune de secundă, clătină tânăra femeie din cap cu amărăciune. La urma urmei, le-am înfuriat destul de tare. N-au primit foarte bine nici amenințarea lui Stan că le va denunța și cred că sunt responsabilă în parte și pentru acest lucru.

Margery începu să plângă în hohote.

– Oh, Karen, e numai vina mea! Dacă n-aș fi mers la plajă cu voi!

– Dacă n-ai fi mers, n-ai fi avut aceste haine drăguțe, îi aminti prietena ei, încercând să o consoleze.

– Astea? întrebă ea cu dispreț, aruncându-le de pe pat cu o mișcare a mâinii. Mai bine n-aș avea toată viața o rochie drăguță, decât să vă fac probleme ție, lui Molly și lui Stan.

– Ei, nu-ți face probleme, draga mea, o liniști Karen. Era ceva care urma să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, așa că nu e cazul să ne facem probleme. Poate nu vor reuși să adune toți banii.

– Oh, dacă vor cu adevărat, pot să adune foarte mulți bani, știu foarte bine, continuă Margery să plângă.

Karen o bătu pe umăr.

– Draga mea, încetează și adună-te, îi ordonă ea cu fermitate. Dacă nu, acest tânăr va crede că plângi pentru că nu vrei să pleci din cameră. Se va simți foarte prost din acest motiv.

– Aș vrea să pot să-l fac să se simtă la fel de prost cum mă simt eu, răspunse tânăra printre dinți.

Karen râse, o sărută pe obraz și ieși.

***

Cele două domnișoare Poindexter apărură în sala de mese la ora cinei împreună cu Margery și cu Gregory. Tânăra purta rochia de mătase galbenă; era clar că domnișoarele consideraseră că rochia alb cu albastru nu era potrivită pentru ocazia festivă a sosirii lui Gregory.

Margery arăta ca o copilă lipsită de apărare, dar foarte atrăgătoare.

– Ce loc frumos este acesta, domnișoară Justin, spuse Gregory cu admirație.

– Mulțumesc, domnule Jason. Sper că șederea dumneavoastră va fi una plăcută, răspunse Karen cu politețe, făcând semn unui chelner să le preia comanda.

– Oh, sunt sigur că va fi foarte plăcută, răspunse bărbatul.

– O să ne ocupăm de acest aspect, nu-i așa, Margery? întrebă domnișoara Emily cu dulceață.

– Desigur, domnișoară Emily, se bâlbâi Margery, coborând privirea spre meniul din fața ei, la trecerea lui Stan.

Acesta se îndreptă spre masa lui, iar Karen luă un meniu și i-l oferi. Tânăra femeie văzu imediat privirea uimită pe care bărbatul o îndreptă spre masa la care Margery stătea împreună cu cele două femei și cu un tânăr necunoscut.

– E un turist? întrebă el.

– Nu, stă temporar în camera lui Margery, răspunse Karen. Ea se va muta împreună cu domnișoarele.

Stan murmură ceva, vădit nemulțumit.

– Ei, măcar nu vor fi zăbrele la ferestre, comentă el, chiar dacă aceasta va fi singura deosebire între căsuța numărul opt și o închisoare.

– Gregory pare un tânăr decent, observă tânăra femeie.

– Da, e bine. Sunt cu adevărat fericit să aflu acest lucru, mormăi Stan, apoi privi meniul din fața lui. Nu aveți cumva niște arsenic la bucătărie?

– Din nefericire, lipsește din meniul din această seară, clătină ea din cap. Și e politica firmei să nu permitem să ni se omoare clienții.

– A, nu, nu voiam să comand pentru cele două vrăjitoare, protestă Stan. Mă gândeam mai degrabă la mine.

– În acest caz, e bine că nu mai avem, deoarece aș fi tentată să mă alătur ție în înghițirea poțiunii eliberatoare.

– Da? ridică el sprâncenele întrebător. Tânărul este cumva o armă a vrăjitoarelor împotriva ta?

– E un reprezentant fie din partea avocaților, fie a investitorilor lor, Margery nu era sigură. În orice caz, reprezintă "necaz" cu "N" mare.

– Știu că mi-a displăcut la prima vedere, dar nu eram sigură din ce motiv, spuse Stan cu o expresie gânditoare. Acum știu.

Karen îi zâmbi cu afecțiune.

– Mulțumesc, ești un adevărat prieten, declară ea, apoi se îndreptă spre un cuplu de nou-veniți.

Mai târziu, Gregory și Margery străbătură sala de mese și ajunseră la tejghea, unde se afla acum Karen.

– Ne ducem la film, anunță Margery. N-ați putea veni și tu cu Bill? Ne-ar face plăcere.

Tânăra femeie clătină din cap și văzu ușurarea din privirea lui Gregory. Bărbatul o privea cu mare admirație pe Margery, îmbujorată și atrăgătoare în noua rochie.

– Mulțumesc, Margie, dar nu putem, răspunse Karen. Bill stă până târziu în această seară. Eu tocmai am trimis-o pe Molly la culcare, deci trebuie să rămân până la ora închiderii. Poate cu altă ocazie.

– Desigur, oricând, dădu din cap Gregory, zâmbind. Nu știi cumva ce filme rulează în oraș?

Karen îi zâmbi.

– Depinde la care oraș te referi, răspunse ea. Suntem aproape la jumătatea distanței dintre două orașe: unul e la douăzeci și una de mile în direcția nord, celălalt, la douăzeci și două spre sud. Oricum, dacă ai nevoie de informații, le găsești aici, încheie ea, arătând afișul cu filmele de la fiecare cinematograf, aflat în stânga tejghelei.

– E singurul motel pe o distanță de aproape patruzeci de mile? se interesă bărbatul cu curiozitate.

– Da, răspunse Karen. Sunt câteva hoteluri în apropierea orașelor, dar proprietarii acestei pensiuni au cumpărat o mare parte din terenurile din jur, așa că nu există o concurență prea acerbă.

Gregory privi din nou în jur, iar Karen se întristă, conștientă de gândurile lui. O pensiune la fel de frumoasă ca aceasta, cu un restaurant excelent, fără competitori serioși ar fi într-adevăr o investiție foarte bună. Ca și cum ar fi fost conștient de privirea ei, bărbatul se întoarse spre ea și, sub privirea neclintită și rece, se îmbujoră.

– Margery, ce film vrei să vedem? întrebă el repede. Sau le-ai văzut pe amândouă?

– Oh, exclamă tânăra, n-am mai văzut un film de ani întregi! În afară de cele de la televizior, desigur.

– Nu-mi vine să cred, clătină el din cap. În acest caz, să mergem, o să ai ocazia să vezi ceva mai recent decât din ultimii douăzeci de ani.

Gregory strecură brațul tinerei însoțitoare sub al lui și se întoarse spre ieșire, cu o ultimă privire încurcată spre Karen.

– Îmi pare rău că nu puteți veni și voi, spuse el.

Tânăra râse.

– Sunt sigură de acest lucru, îl ironiză ea, dar adăugă cu voce caldă. Mulțumesc totuși pentru invitație.

El zâmbi și, după ce Margery îi aruncase o privire imploratoare, cuplul se îndreptă spre ușă, întâlnindu-l pe Stan, care ieșea și el.

– Oh, Stan! exclamă tânăra cu voce caldă, vreau să ți-l prezint pe domnul Jason. Greg, el este domnul Blayden, un prieten.

– Bună ziua, spuse Gregory cu voce ezitantă.

– Bună, mormăi Stan, trecând repede pe lângă ei și îndreptându-se spre Karen.

– Se duc la film, comentă tânăra femeie, cu toate că el părea să nu fie conștient de prezența ei.

– Mda, ce drăguț! răspunse el cu o voce ursuză.

– Margery arată foarte bine în rochia ei cea nouă, nu crezi?

– Are o rochie nouă? N-am observat.

– Ar fi trebuit să observi, îi aminti ea. E prima rochie pe care o are de când a ieșit din scutece– iar acest lucru se datorează bătăliei

tale cu paznicii de închisoare care s-au lăsat convinse și i-au cumpărat haine noi. E foarte încântată că are ceva nou de îmbrăcat și-ți este extrem de recunoscătoare pentru că ai făcut posibil acest lucru.

Jennie se apropie zâmbind și puse o ceașcă de cafea în fața lui Stan. Acesta ridică privirea spre figura ei atrăgătoare și întrebă brusc:

– Jennie, vrei să mergi la film cu mine?

Tânăra femeie începu să râdă.

– Oh, vă mulțumesc, domnule Blayden. Mor de curiozitate să fac o plimbare cu mașina dumneavoastră grozavă, dar îmi e teamă că soțul meu n-ar fi foarte încântat.

– Ești căsătorită? întrebă el speriat, deoarece nu părea să aibă mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani.

– Foarte căsătorită– și am și o fetiță de șase luni, răspunse tânăra femeie cu fermitate și se întoarse la bucătărie.

Karen se aplecă spre Stan, care puse cu grijă zahăr și frișcă în cafea, deși de obicei o prefera neagră.

– Nu există nici o lege care să împiedice un bărbat să se ducă singur la film, spuse ea cu blândețe. Pot să-ți spun unde se duc.

Stan tresări, ca și cum l-ar fi înțepat cu un ac.

– Ai înnebunit? se răsti el. Ce mă interesează pe mine unde se duce– sau cu cine?

– Știu că nu te interesează, răspunse ea bine dispusă, numai că-mi pari cam plictisit, iar pensiunea Granada dorește mereu să-ți păstreze oaspeții mulțumiți.

– Ei bine, nu sunt plictisit, declară el cu răceală. Sunt extrem de amuzat și de antrenat. Cred că o să mă duc să citesc o carte.

Bărbatul ieși trântind ușa, urmărit de privirea amuzată și oarecum preocupată a lui Karen.

Bill apăru puțin peste zece pentru gustarea lui de seară, iar tânăra femeie i se alătură la masă.

– Bună! o întâmpină el cu obișnuitul zâmbet cald. Ce mai face fata mea preferată?

– Nu prea bine, a fost o zi grea, răspunse Karen.

– Spune-i lui tati despre ce e vorba, glumi el, dar când văzu îngrijorarea de pe figura ei deveni grav și o întrebă repede. Draga mea, ce s-a întâmplat?

Ea îi povesti despre sosirea lui Greg și despre ceea ce se întâmplase. Bill ascultă cu atenție, încruntat și uitând să mănânce.

– Sună destul de rău, recunoscu el în cele din urmă.

– Domnișoarele Poindexter sunt de-a dreptul radioase! S-au purtat de minune cu turiștii din căsuțe. Au rămas la televizor și chiar au păstrat liniștea în timpul programului. Au plecat, desigur, când domnul Hopeton a anunțat cu fermitate că are de gând să urmărească westernul favorit și cu toții păreau de acord.

– Foarte bine, felicitări domnului Hopeton. E un tip grozav, declară Bill, rămânând o vreme pe gânduri. Ce fel de persoană este acest Jason? Un bătrân scorțos, presupun. Pare singurul gen care li s-ar potrivi.

– Tocmai aici intervine ciudățenia. E tânăr, atractiv și… ei bine, a luat-o pe Margery la film, încheie ea, ca și cum alte explicații n-ar mai fi fost necesare.

Bill o privi uimit.

– Stan Blayden cred că a adorat scena asta, glumi el.

Karen ezită o vreme, apoi recunoscu:

– Îmi e teamă că iarăși m-am amestecat.

– Domnișoară "Repară-tot", ce-ai mai făcut? clătină el din cap, privind-o cu afecțiune.

– În primul rând, știam că Margery era pe punctul să se îndrăgostească de el, iar el recunoscut că nu e genul interesat de căsătorie. Nu voiam să stau și s-o văd suferind. E atât de vulnerabilă!

Bărbatul dădu din cap aprobator.

– Așadar, ea a găsit acum un nou tovarăș de joacă, iar el a pierdut o prietenă, comentă el. Cum a suportat Stan această poveste?

– Mi-a cerut să-i asortez salata cu o porție de arsenic, răspunse ea.

– Hm, să reacționeze atât de dur atât de devreme? Cred că băiatul a pățit-o rău.

– A spus că e supărat pentru că disputa lui cu domnișoarele Poindexter e motivul dorinței lor de a cumpăra pensiunea. Nu că ar fi supărat din cauza lui Margery.

– Nu cred că e atât de preocupat de soarta ta și a lui Molly, spuse Bill cu fermitate. E supărat pentru că acest tânăr a ieșit cu Margery. Foarte bine, îi va prinde bine să afle cum este să fii gelos, ca să nu mai încerce să-i facă pe alții.

Karen îi prinse mâna, care o strânse cu căldură.

– Să nu mai fii gelos niciodată, Bill, îl rugă ea. E o pierdere de timp. Pentru mine, nu există nici un alt bărbat în afara ta. Și nici nu poate fi. Te rog, amintește-ți mereu acest lucru.

– Promit, șopti el cu voce răgușită, apoi ridică mâna ei spre buze și o sărută, fără să-i pese de privirile celorlalți. Acesta este doar un mic avans, până când vom rămâne singuri și voi putea să te sărut cu adevărat.

– O să țin minte, zâmbi ea.

Capitolul 7

A doua zi, Karen ieși din depozitul de lenjerie după ce verificase stocul de materiale și dăduse ultimele indicații femeilor de serviciu. Se opri o clipă pe scări, iar sunetul vocilor de pe peluza din fața căsuței numărul opt ajunse până la ea.

Vocea lui Margery, neliniștită, era copleșită de cea subțire, de copil, a Sarei Lee.

– Oh, da, spunea Sara Lee, pisicile sunt animale ciudate și fascinante. Chrissie, aici de față, probabil a fost o persoană importantă în vreuna din încarnările lui anterioare.

– Încarnările lui anterioare? întrebă tânăra uimită, iar Karen se apropie, dornică să audă mai bine.

Sara Lee, îmbrăcată într-un costum înflorat de vară, cu nelipsita țigară în colțul gurii, îl privea fascinată pe Chrissie.

Margery, așezată pe iarbă, o privea cu un aer îngrijorat. Chrissie, de parcă ar fi fost conștient că este subiectul conversației, era ghemuit pe iarbă și o privea pe Sara Lee cu ochii lui aurii.

– Desigur, draga mea, spuse femeia, continuând să fixeze motanul cu o privire aproape hipnotică. Viața este eternă, nu ia niciodată sfârșit. Nu există moarte; pur și simplu pășim dintr-o existență în alta. Una mai bună, dacă am fost cuminți, una mai puțin bună, dacă nu. În acest fel, ni se acordă șansa să ispășim păcatele pe care le-am făcut în acest plan al existenței. De fiecare dată când ne naștem, preluăm sufletul pe care l-am avut în acest plan. Sunt sigură că dragul tău Chrissie este un suflet foarte bătrân.

Margery întoarse capul și-l studie pe Chrissie ca și cum nu l-ar mai fi văzut vreodată. Dar ochii motanului erau în continuare fixați pe Sara Lee, care-l studia cu intensitate.

– Cred că într-una din viețile trecute a fost un animal sălbatic, din junglă, dădu din cap femeia gânditoare. Poate că într-una din viețile viitoare va fi o pasăre– continua înălțare spirituală a migrării sufletelor. Desigur, nu prea cred că se va naște vreodată ca om. Ar fi un pic prea mult să sperăm pentru un animal.

Ochii albaștri ai tinerei se întunecară.

– Nu văd de ce nu? Chrissie e la fel de bun ca o mulțime de oameni și mai bun decât unii dintre ei! exclamă ea.

Sara Lee zâmbi cu blândețe.

– Oh, dar sufletele animalelor sunt transportate în corpurile altor animale, nu în trupuri de oameni, explică ea cu răbdare. Poate că a fost una dintre pisicile sacre ale egiptenilor, sau poate unul dintre leii care au atacat creștinii în timpul lui Nero.

Margery se uita cu uimire la Chrissie.

– Poate că își ispășea păcatele, când l-ai găsit mort de foame pe treptele bisericii, continuă femeia cu voce visătoare.

Karen fu deodată conștientă de prezența lui Stan lângă ea. Când ridică privirea și văzu furia din ochii lui, îi puse o mână liniștitoare pe braț și-l trase ceva mai departe, pentru a nu fi auziți.

– Doamne, femeia aceasta e nebună? întrebă el indignat. N-am mai auzit așa o tâmpenie în viața mea.

În spatele lor se deschise o ușă și Joanna apăru, în pantaloni scurți și tricou, zâmbind amuzată.

– Te-am auzit, îi spuse ea lui Stan și mi-am imaginat că Sara Lee a început să bată din nou câmpii pe subiectul ei favorit: fenomenele paranormale.

– Tocmai îi spune lui Margery că motanul ei, Chrissie, a fost unul dintre leii care i-au mâncat pe creștini în timpul lui Nero, explică răbdătoare Karen.

Joanna îl privi pe Stan și râse.

– Presupun că nu crezi în transmigrarea sufletelor și restul poveștilor asemănătoare?

– Dar crede cineva– care e în totalitatea facultăților mintale? se răsti el.

– Nu știu prea bine, spuse Joanna, prinzându-l de braț și conducându-l spre alee. Am avut câteva conversații ciudate la serile de discuții organizate de Sara Lee. Am auzit niște lucruri, exprimate cu cea mai mare convingere și sinceritate, încât am început să mă întreb.

– Dar sunt sigur că nu le-ai crezut, insistă Stan.

– Nu, n-am nici o legătură cu fenomenele paranormale, mărturisi ea înveselită.

– Dar prețioasa dumitale Sara Lee pare să le creadă, o ironiză el.

– Oh, nu! Nu le crede, răspunse Joanna.

Stan se opri pe alee și o privi.

– Așadar, nu încearcă decât s-o sperie pe Margery?

– Desigur că nu. Nu crede că există fenomene paranormale; e sigură de acest lucru, spuse femeia cu voce gravă, chiar dacă ochii îi străluceau. La un moment dat a avut probleme cu una dintre povestirile pe care le scria. Ca epocă, se petrecea în timpul scrierilor lui Sir Walter Scott. Eroul principal era un tânăr cavaler obscur, de care nu prea se auzise. Materialul era foarte puțin, ceea ce o deranja mult. Am încercat s-o conving să abandoneze cartea și să scrie despre altceva, dar până atunci se îndrăgostise de tânărul cavaler și era hotărâtă că va scrie despre el, astfel încât lumea să-l poată admira, așa cum merita. Într-o dimineață a venit la micul dejun cu o expresie radioasă. Sir Walter Scott venise s-o ajute să scrie cartea, iar pentru că el știa foarte multe despre tânărul respectiv, îi va furniza informațiile pe care nu le putuse descoperi în altă parte. Iar cartea a continuat splendid până la sfârșit. De fapt, s-a și vândut excelent.

Stan și Karen o priveau cu neîncredere, iar ea le întâlni privirile cu un zâmbet inocent.

– Cu altă ocazie, scria o carte despre egipteni, iar H. Rider Haggard a venit s-o ajute, continuă ea.

– Nu cred! Inventezi toate acestea! o acuză Stan.

– Deloc, negă ea cu seriozitate. Știu că pentru noi pare o nebunie, dar pentru ea e foarte simplu. Se poate adresa la nevoie specialiștilor într-un anume subiect, chiar dacă au trăit în urmă cu sute de ani, și să primească toată informația de care are nevoie pentru cartea la care lucrează. De aceea. nu trebuie să rămânem la

Londra sau New York, unde sunt muzee și biblioteci în care ar trebui să-și facă documentarea. Poate intra în contact cu un expert în orice moment.

– E cel mai nebunesc lucru de care am auzit vreodată, protestă Stan, iar Karen se înfioră, chiar dacă soarele strălucea cu putere.

– Nu-i așa? fu de acord Joanna. Când am început să lucrez pentru ea, mă înspăimânta. Se purta cu foarte mare naturalețe și vorbea foarte liniștită despre "contactele" ei. Uneori, la micul dejun, venea și-mi spunea: "Oh, acum știu ce înseamnă acele hieroglife. Domnul Haggard a venit azi-noapte și mi-a spus. A avut și el ceva probleme cu ele și era foarte amuzat că nu reușim să le traducem".

Femeia îi privi pe amândoi, apoi ridică din umeri cu un gest de neajutorare.

– Nici eu nu înțeleg, dădu ea din cap, dar așa stau lucrurile!

Când nici unul dintre ei nu spuse nimic, îi privi pe rând.

– Și chiar dacă vă imaginați că este nebună sau nu, n-are nici o importanță, spuse ea cu răceală. E o femeie drăguță, țin foarte mult la ea. Cărțile ei se vând bine, e populară și fericită– așa că n-avem nici un drept s-o judecăm.

– Nimeni nu încearcă s-o judece, răspunse Stan. Poate fi oricât de ciudată dorește, atâta vreme cât nu încearcă s-o sperie sau s-o supere pe Margery.

Joanna îl privi cu ochi mari.

– De când este Margie responsabilitatea ta? întrebă ea cu voce blândă.

Karen văzu tresărirea lui și felul în care se încordă. Apoi, fără să răspundă, se îndepărtă cu pași mari. Câteva secunde mai târziu, zgomotul motorului Jaguarului lui ajunse până la ele.

Joanna se întoarse și o privi pe Karen.

– Așadar, lucrurile stau așa, comentă ea. E nebun după Margie, dar e înspăimântat că-l va prinde în plasă. Foarte bine, sper că o s-o facă. Băiatul acesta n-are nevoie decât de o căsnicie fericită– și sunt sigură că Margie e persoana care i-o poate oferi.

– Poate că da, ezită Karen, apoi adăugă repede. Trebuie să mă întorc la lucru. Ne vedem mai târziu.

***

Zilele se scurseră cu greu, iar tensiunea care o cuprinsese pe Karen crescu o dată cu trecerea lor. Pe măsură ce trecea timpul, cele două domnișoare Poindexter păreau din ce în ce mai mulțumite. Era evident că erau încântate de modul în care mergeau lucrurile. Pentru Karen, aceasta nu era o veste bună.

Greg își petrecea diminețile cu cele două bătrâne, uneori plecau împreună în mașina lui, întorcându-se seara.

Pentru că pensiunea era ocupată în totalitate, iar traficul creștea cu fiecare zi, rezultând un număr foarte mare de turiști la mese, Karen și Molly erau prea ocupate să-și mai facă probleme privind planurile domnișoarelor Poindexter. Dar uneori, trează în pat, prea obosită fizic să poată adormi, Karen își amintea cu îngrijorare de planurile acestora, iar dimineața o prindea mai obosită decât fusese seara, când se dusese la culcare.

Bill o urmărea cu îngrijorare, nemulțumit că nu poate face nimic s-o ajute. În următoarea zi liberă, bărbatul veni la pensiune s-o invite pe Karen să petreacă după-amiaza la plajă. Nu știa prea bine cum se întâmplase, dar când mașina se îndrepta spre plajă, pe bancheta din spate stăteau Margery și Greg, întâlnirea planificată în doi devenind din nou în patru.

Când mașina părăsi parcarea, Stan îi urmări cu privirea din cafenea, iar figura lui era atât de întunecată încât Jennie, care îi aduse cafeaua, îi spuse:

– Domnule Blayden, e o zi atât de frumoasă! De ce nu vă duceți la o plimbare? Poate puteți încerca să mergeți la pescuit.

Bărbatul ridică privirea mohorâtă.

– Jennie, urăsc pescuitul… și ce rost are să te duci la plajă singur?

– Oh, doamne, protestă ea nemulțumită, dacă aș avea o mașină frumoasă ca a dumneavoastră și atâta timp la dispoziție, în nici un caz nu aș sta să mă uit cu priviri ucigătoare într-o ceașcă de cafea.

Stan o privi, uimit de vehemența ei.

– Voi, oamenii bogați, mă îmbolnăviți, continuă tânăra femeie. Aveți munți de bani, dar nimic nu vă amuză cu adevărat. Între timp, eu și Tim muncim ca niște sclavi să ne plătim toate datoriile, dar nu reușim niciodată. Simțim tot timpul amenințarea fiscului și teama că se va crește chiria, iar eu trebuie să muncesc aici, în loc să stau acasă cu minunata mea fetiță. Dacă singurul lucru de făcut ar fi să mă distrez, poți să fii sigur că aș face-o, fără nici o problemă!

Trânti zaharnița pe masă în fața lui și-l privi urât.

– Uite ceva ce voiam să spun de o mulțime de vreme, încheie ea. Așa că poți să mă reclami dacă vrei să fiu concediată.

Nu-mi pasă! Ai lumea la picioare și stai aici și te plictisești! Oh, mă scoți din minți!

Stan era prea speriat de această izbucnire ca să spună ceva, în afară să se uite uimit la ea. Când femeia se întoarse să plece, își reveni și strigă după ea:

– Jennie, vino înapoi!

Tânăra femeie ezită, apoi se întoarse și se opri în fața lui, privindu-l sfidător.

– Uite ce este, Jennie, n-am nici cea mai mică idee ce a provocat această izbucnire.

– Nu? întrebă ea, încă furioasă. Sunt atât de sătulă de voi, să vă văd stând și autocompătimindu-vă…

– Nu-s de acord cu așa ceva!

– Nu mă interesează! se răsti ea. Oricum o să mă reclami și voi fi concediată, așa că măcar pot să spun ce cred. Stai aici și-ți plângi de milă pentru că un alt bărbat o crede pe Margie un înger, ceea ce și este. Dar nu ridici nici un deget s-o cucerești. Și nu-mi spune că nu te interesează, pentru că am văzut cum te uiți la ea.

– Adică, vrei să spui… că eu, se bâlbâi el indignat.

– Și nu e adevărat? Te roade să vezi că toată lumea a înțeles ce simți pentru ea, în timp ce stai aici ca o statuie și-l lași pe un altul să plece cu ea. Puteai s-o ai foarte ușor, înainte de apariția tipului nou, Jason. Dar acum nu mai știu. E foarte drăguț, iar domnișoarele acelea bătrâne au o părere bună despre el. După cum se știe, Margie face tot ce spun ele. Dacă o să-i ceară să-l ia de soț, probabil o va face.

– Ești o fată uimitoare, Jennie, spuse Stan gânditor.

– Da, sigur, sunt fantastică! îl ironiză ea. Nu găsești în fiecare zi o fată în stare să-și piardă slujba pentru că are curajul să-ți spună ce fraier ești!

– Tot spui că o să te reclam și că o să-ți pierzi slujba, interveni el. De ce aș face una ca asta?

– Nu cred că e foarte amuzant ca una dintre angajatele hotelului să-ți spună lucruri neplăcute despre propria persoană, spuse ea cu încăpățânare.

Stan o studie o clipă, iar când un cuplu parcă în apropriere și intră în cafenea, continuă s-o privească în clipa în care le ieși în întâmpinare.

Oare, în cele din urmă, fusese atât de transparent în ceea ce-o privea pe Margery?

După ce-i servise pe ceilalți doi, tânăra femeie se întoarse la el și, privindu-l cu ochi reci și neprietenoși, dar și neliniștiți, întrebă:

– Mai doriți ceva, domnule Blayden?

Stan o privi încruntându-se.

– Mulțumesc, am avut destul, spuse el cu voce morocănoasă.

Jennie ezită, apoi îl întrebă direct:

– Mai lucrez aici?

Stan o privi nedumerit.

– Cred că da… De ce mă întrebi pe mine?

– N-o să ceri să fiu concediată?

– Copil prostuț, de ce aș face așa ceva?

– Păi, am fost foarte nepoliticoasă.

– Aici ai dreptate.

– Și nu-mi voi cere scuze.

– Ți-a cerut cineva să-ți ceri scuze?

– Nu, dar oricum n-aș face-o. Era adevărat.

Spre uimirea ei, Stan începu să râdă.

– Acum, după ce le-ai spus, te poți liniști, o asigură el. Poate că sunt lucruri care trebuiau spuse, dar pentru binele tău, mă bucur că mi le-ai spus mie, nu unuia dintre ceilalți oaspeți.

– Ca de exemplu celor două vrăjitoare?

– Da, de exemplu lor.

– Oh, nici nu mă gândesc să le spun lor. Nu că mi-ar fi frică– o chelneriță bună are mereu de lucru în zilele noastre. Îmi place aici pentru că soțul meu lucrează în apropiere. Dar este un sezon ocupat și ne putem găsi oricând de lucru în altă parte. Nu-mi e teamă că voi fi concediată. Dar cele două bătrâne nu sunt plictisite, pentru că sunt prea ocupate să-și aibă grijă de bani și să lupte să nu fie înșelate cu un cent.

– Așadar, sunt doar eu cel care te enervează, declară el.

– De fapt, mă enervează să văd că stai degeaba și lași să-ți scape o fată grozavă ca Margery doar pentru că-ți e prea lene să te miști, recunoscu ea. Ai fost foarte drăguț, lăsându-mă să-ți spun toate acestea. Acum mă simt mult mai bine– mulțumesc mult.

Tânăra îi zâmbi cu prietenie, apoi dispăru în direcția bucătăriei. Stan rămase o vreme nemișcat, apoi se ridică și ieși, îndreptându-se spre camera lui.

Când ajunse la capătul aleii, zări un ghem portocaliu de blană pe scările care duceau la fosta cameră a lui Margery. Pentru o vreme, Stan rămase nemișcat, privind pisica. Chrissie îl urmărea și el cu atenție, alertat și neliniștit, gata să alerge spre copacul din apropiere

la prima mișcare amenințătoare. Bărbatul stătea nemișcat, cu mâinile în buzunare. Nu-i plăceau pisicile, nu-i plăcuseră niciodată. Dar această pisică era o pisică specială: era a lui Margery. Aceasta era o diferență enormă, își aminti el.

– Bună, amice, murmură el în cele din urmă.

Chrissie se încordă, gata să sară, dar nu făcu nici o mișcare. Ochii lui galbeni îi fixau pe Stan.

Bărbatul tresări la auzul unei voci din spate:

– Nu mai necăji motanul lui Margery.

Întorcându-se, o descoperi pe Joanna, îmbrăcată de oraș, cu câteva plicuri într-o mână și în cealaltă cu un obiect cenușiu, pe care-l oferi pisicii.

– E nebun după creveți, îi spuse ea peste umăr, când Chrissie acceptă cadoul cu o încântare evidentă. Dacă vrei să te împrietenești cu el, dă-i creveți.

– O să țin minte, zâmbi Stan. E un motan formidabil, nu-i așa? Nu pare să se împrietenească prea repede…

Ochii ei străluciră.

– Oh, știe că nu-ți plac pisicile și este foarte sensibil, spuse ea cu ironie. Pisicile au o personalitate ciudată.

– Încep să cred și eu, dădu el din cap. Dar nu înțeleg de ce crede că nu-l plac. N-am fost niciodată ostil..

– Te sfătuiesc să nu încerci… Are niște gheare criminale și știe să le folosească, îl asigură Joanna.

Stan privi plicurile din mâna ei și, spre propria surprindere, întrebă:

– Pot să le pun eu la poștă? Mă duc în oraș.

– Mulțumesc, dar trebuie să fac și câteva cumpărături, de care nu sunt prea sigură. Mă gândeam că poate mă duc și la un film, dacă tot ies.

Joanna îl privi pe bărbatul din fața ei cu curiozitate.

– Te simți singur? întrebă ea cu voce blândă. Nu trebuie să-ți fie rușine, continuă ea, fără să aștepte răspunsul, și eu mă simt singură. Destul de des. Dar am învățat să mă adaptez. Trebuie s-o faci, când ești o banală fată bătrână.

– E ridicol. Nu ești banală.

– Nu?

– Desigur că nu, ești destul de atrăgătoare și foarte distinsă.

– Iar tu ești un mincinos încântător, dar accept flatarea cu recunoștință veșnică. Dacă vrei, putem să mergem împreună în oraș și poate și la film– dacă nu te deranjează să fii văzut cu o fată bătrână ca mine, chiar dacă atrăgătoare și distinsă.

Joanna îl ironiza, dar privirea ei era deschisă și prietenoasă.

– Consider un privilegiu să fiu văzut cu tine, Joanna, și sunt onorat de invitația ta. Luăm mașina mea? întrebă el, zâmbindu-i cu căldură.

– Chiar te rog. N-am fost niciodată într-un Jaguar și cred că e o experiență pe cinste, fu ea de acord, apoi îi dădu brațul, îndreptându-se împreună spre parcare.

În oraș, găsiră un loc de parcare aproape de poștă, iar ea coborî, zâmbindu-i.

– Ne vedem aici peste o oră. E bine? întrebă ea, apoi începu să râdă. Mă simt atât de tânără și de copilăroasă. Nu m-am mai simțit așa de… de mult timp. Ești un tânăr pe cinste, Stan.

Înainte ca bărbatul să poată răspunde, ea era deja pe trotuar și se îndrepta spre clădirea poștei, pășind cu grația unei feline.

Când Joanna se întoarse, el era încă în mașină, privind mulțimea cu un zâmbet amuzat, pe care ea îl remarcă imediat.

– Arăți de parcă te-ai fi amuzat cât timp am lipsit, îl acuză ea, aruncând câteva pachete în mașină. Ce facem acum? Mergem la film? E un western, știi? Mulți bărbați adoră acest gen de film, iar eu pot să mă prefac mulțumită, dacă te face să te simți bine.

– Nu, nu mă face, răspunse el cu fermitate, deschizându-i ușa. E o zi prea frumoasă ca să ne înghesuim într-o sală de cinematograf și să ni se spargă urechile cu salve de tun sau ceva asemănător. Ce părere ai de o plimbare mai lungă?

– Sună bine, zâmbi ea încântată, apoi se așeză lângă el, cu palmele încleștate în poală. Am vorbit tot drumul spre oraș, acum este rândul tău. Trebuie să-mi spui tot despre tine. Și nu începe spunând cu modestie: "Oh, nu e prea mult de povestit". Trebuie să fie, iar eu vreau să aud.

Stan râse.

– Regula numărul unu în Cartea Cuceririlor: pune-l pe bărbat să vorbească despre el și ascultă-l cu ochi mari și murmurând politicos: "Ce fascinant! Spune-mi mai multe!".

Joanna chicoti.

– Pare o regulă bună. Păcat că n-am învățat-o în tinerețe! Cine știe ce s-ar fi întâmplat? Dar te rog. Te-ai născut…

– De asta sunt sigur, dădu el din cap cu gravitate. Treizeci și unu de ani în urmă, într-un mic orășel din apropiere de New York. Singurul fiu al unor părinți săraci, dar cinstiți.

– Desigur, fu ea de acord. Cum ar putea să înceapă altfel o poveste clasică americană?

– Te rog să nu mă întrerupi, spuse el cu convingere. Am crescut, am mers la școală, apoi la facultate și… iată-mă!

– Iar Jaguarul? îi făcu ea un semn cu ochiul.

– Oh, Jaguarul, ezită el. L-am câștigat la loterie, declară el triumfător.

Joanna îl privi calmă.

– Cu alte cuvinte, nu e treaba mea și ar trebui să-mi țin gura, concluzionă ea.

– Ah, nu, Joanna, se scuză el dându-și seama că o jignise. Nu încercam decât să fiu amuzant… dar n-am prea reușit, din câte se pare. Povestea vieții mele nu e foarte palpitantă și nu voiam să te plictisesc. După facultate am făcut armata, fără prea multe peripeții, deoarece n-am ajuns mai departe de o muncă de birou la Pentagon. Apoi am intrat în publicitate, pentru că un prieten mi-a oferit o slujbă. Apoi a urmat televiziunea– cea mai neplăcută experiență. Nu știi dacă ai sau nu o slujbă, până la măsurătorile de audiență. Dacă erau înalte, erai băiatul de aur, cu o slujbă sigură… până la apariția următoarei măsurători. Dacă erau scăzute, erai privit ca un monstru de pe altă planetă, iar toată lumea, începând de la directorul canalului până la femeia de serviciu te privea urât. Apoi un unchi de care n-auzisem niciodată a murit în Alaska… Am descoperit că, pentru că eram singura rudă, am moștenit toată averea lui. După ce-am plătit toate datoriile, am rămas cu vreo sută de mii de dolari. Așa că am părăsit slujba din publicitate, dătătoare de ulcer și de dureri de cap. Nu mă duceam nicăieri anume, pur și

simplu voiam să scap pentru o vreme. Astfel, am ajuns la pensiunea Granada. E un loc frumos, liniștit și nu văd nici un motiv pentru care m-aș grăbi. Nu mai vreau să mă grăbesc.

Joanna îl privi curioasă.

– Și nu te-ai gândit niciodată la căsătorie? întrebă ea.

– Deloc! În timpul facultății a trebuit să muncesc, la fel și mai târziu, în armată. Cât am lucrat în publicitate, cu atât mai mult nu aveam timp de nimic.

– E păcat, observă ea.

Stan o privi uimit.

– Păcat? repetă el.

– Cred că ai fi fost un soț și un tată minunat, dacă ai fi început la timp, spuse ea încet. Dar, după treizeci de ani, e mai greu să te adaptezi. La această vârstă ajungi să fii pretențios și să ții la propriile rutine. Dacă te căsătorești cu o femeie mai tânără, ea trebuie să se adapteze. Dacă e de aceeași vârstă sau mai în vârstă, tu trebuie să te adaptezi.

– Hm, nu e o imagine prea plăcută pentru două persoane de vârstă mijlocie, așa ca noi… comentă el, încruntându-se.

– Oh, oricum, comentă ea, evadând din starea de spirit contemplativă, din moment ce nici unul dintre noi nu este interesat, problema e pur teoretică, nu-i așa? Întâmplător, vreau să declar că nu încerc să te cuceresc.

– Dar cine a spus așa ceva?

– Nu știu. Bărbații au niște idei mai ciudate, mai ales dacă a trebuit să lupte toată viața cu femei care încearcă să-i prindă.

– Da, a trebuit să mă apăr cu o bâtă, declară el cu seriozitate, dar cu ochii strălucind.

– Sunt sigură, dădu ea din cap cu convingere. Eu am primit o propunere când aveam nouăsprezece ani.

– De la un bărbat care nu te interesa?

– De la un bărbat pe care-l adoram, spuse ea cu gravitate, iar vocea îi tremură imperceptibil. Dar era mama, erau surorile mai mici– iar el avea responsabilitățile lui. Știam că n-are nici un rost.

Stan șopti cu voce blândă:

– Joanna, îmi pare foarte rău.

– Mulțumesc, răspunse ea scurt, apoi respiră adânc, aruncând o privire spre ceas. Ar fi mai bine să ne întoarcem acasă. Sara Lee se va întoarce încet la realitate și, dacă nu sunt acolo să o țin de mână, se supără. Vrea să fiu mereu lângă ea după încheierea zilei de lucru, ca să-mi spună ce lucruri minunate a mai scris.

Capitolul 8

Câteva zile mai târziu, când Molly și Karen erau acasă, odihnindu-se după nebunia de la prânz, Bill parcă în fața cafenelei și coborî din mașină, urmat de un tânăr înalt, care semăna destul de bine cu el.

Bill vârî capul pe ușă, iar Jennie îi strigă:

– E acasă, Bill, ia patruzeci de minute pauză.

Bărbatul îi zâmbi.

– O să pun capăt acestui răsfăț, spuse el cu fermitate, apoi se îndreptă spre ușa de la căsuța numărul unu.

Tânărul înalt îl însoți, încântat de exuberanța lui. Bill bătu la ușă, strigând:

– Oprește-ți câinii, doamnă. Vin cu gânduri pașnice, de curtare.

Molly deschise ușa, râzând:

– Bill, nebunule, intră!

Peste umăr, îi strigă fiicei ei:

– Leagă dulăii, draga mea. Acel bărbat este aici.

– Dă-l afară, nu vrem bărbați aici, răspunse Karen cu voce somnoroasă, dar înveselită.

– Sus din pat, leneșo! Am vești pe care sunt sigur că vrei să le auzi, strigă Bill, apoi se întoarse spre tânărul cu care venise și spuse cu căldură. Molly, e cineva pe care voiam să-ți prezint de ceva vreme: fratele meu, Marsh. Marsh, ea este doamna care sper să-mi fie soacră înainte a mai îmbătrâni.

Molly îi zâmbi tânărului.

– Mă bucur să te cunosc în sfârșit, Marsh. Bill vorbește mereu despre tine.

– Și mie mi-a făcut capul calendar povestind despre dumneavoastră, doamnă Justin și despre fiica dumneavoastră cea fabulos de frumoasă, răspunse Marsh.

Din ușa dormitorului, Karen întrebă cu voce dulce:

– M-a chemat cineva?

Ochii ei întâlniră figura radioasă a lui Bill, care alergă spre ea, o prinse în brațe și o sărută apăsat.

– Bill! exclamă ea jenată, îmbujorându-se.

– Draga mea, vrei să fii soția mea? întrebă el.

Karen îl privi cu ochi mari, apoi se întoarse spre Molly și Marsh.

– Desigur, nebunul meu scump, am avut întotdeauna intenția asta.

– Acum? insistă el. Chiar în această clipă?

– Oh, Bill, ce se întâmplă?

– Karen, iubito, ți-l prezint pe Marsh, fratele meu! Mai corect spus, doctorul Marshall P. Ramsey, spuse el încântat.

– Marsh, mă bucur să te cunosc în sfârșit, zâmbi Karen.

– Mulțumesc, Karen, nici nu știi ce încântat sunt să te cunosc, declară bărbatul cu sinceritate. Am așteptat cu nerăbdare acest moment de când Bill a început să-mi vorbească despre tine.

Molly îi privi pe toți, apoi spuse cu ospitalitate:

– De ce nu stăm jos?

– Nu prea cred, răspunse Bill cu gravitate, cu ochii strălucind. Dacă ai sugera să zburăm, aș fi de acord imediat. Dar să stăm jos? Mă îndoiesc…

Marsh râse și-l împinse pe canapea și, după ce-i ținu scaunul lui Molly, se așeză și el.

– Karen, dacă poți să-l faci pe fratele meu să tacă o secundă, o să explic despre ce este vorba, spuse el.

Mâna lui Bill o prinsese pe cea a lui Karen, iar bărbatul zâmbea cu atâta căldură, încât ea era sigură că nu-i va mai fi vreodată frig.

– E destul de simplu, începu Marsh.

– Simplu? E un adevărat miracol, asta este!

Fratele lui îl privi înțelegător.

– Și prietena mea crede același lucru, spuse el liniștit.

Uimit, Bill repetă:

– Prietena ta?

– De ce nu? E asistentă la spital, în ultimul an de practică și va termina înainte să ne mutăm la Dorsetville, răspunse Marsh. Știi, Karen, m-am simțit foarte prost știind că tu și Bill vreți să vă căsătoriți, dar nu puteți, pentru că el mă ajuta să-mi termin facultatea și rezidențiatul. Așa că m-am străduit să găsesc o soluție să nu-l mai împovărez și să poată fi liber să se căsătorească. Până la urmă, am găsit o soluție perfectă.

– Continuă, te rog, îl imploră tânăra, nerăbdătoare.

– Există foarte multe orășele care au nevoie de medici, dar este foarte greu să găsească, deoarece majoritatea tinerilor vor să se stabilească într-un oraș mare, cu multă clientelă. La urma urmei, nu-i poți condamna. După toți anii de muncă, e dreptul tău să te așezi cât mai bine. La un moment dat, am aflat despre un orășel care este atât de dornic să găsească un medic, încât au construit un spital, o casă cu un birou alături, complet utilat și au garantat un venit de două sute de dolari pe lună, dacă se stabilește acolo. Am fost să văd orașul respectiv și am întâlnit multă lume. Mi-au plăcut, iar eu le-am plăcut. În cele din urmă, totul a fost aranjat. În trei săptămâni, mă voi stabili acolo. Iar Gail, prietena mea, o să vină cu mine. Cei din oraș erau copleșiți de încântare când au aflat că vor primi nu doar un medic, dornic să semneze un contract pe cel puțin cinci ani, dar și o asistentă calificată! Nu e o soluție perfectă?

Karen spuse repede:

– Numai dacă ești sigur că tu și Gail doriți acest lucru cu adevărat. Nu trebuie să faci acest lucru doar de dragul meu și al lui Bill. Dacă ai prefera să te stabilești într-un oraș mare…

– Vezi? Ce ți-am spus? întrebă Bill cu mândrie. Nu e cea mai grozavă din lume?

Marsh îi zâmbi lui Karen cu căldură.

– Nu știu cum să o calific, Bill, chiar dacă tu ești destul de special pentru mine, recunoscu el.

– Marsh, voiam să spun că nu trebuie să-ți sacrifici cariera doar ca noi să ne putem căsători mai repede decât am planificat, spuse Karen. Știu cât de mult ai învățat și cât ai muncit. Dacă vrei să te

specializezi sau să alegi un oraș mare, nu trebuie să ne lași să stăm în calea ta. Putem să așteptăm, Marsh– am prefera mai degrabă acest lucru, decât să renunți la ceva ce-ți dorești.

– Mulțumesc, Karen, dădu din cap Marsh, privind-o cu afecțiune. E foarte frumos din partea ta, dar te rog că mă crezi că suntem încântați de această șansă, eu și Gail. Nu vreau să mă crezi îngâmfat, dar orice doctor care merită acest titlu își dorește să ajungă acolo unde este nevoie de el. De altfel, de aceea am ales medicina. Gail crede ca și mine că singura ocazie care ne trebuie este aceea de a fi de ajutor– și în Dorsetville chiar este mare nevoie de un medic. Sunt oameni de treabă, vom avea o casă și nu un apartament înghesuit și vom avea prieteni și vecini… ceea ce nu prea ai într-un oraș mare.

Tânăra îl asculta cu atenție, privindu-l în ochi.

– Gail vine dintr-un oraș mare? întrebă ea.

Marsh dădu din cap aprobator.

– Născută și crescută în Atlanta.

– Și crezi că va fi fericită într-un orășel ca Dorsetville? se îngrijoră Karen.

Bărbatul râse.

– Am luat-o acolo, înainte de semnarea contractului. Tot orașul a venit să ne primească. A fost un adevărat banchet, s-au ținut discursuri și toți erau atât de prietenoși, încât aproape au făcut-o să plângă. Iar ea nu plânge prea ușor. Apoi, s-a îndrăgostit de casă. Oh, vom fi fericiți acolo, sunt sigur. Nu e puțin lucru să poți să fii de ajutor celor care au într-adevăr nevoie.

Karen respiră adânc și se întoarse spre Bill:

– Bill, pare într-adevăr minunat!

– Poți să fii sigură de asta, o asigură el. Acum, trebuie să ne căsătorim. Nu cred în logodnele îndelungate. Ce părere ai de mâine după-amiază? Azi sunt de serviciu.

– Oh, Bill, nu putem face asta, protestă Karen.

Ultragiat, bărbatul o întrebă:

– De ce nu, dacă pot să întreb?

– Va trebui să așteptăm să vedem ce se întâmplă cu pensiunea.

Marsh îi privi pe rând, nedumerit.

– Ce anume se va întâmpla pensiunii? întrebă el.

– Două vrăjitoare vor s-o cumpere și să le arunce pe Karen și pe Molly afară, recunoscu Bill cu neplăcere.

– Asta nu e bine, dădu din cap fratele lui. Karen, știu cât de mult înseamnă această pensiune pentru tine și pentru mama ta. Bill mi-a spus. Nu se poate face nimic pentru a le împiedica?

Tânăra clătină din cap.

– Îmi e teamă că nu, răspunse ea, apoi povesti pe scurt tot ce se întâmplase și de ce erau atât de hotărâte femeile să cumpere localul.

– Poate că proprietarii nu sunt dispuși să vândă, sugeră Marsh.

– Sunt oameni de afaceri. Dacă or să aibă suficient profit, o să vândă.

– Și crezi că, dacă aceste femei cumpără localul, o să fie de acord să te lase pe tine și pe doamna Justin să-l conduceți în continuare?

– Având o părere minunată despre mine? râse amar Karen. Singurul lucru pe care-l vor dori, de îndată că-și pun ghearele pe el, va fi să mă vadă plecând pentru totdeauna.

Vocea ei tremură, iar Bill o înconjură cu brațul sărutând-o pe păr, apoi privi la Molly și la Marsh.

– Așadar, aceasta este situația, amice, ridică el din umeri. O să le ofer cu plăcere tot ce-mi pot permite, casă și masă. Dar pensiunea înseamnă mult pentru ele. Presupun că va trebui să vedem ce se întâmplă.

Marsh se încruntă.

– Da, cred că ai dreptate, fu el de acord în cele din urmă. Și eu, care mă și vedeam: cel mai mândru cavaler de onoare care va sta lângă voi în timp ce preotul spune ce are de spus.

Karen se ridică și-și șterse lacrimile de pe obraji, apoi declară cu fermitate:

– Așa va fi, Marsh. Contez pe tine să-l ajuți pe Bill să nu-și piardă curajul și să mă părăsească în fața altarului.

– Aș vrea s-o văd și pe asta! făcu Bill o grimasă.

Era atâta dragoste în privirea pe care Bill i-o aruncă lui Karen, ca și în răspunsul ei, încât Marsh plecă ochii. După o clipă, întrebă cu voce ezitantă:

– Cât credeți că le va lua femeilor să se hotărască?

– Ah, s-au hotărât în clipa în care au aflat că eu și Molly nu suntem proprietarele localului, răspunse Karen nemulțumită. Avocatul lor este deja aici și sunt extrem de ocupate. Bărbatul a venit aici de o săptămână și țin întrevederi toată dimineața, apoi pleacă în oraș să trimită telegrame și să dea telefoane. Presupun că se străduiesc să adune banii, continuă ea aproape în pragul lacrimilor, dar se abține și zâmbi, ridicând brațele într-un gest de invins. Acum aștept securea să cadă.

– Am crezut tot timpul că doar banii pe care Bill trebuia să mi-i trimită vă țin departe unul de altul, se înfurie Marsh, dar acum a mai apărut și asta!

– Desigur, interveni Bill, nu se știe dacă sindicatul va vinde. La urma urmei, profitul e destul de mare!

– Dar, dacă pot avea un profit și mai mare din vânzarea lui, eu cred că o vor face, clătină din cap Karen.

– Crezi că au destui bani să cumpere acest loc? Mi se pare că trebuie să fie foarte mult, observă Marsh.

– Margery crede că nu e nici o problemă pentru ele și că l-ar considera o investiție excelentă. Desigur, plăcerea de a mă pedepsi pentru că am avut îndrăzneala să le răspund e doar un bonus, spuse Karen, clătinând din cap. Oare de ce nu pot să-mi țin gura? Vorbesc mereu fără să mă gândesc!

– Draga mea, Stan Blayden a început, tu doar ai adăugat picătura care a umplut paharul, încercă s-o consoleze Bill. Dacă Stan nu le-ar fi înfuriat, poate că nu ți-ar fi dat nici o atenție. Trebuie să fie obișnuite să nu fie plăcute.

Karen respiră adânc și se ridică, zâmbind spre Marsh.

– Ce ne-a apucat? spuse ea repede. Marsh a călătorit atât de mult ca să ne spună despre planurile lui minunate, iar noi, în loc să ne bucurăm împreună cu el, îl împovărăm cu problemele noastre. Nu e cinstit, Marsh. Te rog să ne ierți.

– Hei, nu fi copil, Karen, o certă Marsh. Planurile mele erau foarte importante și pentru că vă permiteau să vă căsătoriți mai repede decât vă așteptați.

– Ar trebui să facem o petrecere pentru tine și Gail, declară tânăra cu fermitate.

– Mulțumesc, Karen, dar trebuie să mă întorc la spital. N-am avut timp decât să zbor până aici să-i spun lui Bill vestea și să-i văd figura

la auzul ei. Era ceva ce nu voiam să-i spun la telefon sau într-o scrisoare.

– E foarte frumos din partea ta, Marsh. O să te întorci la nuntă? întrebă Karen zâmbindu-i lui Bill, care o cuprinsese în brațe.

– Nu vom rata acest eveniment pentru nimic în lume, eu și Gail, promise bărbatul. Apoi va trebui să veniți la nunta noastră. Aproape că n-ar fi legal fără voi. Și dumneavoastră trebuie să veniți, doamnă Justin.

– Ce drăguț ești! zâmbi Molly. Oricum, era imposibil să fii altfel, fiind fratele lui Bill. E unul dintre favoriții mei.

– Poți să vezi deja, Marsh, că nu voi avea nici o problemă cu soacra, îi făcu Bill un semn cu ochiul fratelui lui, cuprinzând-o pe Molly cu un braț.

– Norocosule! se văită Marsh. Mama lui Gail a murit când era o copilă, așa că suntem niște orfani singuratici.

– Poate erați, comentă Molly cu fermitate, dar din această clipă sunteți adoptați. Voi fi și soacra ta și a lui Gail, pe lângă a lui Bill.

Bărbatul părea încântat, iar noua lui soacră îl sărută, bătându-l pe umăr cu afecțiune.

Marsh privi spre ea, apoi spre fratele lui.

– Cât de norocos poți să fii? comentă el zâmbind.

***

Margery stătea ghemuită în cel mai îndepărtat colț al salonului, departe de grupurile vesele și gălăgioase care așteptau sosirea orei

cinei. Dar, în clipa în care intră în cameră, ochii lui Stan se fixară asupra ei, ca și cum camera ar fi fost goală, iar el se îndreptă cu pas sigur spre ea.

– Bună. Unde îți este paznicul? întrebă el.

Margery ridică privirea nefericită spre el, apoi privi în altă parte.

– Dacă vrei să spui Greg… începu ea cu voce răgușită.

– Desigur că la el mă refer. Pot să mă așez?

– Sigur că da.

– Promit că, în clipa în care apare o să fug imediat, ca un iepure speriat de lătratul unui copoi, glumi el.

– Pleacă mâine dimineață, ridică ea din umeri, ignorând declarația lui.

– Ah, de aceea arăți atât de supărată, înțelese el, făcând un efort să-și ascundă dezamăgirea.

Tânăra îl privi nedumerită.

– De ce m-ar deranja că însărcinarea lui Greg a luat sfârșit? întrebă ea.

Stan se încordă.

– A luat sfârșit?

– Nu cred că domnișoara Emily e foarte mulțumită de modul în care s-a achitat de îndatorire, mărturisi ea. Desigur că mi-a spus să ies, dar era foarte supărată. Iar domnișoara Anne i-a spus că e un încurcă-lume și că va cere să fie concediat.

– Mi se pare modul în care operează ele. Probabil că acum a venit vremea să-i plătească salariul, iar aceasta este o soluție.

Margery spuse repede:

– Nu cred. Cred că nu le-a plăcut cum s-a descurcat.

– Ai idee dacă afacerea s-a încheiat? întrebă el liniștit.

– Oh, sunt sigură că da. Domnișoara Emily obține întotdeauna ce-și dorește. Nu lasă pe nimeni și nimic să-i stea în cale.

După o perioadă de tăcere, Stan se auzi spunând ceva ce nu credea că va spune vreodată, care îl sperie la fel de mult ca pe Margery:

– Mi-ai lipsit în aceste două săptămâni.

Ea îl privi cu ochi mari, nedumeriți.

– Cum așa? întrebă ea. Am fost aici.

– La fel și acest Jason, se încruntă el. Pentru că părea să fi intrat în grațiile paznicelor tale, iar eu nu, am ales să stau deoparte.

Tânăra era nedumerită și într-un fel jenată, iar Stan deveni conștient de acest lucru. Se ridică repede.

– Ne mai vedem pe aici, Margery, începu el să spună.

Ea întinse o mână spre el, într-un gest rugător.

– Stan, nu pleca… Asta dacă nu trebuie să te duci undeva. Știu că nu sunt o companie prea plăcută. Sunt atât de îngrijorată!

Stan se așeză, aplecându-se spre ea.

– Îngrijorată, Margie? întrebă el cu voce blândă. Pot să te ajut cu ceva?

– Presupun că n-ar trebui să vorbesc despre acest lucru. Nu vreau să fiu o bârfitoare.

– N-ai cum să fii bârfitoare, Margery, o asigură el.

Ea îl privi rugător.

– Stan, îmi este atât de teamă că au cumpărat pensiunea Granada! Dacă au făcut-o, ce se va întâmpla cu Karen și cu Molly? șopti ea cuprinsă de o teamă atât de vizibilă, încât Stan îi prinse mâinile într-un gest liniștitor.

– Karen se va mărita cu Bill și va trăi fericită până la adânci bătrâneți, spuse el cu fermitate.

– Dar ține atât de mult la pensiune!

– Ține mai mult la el, draga mea.

Nici unul dintre ei nu o zări pe domnișoara Emily, înaltă și rigidă, înfricoșătoare cu expresia ei mohorâtă și plină de furie, îndreptându-se spre ei.

Grupurile care discutau deveniră tăcute, în clipa în care ajunse lângă cei doi. Vocea ei era furioasă când explodă:

– Așadar, aici erai, Margery! Ar fi trebuit să știu că te vei strecura pe undeva cu această creatură! Du-te și pregătește-te pentru cină! Arăți foarte neîngrijită.

Tânăra își smulse mâna de sub cea a lui Stan și fugi din salon, foarte roșie la față.

Domnișoara Emily întoarse privirea furioasă spre Stan, care se străduia să-și păstreze calmul.

– În ceea ce te privește, tinere, credeam că ai mai mult respect de sine și mândrie, încât să nu te strecori prin colțuri flirtând cu menajerele!

– Eu sunt surprins să descopăr că aveți destulă mândrie și respect de sine să vă purtați ca o doamnă în public, șuieră el printre dinți.

Femeia trase aer în piept cu furie.

– A, tu…se bâlbâi ea, arătând ca și cum ar fi vrut să-l strângă de gât.

– Mai bine nu spuneți nimic, pentru că va trebui să vă răspund și prefer să nu șochez o femeie în vârstă, o întrerupse el, ridicându-se și ieșind din cameră.

Domnișoara Emily deveni în cele din urmă conștientă de cei din cameră, care o priveau șocați și cu răceală. Ochii ei trecură în revistă figurile acuzatoare, dar nimeni nu spuse nici un cuvânt. În cele din urmă, se întoarse pe călcâie și ieși, înfuriată și amenințătoare.

Pentru o clipă, în salon domni tăcerea, apoi turiștii se priviră unii pe alții. Tăcerea fu spartă de doamna Hopeton, care se ridică și zâmbi celor din jur.

– E păcat că astfel de persoane au ajuns într-un loc atât de plăcut, spuse ea. Tata și cu mine venim aici de ani buni, dar n-am mai întâlnit pe cineva atât de dificil. E păcat, nu-i așa? Pensiunea Granada este un loc fermecător, iar acest lucru este regretabil.

Restul invitaților murmurară aprobator, pentru că toată lumea o plăcea. Ea zâmbi și părăsi salonul. În drum spre căsuța în care locuia, o întâlni pe Karen.

– Karen, ai câteva minute? Aș vrea să-ți vorbesc, spuse doamna Hopeton.

– Desigur, doamnă Hopeton.

Femeia o conduse spre căsuța în care era cazată, iar Karen o urmă înăuntru, simțindu-se ca un copil neascultător chemat la directoarea școlii.

– Ia loc, te rog, o invită doamna Hopeton. Din câte știi, eu și tata iubim pensiunea. Venim deja de câțiva ani…

– Știu, doamnă Hopeton, iar Molly și cu mine așteptăm în fiecare an sosirea dumnevoastră. Sezonul nu începe oficial decât în clipa în care ați ajuns.

– Mulțumesc, Karen, e foarte drăguț din partea ta. Dar îmi este teamă că am o plângere.

– Da? Îmi pare rău.

– Karen, de ce în numele cerului le-ați lăsat pe cele două bătrâne îngrozitoare să stea aici? explodă doamna Hopeton.

Karen făcu o grimasă.

– Am crezut că sunt în trecere. Apoi au hotărât să stea, iar mie mi-a fost milă de Margery. Presupun că au făcut din nou ceva neplăcut, nu-i așa?

– Domnișoara Emily, într-adevăr. Draga mea, îmi e teamă că va trebui să le dai banii înapoi și să le ceri să plece, pentru binele tuturor.

– Îmi este teamă că eu și Molly va trebui să plecăm, clătină tânăra din cap. Vedeți, cele două domnișoare Poindexter cumpără pensiunea Granada.

Doamna Hopeton arătă de parcă fusese lovită.

– Cum adică? întrebă ea neîncrezătoare.

– Vor să cumpere pensiunea, repetă Karen. De aceea este Gregory Jason aici. E trimis de avocații lor, cu scopul de a pregăti actele pentru afacere. Probabil că este deja încheiată. Molly și cu mine așteptăm în orice clipă să fim anunțate că locul și-a schimbat proprietarii. Sunt sigură că primul act al noilor proprietari va fi să ne concedieze pe mine și pe Molly.

Doamna Hopeton asculta cu uimire.

– Dar e incredibil, protestă ea. De ce ar vrea să cumpere pensiunea?

– Pentru că le-am înfruntat, spuse Karen, străduindu-se să-și rețină lacrimile.

– Vrei să spui că te-ai certat cu ele? insistă femeia.

Zâmbetul lui Karen era mai degrabă o grimasă dureroasă.

– Nu neapărat, recunoscu ea. Dar domnișoara Emily a fost deranjată de atitudinea mea și totul a degenerat. Era deja supărată pe Stan Blayden care-i spusese niște adevăruri neplăcute, iar ceea ce am spus eu probabil a umplut paharul. În cele din urmă, au cerut trimiterea lui Greg și de atunci au fost foarte ocupate și foarte triumfătoare. Sunt sigură că vor prelua totul peste o zi, două.

Se strădui să-și înghită lacrimile, apoi se ridică, reușind să zâmbească.

– Dacă mă scuzați acum, doamnă Hopeton, trebuie să mă duc s-o ajut pe Molly, spuse ea, ieșind aproape în fugă.

Capitolul 9

Greg privi spre Margery, așezată lângă el în mașină, apoi spuse cu voce răgușită:

– Margie, nu-mi place să plec și să te las.

Ea îl privi și zâmbi ușor.

– Oh, voi fi bine, Greg. Sunt îngrijorată pentru Molly și pentru Karen, șopti ea. Pensiunea este atât de frumoasă și este casa lor. N-am avut niciodată o casă, dar îmi imaginez cum se simt.

Bărbatul dădu din cap, încordându-se.

– Acesta este unul dintre motivele pentru care domnișoara Emily era atât de supărată. A spus că nici măcar n-am încercat să descopăr numele firmei care a cumpărat-o de la sindicat, în urmă cu doi ani.

Margery îl privi cu uimire.

– Sindicatul nu mai este proprietarul pensiunii? întrebă ea.

– Desigur. Nu știai?

– Nu, mie nu mi se spune nimic– sau nu mi se dă nici o șansă să aflu, declară ea indignată, apoi se îndreptă. În acest caz, dacă

sindicatul nu mai este proprietar, poate că domnișoarele nu-l vor putea cumpăra.

Gregory clătină din cap, nemulțumit că e nevoit să distrugă și această urmă de speranță.

– Nu se vor opri până când nu vor reuși, observă el. Domnișoara Emily reacționează în fața opoziției cu încăpățânarea unui măgar. Mi-aș fi dorit ca sindicatul să nu recunoască schimbarea proprietarului, ci să stabilească un preț excesiv de mare. Dar avocatul a răspuns doar că localul nu le mai aparține și că firma cumpărătoare a insistat că este o investiție și că nu vor să fie deranjați de cumpărători potențiali. Așadar, numele firmei nu va fi menționat când aceștia vor cere informații sindicatului.

– În acest caz, e foarte bine…

Greg nu era de acord.

– Oh, sunt atât de multe căi de a afla o informație, indiferent de cât de secretoși vor fi avocații sindicatului, spuse el. Iar domnișoara Emily a angajat o firmă de investigații, recomandată de avocații ei. Chiar dacă o va costa toți banii pe care-i are, e hotărâtă să cumpere pensiunea. O să fie extrem de costisitor, dar o urăște cu adevărat pe Karen.

Margery își șterse o lacrimă, iar Greg întinse un braț spre ea, cuprinzând-o și trăgând-o aproape.

– Margie, draga mea, dacă aș fi sigur că mai am o slujbă când mă întorc la New York, ți-aș cere să fii soția mea, șopti el.

Speriată, tânăra se îndreptă și se îndepărtă de el.

– Mulțumesc, Greg, răspunse ea. E foarte drăguț din partea ta.

– Nu te preface neștiutoare! Drăguț, la naiba! Margie, cred că știi că sunt îndrăgostit de tine, protestă el.

– N-am știut, sincer nu, se bâlbâi ea. Oh, Greg, îmi pare foarte rău.

Greg își retrase brațul, punând mâna pe volan. Mașina țâșni înainte ca un cal sălbatic.

– Ceea ce înseamnă, desigur, că tu nu simți același lucru, spuse el cu fermitate.

– Îmi pare rău, Greg. Îmi placi foarte mult, dar cred că nu știu mare lucru despre dragoste.

Bărbatul opri mașina la marginea drumului, apoi se întoarse spre ea și o luă în brațe. Ridicându-i bărbia spre el, se aplecă și-i luă în stăpânire buzele într-un sărut pasionat, dar totuși blând.

Pentru o clipă, sub atingerea lui, ea rămase nemișcată, apoi făcu o mișcare de retragere. El o eliberă imediat. Rămase cu mâinile pe volan, strângându-l cu putere, în timp ce Margery se retrase cât de mult era posibil, privindu-l cu ochi mari.

Părură să treacă secole, până când Greg fu din nou în stare să vorbească.

– Nu? întrebă el.

Răsuflarea lui Margery era încă tăiată, dar reuși să răspundă:

– Nu.

Greg porni din nou mașina și, în timp ce mergeau pe autostradă, ea aștepta cu teamă să-l audă vorbind.

– Așadar, acum știi cum este să fii îndrăgostit– sau cel puțin cum ar fi, dacă ai simți ceea ce simt eu, spuse el în cele din urmă, cu voce răgușită.

– Îmi pare rău, murmură ea.

– Oh, la naiba! se răsti el. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai plânge. "Îmi pare rău". N-ai de ce să-ți pară rău. Eu te iubesc, tu nu mă iubești și asta este tot. Cutez să spun că voi trece peste asta.

– Sunt sigură că o vei face, spuse ea repede.

– Mulțumesc. Crede-mă, mă voi strădui.

– Nu cred că va trebui să muncești prea tare, declară ea cu seninătate. De fapt, nu mă iubești, ci mai degrabă îți este milă de mine.

– Așa crezi?

– Desigur, îl asigură ea. Numai că nu mi-am dat niciodată seama că sunt privită cu milă. Știam că sunt oameni care făceau acte de caritate în cazul meu, desigur. Domnișoarele Emily și Anne nu m-au lăsat niciodată să uit acest lucru.

– Sunt sigur!

– Karen spune că le-am lăsat să-mi înfrângă spiritul. Presupun că are dreptate, șopti ea, apoi rămase pe gânduri. Oamenii al căror spirit a fost înfrânt, îl mai repară vreodată? întrebă ea într-un sfârșit.

Greg o privi câteva secunde cu uimire.

– Vrei să spui că te străduiești să capeți destul spirit, încât să poți să le scuipi pe vrăjitoare în ochi? întrebă el.

– Nu cred că vreau să merg atât de departe, dar mi-ar plăcea să le pot răspunde și să nu mai permit să fiu tratată de sus și comandată.

– Foarte bine, o astfel de dorință este începutul vindecării unui spirit înfrânt, zâmbi Greg. Vei avea nevoie de curaj și de timp. Uite cine vorbește! se autoironiză el.

Margery era nedumerită.

– Nu înțeleg, Greg.

– Ei bine, la birou la noi nimeni nu le suportă pe cele două domnișoare Poindexter, explică el. Când apar în vizită, cu toții își amintesc de tot felul de întâlniri urgente și fug încotro văd cu ochii. Dar, de fiecare dată, reușesc să prindă pe cineva mai în vârstă, care nu poate alerga la fel de repede. Întotdeauna când pleacă în vacanță, tot biroul răsuflă ușurat. Așadar, în clipa în care au dat telefon și au cerut să fie trimis cineva aici, a fost o adevărată discuție despre cine va fi nefericitul. În cele din urmă, s-au ales trei dintre noi, care puteau să se ocupe de această problemă. Șefii noștri nu vor să le piardă de cliente, iar noi trei eram ușor de înlocuit. Până la urmă, am jucat pocher, iar învinsul trebuia să vină aici.

Bărbatul zâmbi amar, apoi oftă.

– Sunt un jucător de pocher îngrozitor, recunoscu el.

– Cu toate acestea, mă bucur că ai venit, Greg, zâmbi ea.

El o privi cu atenție, apoi parcă în fața restaurantului în care urmau să ia cina. Privirea lui era gravă.

– Chiar te bucuri, Margie? întrebă el în cele din urmă. Eu nu sunt sigur că mă bucur. Domnișoara Emily crede că am scrântit-o intenționat și poate cere demisia mea… Iar dacă n-aș fi venit, nu m-aș fi făcut de rușine din cauza ta, pentru că nu te-aș fi cunoscut.

– Oh, Greg, șopti ea.

Bărbatul coborî din mașină, refuzând s-o asculte, apoi îi dădu mâna s-o ajute.

– Dacă mai spui o singură dată că îți pare rău, o să te lovesc în plină stradă. Acum, să mergem la masă.

Margery îl urmă în tăcere, apoi zâmbi slab când se așezară la masă.

După ce chelnerul plecă, el o privi lung și apoi oftă.

– Cred că o să mi te scot din minte la un moment dat, spuse el mohorât, apoi adăugă brusc. Presupun că este Stanley Blayden.

Tânăra îl privi uimită, îmbujorându-se.

– Stan Blayden? repetă ea, de parcă auzea numele pentru prima oară.

– Cel de care ești îndrăgostită, completă el.

Confuză, ea se bâlbâi cu greu:

– Ce prostie! De ce aș fi îndrăgostită de el?

– Sincer să fiu, nu văd de ce n-ai fi. Personal, nu cred că este tocmai visul de iubire al unei tinere, dar de unde să știu eu? Ești îndrăgostită de el, nu-i așa?

– Desigur că nu.

El dădu din cap și oftă.

– Așa este, cum îmi imaginam. Dacă n-ar fi fost așa, ai fi râs și ai fi făcut o glumă. Dar nu, mă privești cu ochi mari și negi cu foarte mare hotărâre. Presupun că ar fi trebuit să mă aștept la așa ceva. La urma urmei, îl cunoști de mai multă vreme. Poate că, dacă aș fi fost mai devreme aici… sau poate că nu.

Margery se simțea jenată, dar era și curioasă. Greg rămase o clipă pe gânduri.

– Mi-ai spus că nu știi foarte multe despre dragoste, îi aminti el.

– Nu știu. Cum aș putea? N-am cunoscut nici un bărbat, în afară de tine și de Stan, mărturisi ea.

– Când te-am sărutat, spuse el, n-ai avut nici o reacție. A fost ca și cum mi-aș fi sărutat sora. Cum te-ai simțit când te-a sărutat?

Ea își ținu respirația, uimită.

– Nu m-a sărutat niciodată! protestă ea.

– Nu? ridică el mirat sprâncenele. V-ați întâlnit, nu?

– Am petrecut o după-amiază pe plajă.

– Și n-a cerut un sărut de noapte bună?

– Doamne, nu! Domnișoara Emily ne aștepta și era atât de furioasă, încât s-au certat. A fost prima dată când i-a trecut prin cap ideea să cumpere pensiunea.

Greg dădu din cap gânditor.

– Trebuie să spun că nu e genul întreprinzător, comentă el.

– Karen crede– în fine, se pare că nu e genul care se îndrăgostește, spuse ea în cele din urmă.

Bărbatul începu să râdă.

– Draga mea, crede-mă! Orice bărbat care este "genul care nu se îndrăgostește" își găsește în cele din urmă nașul. Din felul în care se uită la tine…

Nu continuă, rămânând pe gânduri.

– Nu știi prea multe despre Blayden?

– Nu…

– Nici măcar nu știi dacă nu e cumva căsătorit?

Din privirea ei, bărbatul înțelese că aceasta fusese o lovitură puternică.

– Probabil asta e, dădu el din cap. E căsătorit, așa că nu face mișcări compromițătoare cu tinere neexperimentate.

– Dar, dacă este căsătorit, unde este soția lui?

El zâmbi atotștiutor.

– Poate că sunt separați și vor să divorțeze. Dacă va reuși, poate va încerca să te cucerească.

Margery, tulburată, dădu peste paharul cu apă. În timp ce chelnerul încerca să șteargă apa și aduse un alt pahar, Greg rămase tăcut. Mai târziu, începu să spună povești amuzate despre prietenii lui din New York, iar ea putu, în sfârșit, să se relaxeze.

***

Era aproape miezul nopții, când Greg o aduse acasă. Rămaseră o clipă pe scări. În spatele lor, căsuța numărul opt era tăcută. Un vânt ușor răcorea aerul.

– A fost o seară plăcută, Greg, șopti ea, grijulie să nu deranjeze pe nimeni și mai ales pe cele două bătrâne.

– Da, ce să spun, făcu el o grimasă. Dar, cel puțin, acum știu unde mă aflu în relația aceasta. Presupun că trebuie să fiu recunoscător.

Apoi, în întunecimea nopții, se aplecă spre ea și o sărută, plecând apoi repede. Margery nu apucă decât să ridice mâna spre buze. Se strecură în căsuță, atentă să nu facă nici un zgomot, apoi în pat.

Părea să fi trecut doar câteva secunde, când fu trezită brusc.

Se ridică în pat acoperindu-se speriată, văzând-o pe domnișoara Emily aplecată asupra ei.

– Ce s-a întâmplat? Ce este în neregulă? întrebă tânăra.

– Nimic, răspunse femeia, iritată. O să plecăm azi, în funcție de cât de repede poți să pregătești mașina.

– Plecăm? întrebă Margery, nedumerită. Dar credeam că vreți să cumpărați pensiunea.

Mânia era vizibilă pe figura femeii.

– Să cumpărăm pensiunea? De unde ți-a venit o idee atât de absurdă? N-am primi-o nici dacă ni s-ar face cadou, răspunse ea înfuriată.

Ușurată, Margery exclamă, fără să se gândească:

– Oh, Karen o să fie atât de mulțumită!

– Așadar, prostul acela de Jason a vorbit, nu? O să am grijă să fie concediat. Ridică-te mai repede și îmbracă-te. Vreau să plecăm cât mai devreme.

Ascultătoare, tânăra se dădu jos din pat, apoi se întinse spre halat și papuci.

– Unde mergem? Înapoi la New York?

– În nici un caz! Sunt destule locuri în Florida unde putem să ne încheiem vacanța. Anne a propus Fort Meyers, declară domnișoara Emily. O să mergem până unde găsim locuri libere și unde nu se cer bani în avans pentru întreg sezonul.

Margery o privi speriată.

– Karen a dat banii înapoi? întrebă ea.

– Nu e treaba ta, se răsti domnișoara Emily. Acum, mișcă-te mai repede.

Tânăra alergă spre duș, apoi se îmbrăcă repede. Când ajunse în cameră, cele două femei tocmai ieșeau pentru micul dejun.

– Tu stai aici să faci bagajul. O să-ți aducem noi micul dejun, îi spuseră scurt.

– Să nu uitați ceva pentru Chrissie, le rugă ea.

– Poate să mănânce din porția ta, spuse domnișoara Emily. Și nu m-am hotărât încă dacă o să-l luăm sau nu cu noi. M-am cam săturat de motanul ăsta.

Ușa se trânti după ele, iar Margery auzi sunetul pașilor îndepărtându-se. Se așeză pe un scaun, cu capul în mâini. Se ridică în cele din urmă, își șterse lacrimile și, cu o figură tristă și palidă, începu să facă bagajele. Tocmai trăgea de o valiză imensă, încercând să o urce în portbagaj, când auzi o voce în spatele ei:

– Lasă-mă să te ajut.

Speriată, dădu drumul valizei, iar Stan, îndoindu-se din cauza greutății neașteptate, o urcă în portbagaj. Apoi se întoarse spre ea, privind-o încruntat.

– Acum ce s-a mai întâmplat? întrebă el. L-am văzut pe Jason plecând, așa încât presupun că vrăjitoarele sunt mulțumite.

– N-au cumpărat pensiunea, Stan… Vom pleca imediat ce toate bagajele sunt gata, spuse ea, cu ochii plini de lacrimi care începură să-i curgă încet pe obraji.

– Plecați? N-au cumpărat pensiunea? Margery, ce tot spui?

Margery ridică privirea spre el și, spre propria uimire, întrebă brusc:

– Stan, ești căsătorit?

Nu fu capabilă să-i susțină privirea, la fel de uimită ca a ei.

Tânăra se întoarse spre căsuță, scuzându-se peste umăr:

– Îmi pare rău. N-am dreptul să întreb așa ceva. Nu e treaba mea.

Stan o ajunse din urmă, o prinse de braț și o obligă să se așeze pe unul dintre scaunele din spatele căsuței.

– Nu, trebuie să înțeleg despre ce e vorba, spuse el tăios. Ca să-ți răspund la întrebare: nu sunt căsătorit, n-am fost niciodată

și n-am avut intenția să fiu. Acum, îmi spui despre ce este vorba? De ce pleacă vrăjitoarele?

– Au spus că s-au plictisit de pensiunea Granada, explică ea, că poate le va plăcea mai mult Fort Meyers și că vom conduce până la un local unde nu se cere închiriere sezonieră. Și au spus că nu pot să-l iau pe Chrissie.

Înainte ca el să răspundă, ea continuă:

– Dar desigur că pot. Nu pot pleca fără el, iar ele nu pot pleca fără mine. Numai că-i place foarte mult aici. Mă întreb dacă n-ar vrea cumva Karen să-l păstreze…

Stan se așeză lângă ea și-i șterse ochii cu o batistă.

– Și Greg Jason?

Nedumerită, ea îl întrebă:

– Ce e cu Greg Jason?

– O să te măriți cu el?

Ea îl privi cu ochi mari.

– Doamne, nu! reuși să îngâne în cele din urmă, surprinsă să vadă ușurarea de pe figura lui.

– Când te-am văzut sărutându-l noaptea trecută… începu el, apoi răspunse murmurului ei. Da, v-am văzut. Eram afară, fumam înainte de culcare, când v-am văzut. N-am auzit ce v-ați spus, dar am văzut că v-ați sărutat.

– Dar își lua rămas-bun, pentru că probabil nu-l voi mai revedea niciodată! exclamă ea.

El dădu din cap.

– Să nu crezi că-mi pare rău din această cauză, spuse el cu fermitate. Ce spuneai despre cumpărarea pensiunii?

– Nu știu prea bine nici eu, recunoscu ea. Cred că a fost ceva în neregulă. Erau foarte supărate pe Greg și au promis că-l vor concedia.

Stan ridică din umeri.

– Dacă firma care-l are drept angajat are un pic de bun-simț, o să-i dea o mărire de salariu. O să merite să vezi figurile vrăjitoarelor. Mă întreb dacă vizita pe care le-au făcut-o domnul și doamna Hopeton are vreo legătură cu decizia de a pleca.

Margery întrebă curioasă:

– Chiar au venit în vizită? Doamna Hopeton era foarte supărată când domnișoara Emily a făcut acea scenă în salon.

– Știu, fu de acord Stan. Dar nu prea îmi vine să-i văd pe cei doi soți, atât de drăguți, amenințându-le cu ceva și dându-le douăzeci și patru de ore să plece. Tu poți?

– Nici eu. Dar e ciudat că s-au hotărât să plece atât de repede, după ce au plătit închirierea pentru un întreg sezon.

Bărbatul o privi cu afecțiune.

– Să nu ne facem probleme pentru aceste lucruri, Margie. Să mergem să luăm micul dejun, poate că lucrurile vor arăta mai puțin confuz, propuse el, ridicându-se și dându-i mâna.

Margery se ridică în picioare, cu o privire alarmată.

– Oh, nu pot, Stan. Domnișoara Emily a spus că-mi aduce ceva de mâncare. Trebuie să termin de împachetat, pentru că vor să plecăm devreme.

Stan o prinse de mână și o reținu cu fermitate.

– Mergi cu mine în sala de mese pentru micul dejun, apoi o să stăm de vorbă, îi spuse el.

Când tânăra își ascunse fața udă de lacrimi în mâini, el o prinse de umeri și o întoarse în direcția camerei lui, șoptindu-i:

– Fugi să te speli pe față, dar grăbește-te. Mi-e foame! Poate găsim și niște creveți pentru Chrissie.

Ea ezită o clipă, apoi o luă la fugă spre camera lui. Înainte de a se întoarce, domnișoara Emily și domnișoara Anne apărură pe alee, prima purtând o tavă acoperită cu un șervețel. Aproape îi dădu drumul când îl văzu pe Stan. Îl întrebă furioasă:

– Tinere, ce cauți aici?

– O aștept pe Margie. O să mergem împreună la micul dejun, explică el cu o voce calmă.

– În nici un caz. I-am adus micul dejun.

Cu seriozitate, Stan ridică șervețelul și văzu o ceașcă mică de cafea și două felii de pâine prăjită.

– Margie este în creștere și are nevoie de un mic dejun mai substanțial, spuse el. Mai bine le păstrați, poate rontăiți ceva. Cred că vom întârzia.

– Margery nu va merge nicăieri cu tine, se răsti femeia. Are treabă. Vom pleca imediat ce termină de făcut bagajele.

– Margery merge cu mine la micul dejun.

– Tinere, nu-ți voi tolera insolența și amestecul în treburile noastre.

Stan o privi curios. În spatele lui, Margery apăruse în cadrul ușii și rămăsese nemișcată la vederea celor două femei.

– Margery! N-ai terminat de făcut bagajul, observă domnișoara Emily cu răceală, iar micul dejun ți se răcește.

Stan îi zâmbi cu tandrețe tinerei de lângă el, apoi o înconjură cu brațul și, ignorându-le pe cele două femei, spuse cu blândețe:

– Să mergem, draga mea. Sunt mort de foame.

Lăsându-le pe cele două surori să se uite uluite după el, o trase pe Margery spre sala de mese.

Margery aruncă o privire spre cele două domnișoare Poindexter, apoi se strânse mai aproape în brațele lui.

– Sunt furioase, șopti ea.

– Nu-i așa? zâmbi el.

– Or să se răzbune pe mine, clătină ea din cap cu teamă.

Stan se opri, îi întoarse fața spre el și spuse calm:

– Draga mea, ascultă-mă. Nimeni, repet: nimeni nu te va mai trata vreodată incorect, verbal sau în orice alt fel, începând de azi. Nu permit ca soția mea să fie necăjită de nimeni altcineva decât de mine.

Margery îl privi lung, încercând să-și dea seama dacă vorbește serios sau glumește.

– Soția ta? repetă ea uimită.

– Desigur, răspunse el. O să te măriți cu mine, nu-i așa?

Figura ei frumoasă începu să strălucească, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Oh, Stan, șopti ea, cu o expresie neîncrezătoare, de parcă era prea frumos să fie adevărat, aș fi încântată– dacă ești sigur că vrei să ne căsătorim.

În mijlocul aleii, fără să-i pese dacă vor fi văzuți de cineva, el o trase în brațe.

– N-am fost niciodată mai sigur de ceva în toată viața mea, șopti el cu voce răgușită și plină de dragoste.

Ea răspunse cu un murmur aproape imperceptibil:

– N-am crezut niciodată că se va întâmpla ceva atât de minunat: să mă iubești.

– Cum aș fi putut să n-o fac? răspunse Stan la urechea ei, atingând-o cu buzele. Cum ar putea orice bărbat să se abțină?

Capitolul 10

Erau la o masă de două persoane, atât de absorbiți unul de celălalt, încât nu erau conștienți de prezența celorlalți în jurul lor. Karen îi privi o vreme, apoi se apropie de masa lor și le zâmbi.

– Margery, îmi pare rău că pleci în această dimineață, începu ea.

Stan ridică privirea, râzând și părând atât de copil în bucuria lui, încât tânăra femeie tăcu.

– O, nu pleacă nicăieri, declară el cu încântare, decât cu mine. O să fie soția mea! Felicită-mă, Karen. Cât de norocos poate fi un bărbat?

Margery ridică și ea privirea, la fel de radioasă ca bărbatul din fața ei.

– Oh, Karen, nu e minunat? Mă iubește! exclamă ea.

Karen le zâmbi cu căldură.

– Mă bucur atât de mult pentru voi! Desigur că te felicit, Stan, nu puteai fi mai norocos de atât.

– Oh, nu, Karen, eu sunt cea norocoasă, protestă Margery. Gândește-te numai: când am venit aici, nu aveam nimic al meu cu adevărat, în afara lui Chrissie, iar acum…

Mâna lui Stan îi acoperi degetele tremurătoare.

– Eu n-am avut nimic, nici măcar un Chrissie, dar acum… repetă el ca un ecou cuvintele iubitei lui, apoi ridică privirea spre Karen și trase încă un scaun la masă. Stai jos, Karen și ia micul dejun cu noi.

Tânăra se așeză, amuzată.

– Am luat deja micul dejun, dar o să beau o cafea cu voi, în timp ce-mi povestiți despre cum s-a întâmplat acest lucru minunat.

– E mult de povestit, zâmbi Stan ca un copil fericit. E o poveste lungă. Am crezut că s-a îndrăgostit de tipul acela Jason, dar mi-a spus că nu… și cele două vrăjitoare au început să facă bagajele…

– Cu asta m-au lăsat mască, recunoscu Karen. De ce își făceau bagajele? Eram foarte sigură că Greg era pe punctul să încheie afacerea și să le ofere pensiunea. Apoi domnișoara Emily a venit să-mi spună că vor pleca, m-am oferit să-i restitui banii și ea m-a refuzat. Pur și simplu, nu pot înțelege.

– Cerule, nici eu! exclamă Margery. E foarte ciudat.

– E puțin spus, dădu și Stan din cap. Trebuie să fie ceva foarte bizar la mijloc, dacă ele au refuzat bani. Oare despre ce să fie vorba?

– Poate că o să aflu când o să le conduc la Fort Meyers, sugeră Margery, neliniștită.

– Draga mea, nu le conduci nicăieri, declară Stan cu fermitate.

– Oh, dar Stan, nu pot să conducă și nu vor părăsi mașina. Trebuie să le conduc. Dar o să mă întorc, promise ea.

– O să găsim pe cineva care să le conducă, dar această persoană nu va fi logodnica mea, poți să pariezi! spuse Stan, apoi o privi pe Karen. Crezi că Bill va găsi pe cineva în stare să conducă monstrul acela de mașină?

Tânăra femeie zâmbi.

– Sunt sigur că se va strădui, mai ales când va afla cum stau lucrurile.

Stan se întoarse spre Margery:

– Termină de mâncat, apoi o să mergem să-l vedem pe Bill și să-l rugăm să ne ajute.

– Am terminat, declară Margery, ridicându-se repede.

– Ne vedem curând, Karen, spuse Stan, conducând-o pe Margery spre ieșire.

Câteva clipe mai târziu domnișoara Emily intră în sala de mese, cu pălăria și mănușile, gata de plecare.

– Unde sunt? o întrebă ea pe Karen, care se afla acum la tejghea.

– Vă referiți la Stan și la Margery? întrebă Karen politicos.

– Desigur că mă refer la Margery. Sper cu toată sinceritatea că nu-l voi mai zări vreodată pe acel tânăr, se încruntă femeia. Anne și cu mine suntem gata, iar Margery a avut cu siguranță timp pentru micul dejun. Unde este?

Tonul ei era acuzator, ca și cum Karen ar fi ascuns-o.

– A plecat cu Stan la benzinăria lui Bill ca să găsească o persoană care să vă conducă, răspunse Karen.

– Cineva care să ne conducă? o întrerupse femeia, ultragiată. Margery o să conducă, desigur, așa cum a făcut mereu.

– Mi-e teamă că nu, domnișoară Emily. Margery se va căsători cu Stan.

– Poftim? Nu permit așa ceva!

– Iar Stan nu va permite să vă conducă ea, așa că a plecat să vă găsească un șofer, continuă Karen cu voce calmă.

Femeia o privi înfuriată.

– Tu ești de vină pentru toate acestea, Karen Justin. Tu ai pus-o să facă asta. Era o fată drăguță, liniștită, docilă– înainte de a veni aici.

– Speriată de moarte de dumneavoastră și de sora dumnevoastră și fără un prieten pe lume, în afară de pisica ei. Iar acum se va căsători cu un bărbat care o adoră, va fi a cuiva care o iubește și este bun cu ea. Mi-ar plăcea să mă consider responsabilă pentru ceea ce i s-a întâmplat, dar adevăratul binefăcător este Stan.

Domnișoara Emily o privi cu ură.

– Am avut grijă de ea o viață întreagă, iar acum ne răsplătește așa? Aceasta e recunoștința ei, să ne lase blocate într-un loc îngrozitor! spuse ea în cele din urmă, de parcă vorbele i-ar fi ieșit din gură împotriva voinței ei.

– Domnișoară Emily, îmi pare rău că n-ați avut o ședere plăcută, declară Karen. Dacă este doar din cauză că n-ați putut cumpăra pensiunea…

– Cine spune că voiam să cumpărăm această nenorocire? se răsti femeia. Am crezut că va fi o investiție, dar în clipa în care Jason a terminat investigația, am realizat că ar fi însemnat de fapt să turnăm bani într-o gaură de șoareci! N-am fi luat-o la nici un preț!

Se întoarse să plece, apoi adăugă peste umăr:

– Spune-i lui Margery că o așteptăm.

– O să-i spun, domnișoară Emily, imediat ce se întoarce.

– Ar fi bine să fie curând. Răbdarea mea este aproape epuizată.

Ieși trântind ușa, iar Jennie, care fusese martoră la această scenă, zâmbi amuzată.

– Scotea fum pe nări bătrâna, nu-i așa? Am auzit ce ai spus despre Margery și Stan. Chiar se căsătoresc?

Karen îi răspunse la zâmbet.

– M-au asigurat că este cât se poate de adevărat. Nu e minunat?

– Ba da, sunt sigură că e o minune! spuse tânăra femeie chicotind. Acum mă bucur că l-am săpunit ziua trecută.

Își dădu deodată seama ce spusese și se înroși, privind-o pe Karen rușinată.

– Ce vrei să spui? o întrebă aceasta, cu o privire tăioasă. Cum adică l-ai săpunit? Unde, de ce și cum?

Jennie era roșie ca focul și evita privirea lui Karen.

– Oh, eu și gura mea cea mare, se văită ea. Ei bine, stătea la tejghea, plângându-și de milă pentru că Margery ieșise la o întâlnire cu Greg. Iar eu, i-am spus câteva… nimic mai mult. La urma urmei, ce drept are să se plimbe de colo-colo simțindu-se nefericit, pentru că n-are destul creier să-și dea seama că e îndrăgostit de o fată și că trebuie să se ducă după ea?

Karen rămase o clipă gânditoare, iar Jennie văzu cu ușurare luminița amuzată din privirea ei.

– Karen, nu ești supărată pe mine pentru că m-am amestecat? întrebă ea.

Tânăra femeie izbucni în râs.

– I-am spus și eu niște lucruri asemănătoare, recunoscu ea.

– Oh, Karen, nu! exclamă Jennie.

– Ba da, i-am spus că, dacă nu e într-adevăr îndrăgostit de Margery, n-are nici un drept să îi acorde atenții care o vor face să se îndrăgostească de el. Și că n-are nici un drept să o rănească.

Cele două femei se priviră cu uimire, iar Jennie exclamă:

– Ce mișcare înțeleaptă ai făcut! Nimic în lume nu-l trezește pe un bărbat mai repede, decât un avertisment să stea departe de o femeie. Sunt niște încăpățânați, plini de idei contradictorii. E bine că femeile sunt mai istețe decât ei, dacă nu, țara asta ar duce-o tare prost!

Karen râse, înveselită.

– Dar ca să fie între noi, Jennie, se pare că i-am deschis ochii. Și cred că trebuie să fim mândre de acest lucru, nu? Se potrivesc atât de bine unul cu altul!

– La fel ca eu cu soțul meu, și ca tu cu Bill, făcu Jennie un semn cu ochiul, iar cele două femei se priviră încântate.

Era aproape ora prânzului, când Stan și Margery se întoarseră. Pe bancheta din spate stătea un bărbat între două vârste.

Stan opri mașina în fața căsuței numărul opt. Domnișoarele Emily și Anne, îmbrăcate și pregătite, apărură în cadrul ușii. Prima dintre ele părea furioasă, dar Stan o ignoră, ieșind din mașină. Străinul îl urmă, îndreptându-se spre Rolls, fără să le privească pe cele două femei.

– Hei, asta e într-adevăr o mașină, fluieră el încântat, mângâind aripa. Ce frumusețe! Uitasem cât le făceau de frumoase.

Se întoarse spre domnișoara Emily, care se uita la el furioasă, dar într-un fel atinsă de admirația lui evidentă la vederea mașinii.

– Se pare că ați avut mare grijă de ea, doamnă, spuse el.

– Domnișoară, îl corectă ea scurt. Știi ceva despre Rolls-Royce?

Bărbatul zâmbi cu nostalgie.

– Am ajutat la construirea lor, în timp ce această frumusețe tocmai ieșea pe piață, domnișoară. Știu ce fel de piese o compun. Pot să o fac să toarcă, la fel ca o pisică. Nu mai fac astfel de mașini– nici măcar la uzina Rolls!

Stan interveni:

– Domnișoară Poindexter, el este Charles Anderson, expert mecanic și un foarte bun șofer. O să vă conducă unde doriți, imediat ce sunteți gata.

– Mă bucur să vă cunosc, domnișoară, spuse bărbatul, apoi se întoarse să admire din nou mașina.

Domnișoara Emily aruncă o privire mânioasă spre Margery, care se apropie mai mult de Stan. Acesta o înconjură cu un braț protector.

– Te aștepți cumva să plecăm de aici cu un străin despre care nu știm nimic? începu femeia pe un ton aspru.

– Oh, am referințe, doamnă– adică domnișoară, spuse Charles, întinzându-i un plic voluminos. O să vă duc la Fort Meyers sau oriunde altundeva, fără să vă iau un ban, doar pentru bucuria de a mai conduce o asemenea minunăție.

Femeia îl privi cu uimire, apoi scoase câteva dintre scrisorile din plic. Ochii ei se măriră la vederea primei scrisori, apoi se întoarse spre Charles:

– Chiar ai fost șoferul unui duce? întrebă ea.

Bărbatul își permise un mic zâmbet.

– Oh, da, domnișoară– dar nu sunt mândru din fire și nu vreau să mă laud, explică el, întorcându-se spre mașină.

Domnișoara Emily îl privi cu uimire, se mai uită o dată peste scrisori, apoi le puse în plic și rămase o vreme pe gânduri.

– N-am de unde să știu că aceste scrisori sunt autentice, observă ea.

Charles o privi, încruntându-se imperceptibil.

– Domnișoară Poindexter, uite despre ce este vorba, spuse el. N-am venit să vă cer o slujbă. N-am nevoie, am moștenit ceva bani de la Înălțimea sa, așa că duc o viață foarte confortabilă cu acei bani și propriile economii. Dar domnul Blayden, aici de față, a venit să mă vadă, spunându-mi că e trimis de domnul Ramsey și că este un Rolls care trebuie condus la Fort Meyers. Am fost de acord să vin să văd mașina și pe cele două doamne. Dacă vreți să vă conduc, aș fi bucuros să mă aflu din nou la volanul acestei frumuseți. Dacă nu, asta este, o să-l rog pe domnul Blayden să mă ducă înapoi acasă.

– Ai cumva o uniformă de șofer? întrebă femeia, fără să pară prea atentă la ce spunea el.

– Desigur. Am fost șofer pentru familiile importante de aici, înainte să mă retrag. Am o uniformă, dar este acasă, răspunse Charles.

Domnișoara Emily dădu din cap.

– O să trecem pe acolo și o să o iei, Charles, spuse ea repede. Sora mea și cu mine suntem nerăbdătoare să pornim.

Charles ridică sprâncenele întrebător.

– În acest caz, sunteți de acord să vă conduc? întrebă el.

– Se pare că nu avem de ales, spuse ea. O să ne conduci la Fort Meyers și, dacă suntem satisfăcute, o să te angajăm pentru întreg sezonul. Să mergem, Anne.

Charles ținu portiera deschisă la un unghi corespunzător, atinse cu politețe cotul domnișoarei Emily în timp ce urca în mașină, apoi îndeplini aceleași servicii și pentru domnișoara Anne. Când trecu pe lângă Stan și Margery le făcu un semn cu ochiul, apoi urcă pe scaunul șoferului.

Stan și Margery se retraseră, iar mașina ieși din parcare și se îndreptă spre alee.

***

Doamna Hopeton se opri lângă tejghea, în clipa în care ieșea cu soțul ei din sala de mese, după masa de prânz.

– Molly, tata și cu mine vrem să dăm o petrecere pentru tine și Bill, în această după-amiază, spuse ea cu încântare. Dar pentru că am observat că, deși domnișoarele Poindexter au plecat, Margery a rămas, mă întrebam dacă biata fată nu are probleme.

Karen zâmbi.

– Peste câteva zile o să fie soția lui Stan Blayden.

Femeia părea încântată.

– Ce drăguț! exclamă ea. Margery e liniștită și plăcută, iar domnul Blayden e un tânăr de treabă! Trebuie să-i aduci la petrecere, neapărat.

– E foarte frumos din partea dumneavoastră, domnă Hopeton, dar nu cred că Bill va putea ajunge, clătină tânăra femeie din cap.

Doamna Hopeton zâmbi larg.

– Oh, tata a trecut azi-dimineață pe la benzinărie și a vorbit cu șeful lui Bill. Acesta a spus că poate să aibă întreaga după-amiază liberă, răspunse ea. La ora patru, la noi în căsuță: tu, Bill, Molly, Margery și domnul Blayden.

– Vă mulțumesc foarte mult, o să fim acolo, promise Karen.

Femeia dădu din cap mulțumită și se îndepărtă.

Karen fu ocupată până aproape de timpul stabilit, și abia în clipa în care se îmbrăcase și ieșea cu Molly pe ușă, apăru și Bill.

– Despre ce este vorba? întrebă el, dar imediat atenția îi fu atrasă de frumusețea logodnicei lui, în rochia de mătase ușoară. Oh, Doamne, dar frumoasă ești!

Tânăra zâmbi și-și strecură mâna în mâna lui, în timp ce Molly îi privea cu afecțiune.

– Și tu arăți foarte bine, dragul meu, îl asigură ea, îndreptându-se spre căsuța familiei Hopeton.

Stan și Margery îi așteptau în micul parc din față. Tânăra era radioasă în rochia de mătase galbenă, fericirea înfrumusețând-o mai mult decât o întreagă echipă de cosmeticieni și stiliști.

Ușa se deschise în clipa în care ajunseră cu toții în fața intrării, iar domnul și doamna Hopeton îi invitară să intre.

După ce se așezaseră cu toții pe scaune, doamna Hopeton îi spuse soțului ei:

– Tată, cred că ar fi mai bine să le spui întâi, apoi putem să ne continuăm petrecerea. Nu vreau ca Molly și Karen să fie agitate și neliniștite din această pricină și să nu se poată bucura așa cum trebuie.

– Desigur, draga mea, fu de acord bărbatul, apoi se întoarse spre invitați. Mai întâi, trebuie să vă cert pe amândouă pentru că nu ne-ați spus de teama voastră în legătură cu pierderea pensiunii.

Karen îl privi cu ochi mari.

– Dar de unde știați? întrebă ea.

Figura bronzată a bărbatului se lumină de un zâmbet jucăuș.

– Cine crezi că le-a spus câteva cuvinte la urechea domnișoarelor Poindexter, astfel încât au plecat cu foc în coadă? îi făcu el un semn cu ochiul.

Tânăra femeie era uluită.

– Dumneavoastră ați fost?

El dădu din cap, foarte încântat de propria persoană.

– Mama și cu mine am fost în vizită la ele, în seara de dinaintea hotărârii bruște de a pleca. Trebuie să recunosc: ne-am distrat pe cinste, nu, draga mea?

– Într-adevăr! Câtă îngâmfare pe cele două femei să-și imagineze că pot cumpăra pensiunea și să vă dea afară, doar pentru că le-ai spus adevărul!

– Dar… dar, se bâlbâi Karen, privind de la unul la altul.

– Pensiunea Granada nu este de vânzare, declară femeia.

– Desigur, exceptând cazul în care tu și Molly vreți s-o vindeți, este dreptul vostru, începu să explice domnul Hopeton. Vezi, Karen,

continuă el, văzând nedumerirea de pe figurile celor două femei, mama și cu mine venim aici de ani buni. Vă amintiți prima oară când am venit? Eram încântați. Ne plăcea aici, îl plăceam pe tatăl tău și nu credeam că vom găsi un loc mai frumos pentru vacanțele noastre. Îmi pare rău că tatăl tău n-a avut încredere în noi să ne spună că are probleme cu banii, în loc să vândă sindicatului. Am fi fost mai mult decât dispuși să ajutăm.

– Nu ne-am gândit la așa ceva, domnule Hopeton, spuse Molly. Erați oaspeții noștri și faptul că aveați probabil foarte mulți bani, nu era problema noastră. Ne-am fi simțit ca și cum am fi profitat de prietenia dumneavoastră.

Bărbatul o privi cu gravitate și dădu din cap aprobator.

– Așa era el, nu-i așa, Molly? Foarte mândru și independent. Ei bine, continuă el, respirând adânc, în clipa în care m-am retras și mi-am vândut acțiunile, am căutat o investiție care să se poată, mai mult sau mai puțin, întreține de la sine. Ne plăcea pensiunea: am trimis un avocat la sindicatul care era proprietar și le-am făcut o ofertă. Spre încântarea mea, au acceptat. Astfel încât, în ultimii trei ani, pensiunea Granada a fost proprietatea mamei și a mea.

Molly și Karen erau copleșite de surprindere. Mâna lui Bill îi cuprinse umerii logodnicei lui, iar Margery scoase o exclamație de surpriză plăcută. Molly nu spuse nimic, dar ochii i se umplură de lacrimi și buzele îi tremurau de emoție.

– Vedeți, continuă bărbatul, voiam să investim într-un loc plăcut în care să trăim, astfel încât să nu ne mutăm mereu. Era o investiție potrivită pentru scurtul viitor pe care-l mai avem la dispoziție.

Am locuit vreme de douăzeci de ani într-un același apartament din Chicago. E o clădire veche, dar solid construită și avem vecini plăcuți. Camerele sunt largi, mobilate cu tot ce-am adunat de-a lungul anilor. Apoi am cumpărat pensiunea și acum suntem asigurați că putem trăi în cele două locuri care ne plac cel mai mult, fără teama că va trebui să ne mutăm. Oricum, fiecare dintre locuri ne aduce un profit, din care putem trăi fără probleme. Restul banilor sunt investiți în alte afaceri, la fel de sigure. Suntem siguri că ne-am asigurat viața pe cât posibil, într-o lume în continuă mișcare.

Karen murmură, uimită:

– Dar de ce nu ne-ați spus? Molly și cu mine am fost atât de îngrijorate! Dacă am fi știut că sunteți noii proprietari…

– Vă cerem scuze că nu v-am spus, răspunse doamna Hopeton repede. Nu ne-am dat seama că sunteți neliniștite. Am considerat că angajamentul luat de tatăl tău a trecut mai departe, fără nici o problemă. Când am descoperit ce voiau să facă acele două femei, am reparat această situație. Nu ne vom ierta niciodată că v-am lăsat să vă faceți griji.

Se întoarse apoi spre soțul ei:

– Mai vrei să le mai spui ceva?

– De fapt aș mai avea, zâmbi el, făcându-le celorlalți cu ochiul, doar dacă îmi dai voie.

Bărbatul scoase din buzunar un plic mare, din care extrase un document care arăta foarte oficial. Îl puse cu grijă pe masă, în fața lui Molly.

– Molly, acesta este un act prin care pensiunea Granada este declarată ca aparținând ție și moștenitorilor tăi, spuse el cu calm.

Femeia se uită lung la actul întins în fața ei, apoi se retrase.

– Oh, nu, domnule Hopeton. N-aș putea accepta așa ceva, protestă ea.

Zâmbetul lui era plin de afecțiune și patern.

– Nu m-ai lăsat să termin, continuă el. Mama și cu mine avem proprietatea asupra acestei căsuțe, pe timpul vieții noastre, precum și jumătate din profitul net al pensiunii. La moartea noastră, pensiunea vă va aparține în întregime.

Karen și Molly se priviră și-și strânseră mâinile, iar lacrimile de recunoștință se scurseră pe obrajii lor.

– Molly, ți-am fi lăsat pensiunea prin testament, își încheie bărbatul explicațiile, dar avem câteva rude îndepărtate– atât de îndepărtate, încât nu-și aduc aminte de noi decât la Crăciun, când ne trimit vederi. Oricum, nu ținem legătura. Dar când există un testament și o avere de împărțit, se știe foarte bine cum apar la iveală rudele cele mai îndepărtate. Mama și cu mine, după această poveste cu domnișoarele Poindexter, am hotărât că e mai bine să fac acest act acum, astfel încât nici o bătălie pentru avere să nu vă pună din nou în pericol.

– Nu știu ce să spun, murmură Molly printre lacrimi.

– Molly, draga mea, nu trebuie să spui nimic, decât că ne ierți pentru că am păstrat tăcerea atât de mult și v-am lăsat să vă îngrijorați, dădu bărbatul din cap. N-am vrut să vă spunem pentru că ne gândeam că poate veți ajunge să credeți că vă spionăm. Voiam să

vă simțiți proprietarele pensiunii. N-am aflat că sunteți atât de îngrijorate decât în urmă cu câteva zile, când am vorbit cu Bill.

– Acum, exclamă doamna Hopeton, e vremea să sărbătorim!

Domnul Hopeton dădu fiecăruia un pahar cu băutură. O privi apoi pe Margery, care ascultase totul cu atenție, cu ochii mari și cu respirația tăiată, fără să spună nici un cuvânt.

– Mult noroc și vouă! le ură el.

Margery aruncă o privire la cei din jurul ei, îmbujorându-se.

– Cred că ar trebui să-mi pară rău că domnișoara Emily și domnișoara Anne au făcut atâtea necazuri tuturor, spuse ea. Poate ar trebui să-mi pară rău că am venit aici. Numai că nu-mi e. Pentru că, dacă n-aș fi venit, nu aș fi cunoscut niciodată atâția oameni minunați: Stan, Karen și Molly, ca și dumneavoastră, doamnă și domnule Hopeton.

Aruncă apoi o privire prin cameră, apoi spuse încântată:

– E cea mai frumoasă zi de naștere din viața mea!

Pentru o clipă, rămaseră cu toții nemișcați, privind-o.

– Ce-ai spus? întrebă Stan, neîncrezător.

– Ziua mea de naștere, repetă ea, privindu-i speriată.

– Stai acolo atât de liniștită și ne spui că azi e ziua ta de naștere? ridică el sprâncenele, părând periculos de calm, astfel încât tânăra se retrase puțin.

– Da… azi împlinesc nouăsprezece ani, recunoscu ea.

Se auzi un murmur de voci, iar cea a lui Stan se ridică deasupra:

– Ei, ce părere aveți de asta? întrebă el. Încearcă să scape cu o zi de naștere, fără să observăm. Margery, cum îndrăznești?

– Nimeni nu a făcut vreodată prea mare caz de ziua mea de naștere, explică ea, plecând privirea. După moartea mamei, domnișoarele Poindexter mi-au explicat că nu sunt de acord cu sărbătorirea zilei de naștere.

Stan se ridică în picioare și o trase în brațe, privindu-i pe ceilalți.

– A fost o petrecere foarte plăcută, mulțumesc foarte mult pentru invitație, spuse el cu fermitate. Dar acum trebuie să mă scuzați, pentru că trebuie să iau niște măsuri în legătură cu o tânără care a început să-și ascundă zilele de naștere, la vârsta înaintată de nouăsprezece ani!

– Ceva trebuie făcut, într-adevăr! interveni și Karen. Margery, ai fi putut cel puțin să-i dai bucătarului șef șansa să facă un tort de aniversare! Adoră să facă torturi– cu cât mai mărețe, cu atât mai bine.

– Spune-i că ne poate face un tort pentru nuntă și că nu-mi pasă cât este de măreț, atâta vreme cât este gata în trei zile, răspunse Stan în locul ei. Avem nevoie de el duminică.

Bill îi urmărea cu privirea, apoi se întoarse spre Karen.

– Draga mea, ce crezi dacă îi spui bucătarului să facă un tort dublu? propuse el.

Karen râse, privindu-l cu dragoste.

– De ce nu? fu ea de acord.

– Oh, ce frumos! strigă doamna Hopeton, bătând din palme ca un copil încântat. E minunat! Karen, Margery, am vrut toată viața să am o fiică. Lăsați-mă, vă rog, să vă dau rochiile de mireasă și să mă prefac măcar acum că am două fete.

– Ne-ați dat deja atât de mult, mie și lui Molly, protestă Karen.

– Tata și cu mine putem fugi la Miami și să fim înapoi duminică la prânz. Margery, dacă am fi avut o fiică, ne-ar fi plăcut să semene cu tine. Cred că Tata ar fi încântat să te conducă la altar, dacă îți face plăcere și ție.

– Iar dumneavoastră veți fi nașa? întrebă Margery încântată. Știu că miresele trebuie să aibă o nașă care să aibă grijă de ele, iar Karen, singura mea prietenă, va fi și ea mireasă. Oh, sunt atât de fericită, încât simt că voi exploda!

– Înainte să o faci, vii cu mine, declară Stan cu fermitate, conducând-o afară.

– Nu-mi place să întrerup petrecerea, spuse doamna Hopeton, strălucind de încântare, dar ca să ajungem la timp la Miami, trebuie să plecăm curând. Oh, n-am mai fost de mult atât de încântată! exclamă ea.

Domnul Hopeton râse și o sărută.

– Dacă tot se vorbea despre persoane gata să explodeze de fericire… chicoti el.

Molly spuse încet, cu voce răgușită:

– Nici nu vreau să încerc să vă mulțumesc pentru tot ce faceți pentru pensiune, pentru Karen și pentru mine. Cred că nu există destule cuvinte pentru acest lucru.

– Avem destul timp la dispoziție să ne exprimăm mulțumirea unii altora, zâmbi doamna Hopeton. Tata și cu mine vă suntem recunoscători, la rândul nostru. Iubim foarte mult acest loc.

Am simțit mereu că venim în sânul unei familii. Iar la vârsta noastră, fără o familie proprie, e un sentiment prețios.

Se întoarse apoi spre Karen, privind-o cu afecțiune.

– Karen, draga mea, nu te superi dacă fac eu cumpărăturile pentru nuntă în locul tău? întrebă ea.

– Să mă supăr? Sunt recunoscătoare… numai că ați făcut deja atât de multe…

– Prostii! O să fie foarte amuzant! Abia aștept să intru în magazinele acelea! exclamă femeia cu încântarea unei fetițe. Să ne grăbim, Tată! Numai să mă schimb în ceva potrivit pentru febra cumpărăturilor– și ce febră o să fie!

Se grăbi spre dormitor, cu încântarea unui copil în seara de Crăciun, iar domnul Hopeton îi zâmbi lui Molly și lui Karen.

– Vă mulțumesc pentru că-i oferiți această încântare, șopti el. E drăguț din partea voastră.

– Drăguț? exclamă Karen. Ea este cea drăguță. Nu facem decât să primim cadouri.

Domnul Hopeton dădu din cap.

– Uneori, pentru oameni ca Lucy, cea mai mare fericire este să aibă cui să dăruiască, zâmbi el. Știu că se spune că sunt mai fericiți cei care dau decât cei care primesc, dar uneori îți trebuie mai multă bunătate să poți accepta. Încântarea aceasta este neprețuită pentru ea, iar eu sunt recunoscător s-o văd așa.

– În acest caz, nu vom simți că acceptăm prea mult, spuse Molly cu blândețe. Vom fi doar foarte recunoscătoare.

Nici nu pot spune cât de mult!

– Nici nu trebuie, zâmbi el. Știu foarte bine– și sunt la fel de mândru și de fericit ca Lucy. Aștept cu nerăbdare cât mai multe sezoane însorite aici.

Molly încercă să mai spună ceva, dar era copleșită de emoție. Se îndreptă spre ușă, iar Bill o deschise pentru ea. Karen vru s-o urmeze, dar bărbatul o opri, trăgând-o în brațe.

– Draga mea, șopti el, las-o singură pentru o vreme. Acum are nevoie să-și caute prin amintiri. Tatăl tău e aici pentru ea, în fiecare lucru pe care l-a atins în timpul vieții. Vrea să fie singură cu amintirile și cu el.

Karen îl privi cu ochii încețoșați de lacrimi.

– Bill, tu înțelegi întotdeauna. Cred că este unul dintre motivele pentru care te iubesc atât de mult, murmură ea.

– Mai sunt și altele? întrebă el, încercând să glumească.

– Poate că da, zâmbi tânăra femeie. Să-mi aduci aminte să-ți vorbesc despre ele la un moment dat.

– O să mă străduiesc, o asigură el.

După ce ieșiră din căsuța familiei Hopeton, se îndreptară spre băncile din fața numărului opt. Chrissie, adormit pe unul dintre scaune, ridică încet capul, îi privi leneș, apoi se întoarse la somnul lui liniștit.

– Așadar, în cele din urmă, am ajuns la finalul fericit, singurul care era posibil pentru noi! exclamă Bill. Marsh o are pe Gail și noua lui carieră, iar pensiunea este în siguranță.

– Oh, Bill, abia acum îmi dau seama cât eram de îngrozită la gândul că vom pierde pensiunea!

Bărbatul o trase mai aproape.

– Știam, draga mea, și mă chinuiam îngrozitor, pentru că nu puteam face nimic să te ajut. Vreau să fiu lângă tine pentru tot restul vieții noastre și să distrug tot ce te sperie.

Dar această teamă n-o puteam distruge.

Karen ridică privirea spre el.

– Nu eram speriată pentru mine, dragul meu, spuse ea repede. Era vorba de Molly. Știam că, mai devreme sau mai târziu, ne vom căsători, apoi ne vom construi împreună amintirile. Dar știam ce mult înseamnă pensiunea pentru ea.

– Acum, totul s-a rezolvat, îi aminti Bill. Nu mai trebuie să ne gândim decât la ceremonie. Nu vrei o nuntă mare, la biserică? o întrebă el, neliniștit deodată.

Ochii ei străluciră, deși expresia îi rămase gravă.

– Oh, îmi este teamă că va trebui să avem una, ca să se potrivească tuturor cumpărăturilor doamnei Hopeton. Dacă va trebui să port o rochie de mireasă aleasă de ea, tu probabil va trebui să porți un smoching și pantaloni cu dungă, cu o garoafă în buzunarul de la piept și să stai la altar urmărindu-mă cum mă apropii.

Privirea lui era alarmată.

– Cu o biserică plină de oameni care ne urmăresc? Și, pentru numele lui Dumnezeu, ce este un smoching? întrebă el.

– Desigur că nu sunt la curent cu ce trebuie să poarte un mire când are loc o nuntă mare, ridică ea din umeri. Știu doar de pantalonii cu dungă. Dar cu siguranță, Stan e la curent.

Brusc, Karen izbucni în râs, văzându-i încurcătura. Îl strânse în brațe și-și lipi obrazul de-al lui.

– Prostuțul meu drag! râse ea. Nu știi că nu-mi pasă ce porți la nuntă? Singurul lucru care contează este să fii acolo, mă auzi?

Ușurat, bărbatul o strânse în brațe.

– O să fiu acolo, promise el. Oriunde vei vrea– te poți baza pe mine.

Tânăra oftă mulțumită, odihnindu-se în brațele bărbatului iubit pentru o clipă, apoi se ridică și privi în jur. Grădina era plină de flori colorate, iar căsuțele în stil spaniol păreau coborâte dintr-o poveste.

– Bill, spuse ea deodată, ridicând privirea spre el, unde am putea găsi un loc mai potrivit pentru nunta noastră, decât acesta?

El îi urmă direcția privirilor, apoi se întoarse spre ea, plin de încântare.

– E perfect! exclamă el. Dar ești sigură că nu vrei o nuntă la biserică?

– Sunt sigură, răspunse Karen, radioasă. Turiștii pot fi invitați, apoi vom avea o recepție chiar aici, vom servi tort și punci. Oh, Bill, era singurul lucru care-i mai trebuia pensiunii Granada pentru a fi perfectă!

O nuntă dublă! Margery va fi încântată, sunt sigură. Apoi, pun pariu că Stan e la fel de înspăimântat de biserică…

– Hei, eu nu sunt înspăimântat de nimic! protestă el.

Rămaseră o vreme îmbrățișați, fără să vorbească, copleșiți de frumusețea locurilor și de preaplinul inimilor lor. În spatele lor, luminile începeau să se aprindă, iar deasupra, pe cerul de catifea, stelele străluceau una lângă alta.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 021-224.16.98
tel.: 021-665.45.65

În **ITALIA** *detailiștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele șase colecții ale noastre: El și Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Polițista, la numărul de telefon: 00393480820307.*